Έτος ΙΔ'

Τεύχος 311ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 385

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ διπλὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου... 389

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Σπυρίδων Λεωτσάκος, ὑπὸ «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»..... 393

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὑπὸ τοῦ κ. Πέλου Κουτούπη..... 395

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ

Ἡ πολύκροτος δίκη τῆς Μόσχας, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Χαρ. Σταμάτη, (συνέχεια καὶ τέλος)..... 397

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ληστεῖες Τραπεζῶν ἀπὸ γκάγκστερς, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ..... 400

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Μηχανοκινήτου, τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς, τὴν Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ ἄλλας ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη..... 405

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαρτίου 1966 412

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 413

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 415

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 421

ΠΕΝΘΗ

Ἀριστείδης Μαυρωτᾶς — Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος — Μιχαὴλ Μαυρέλλης, ὑπὸ «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»..... 424

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

...Καὶ τὰ πουλιὰ τὰ ταίρια τους φωνάζουν, ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σ..... 425

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 430

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
{ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 311

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὸ καὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία διαφωτίζει τοὺς μὲν πτωχοὺς ὅτι ἡ πενία καθ' ἑαυτὴν δὲν ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς, ἐὰν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ ἀρετῆς, τοὺς δὲ πλουσίους ὅτι ἡ ἰδιοκτησία καὶ ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὰ καταδικαστέα, ἀλλὰ μόνον ἡ ἠθικῶς ἀναξία κτῆσις καὶ ἡ ἠθικῶς ἀναξία χρῆσις των. «Οὐ κελεύομεν μὴ πλουτεῖν, ἀλλὰ κακῶς μὴ πλουτεῖν. Ἔξεστι γὰρ πλουτεῖν, ἀλλὰ χωρὶς ἁρπαγῆς καὶ βίας». «Ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀπὸ τῆς περὶ τάφους κακουργίας καὶ ἀπὸ γοητείας καὶ ἐξ ἑτέρων τοιούτων προφάσεων». «Οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλῖψις. Ἀλλ' ἐξ ἰσότητος, ἐν τῷ καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης». «Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ αἰῶνι παράγγελε, μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ, ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ὑμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν. Ἀγαθοεργεῖν πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς, ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς». «Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα. Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται». «Οὐδένα ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν». «Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ».

Καὶ «τραγουδεῖ» ὁ καλλιτέχνης τῆς Βίβλου Στ. Α. Νικολαΐδης διὰ τοὺς θησαυριστάς:

«Εἶχε τερματίση τὴν διδαχή του ἐμπρὸς σὲ μυριάδες λαοῦ, ποὺ ἐκινδύνευαν νὰ ἀλληλοκαταπατηθοῦν. Στὴν φυσιογνωμία ὅλων ἀκτινοβολοῦσε ἡ ἱκανοποίησις, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ κατάνυξις: Ἡ ψυχή των εἶχε μεταρσιωθῆ στὸν ὡραιόκοσμον τῶν ἰδανικῶν. Μόνον κάποιος νέος ἀλλοῦ εἶχε τοὺς λογισμούς του: Χαμηλά, στὰ πλᾶνα ἐγκόσμια, σὲ μιὰ κληρονομικὴ διαφορὰ μὲ τὸν ἀδελφό του! Εἶδε τὴν μεγάλη καὶ πειστικὴ αὐθεντία τοῦ Ἰησοῦ. Κ' ἐσκέφθη νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῆ. «Διδάσκαλε, φωνάζει μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ πλήθη, πές τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ μοῦ δώση τὸ κληρονομικόν μου μερίδιον». Πόνος καὶ ἀγανάκτησις μαζὶ ἐκυρίευσαν τὸν Ἰησοῦν: Μὰ ἦτο λοιπὸν ὁ νέος αὐτὸς τόσον εὐαίσθητος στὰ πρόσκαιρα καὶ τόσο ἀναίσθητος στὰ αἰώνια ἀγαθά; «Ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὴ νομικὴ λεπτότητα, μήπως εἶμαι διορισμένος νὰ λύω κληρονομικὲς διαφορές; Πήγαινε στὸν ἁρμόδιο δικαστή». Κ' ἐγύρισε στὰ πλήθη: «Νὰ προφυλάγεσθε ἀπὸ τὴν πλεονεξία, τὸν ἀγωνιώδη πολλαπλασιασμὸ τοῦ πλούτου: Σκοτώνει τὴν ζωήν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν

ἀφθονίαν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν». Καὶ ζωγραφίζει τὴν σκέψιν του αὐτὴν μὲ τὴν ἀριστουργηματικὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου:

«Μεσάνυχτα. Μέσα σὲ πολυτελῆ διαμερίσματα ἕνας πλούσιος ξαπλωμένος στὸ ἀναπαυτικὸ κρεββάτι του στριφογυρίζει καὶ ἀγωνιᾶ. Μία λέξις ἀντηχεῖ μέσα στὸ σκοτάδι: «Τί ποιήσω;»

»Τί νὰ συνέβαινε; Μήπως καυστικὸς λίβας κατέστρεψε τὴν νέα του ἐσοδεία; Κάθε ἄλλο: Τ' ἀπέραντα χωράφια του εἶχαν μιὰ εὐφορία ἀληθινὰ πρωτοφανῆ. Ἀπροσδόκητος κατακλυσμὸς εὐτυχίας! Τί λοιπόν; Ἀγωνιᾶ ἐμπρὸς στὸ δίλημμα, ποὺ σὰν ἐρώτημα φωτεινὸν ἐπρόβαλε στὴν σκέψιν του: Νὰ μοιράσῃ τὸ περίσσευμα τῶν μεγάλων ἀποθηκῶν του στὴν τριγύρω γειτονιά, ποὺ εἶχε ὀλίγα χωράφια καὶ δὲν εἶχε — φτωχὸς κ' ἡ μοῖρα του! — εὐνοηθῆ ἀπὸ εὐφορία, ἢ νὰ ἐξεύρῃ τρόπον συγκεντρώσεως ὅλης του τῆς ἐσοδείας;

» Καὶ ἀνεπήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του φωνάζοντας θριαμβευτικὰ σὰν Ἀρχιμήδης: «Τό βρῆκα! Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθῆκες μου καὶ θὰ κτίσω πολὺ μεγαλύτερες. Θὰ συγκεντρώσω ἐκεῖ ὅλα μου τὰ προϊόντα. Καὶ θὰ πῶ τότε στὴν ψυχή μου: Ψυχή μου, ἔχεις ἄφθονα ἀγαθὰ γιὰ πολλὰ χρόνια. Τοῦ χρόνου θὰ ἔχῃς καὶ ἄλλα. Καὶ κάθε χρόνο νέα ἐσοδεία. Ἀναπαύου λοιπόν, φάγε, πίε, εὐφραίνου!»

»Κ' ἔπεσε μ' ἕνα χαχάνισμα μακάριο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ προκλητικὸ γιὰ τὸ σύμπαν ἐπάνω στὴ μαλθακή του κλίνη. Κ' ἐχαΐδευε νοσταλγικὰ μὲ τὴ φαντασία του τ' ὀνειρόπλεχτο πρόγραμμα τῆς αὐριανῆς του ζωῆς.

»Ἀλλ' ἔξαφνα ἀντήχησε μέσα στῆς νύχτας τὰ σιωπηλὰ σκοτάδια μιὰ φωνὴ βροντὴ ἀπὸ τὰ οὐράνια: «Ἄφρον! Αὐτὴν τὴν νύκτα ζητοῦν τὴν ψυχήν σου. Σκέψου: Ποιός θὰ χαρῆ αὐτά, ποὺ ἑτοίμασες μὲ τόση ἀγωνία; Κάποιοι ἀχάριστοι, κάποιοι σπάταλοι, κάποιοι ξένοι. Καὶ σύ;...» Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα — συνεπέρανε μελαγχολικὰ ὁ Ἰησοῦς — τῶν ἐγωϊστικῶν θησαυριστῶν!»

Οἱ ἐγωϊσταὶ θησαυρισταί!

»Ἔχουν παρομοιάσει τὰ πλούτη μὲ πολύτιμο βιολὶ μεγάλου καλλιτέχνη. Δῶστέ το σ' ἕνα ἄμουσο καὶ θὰ ξεσχίσῃ μὲ τὰ τσουγαρανίσματά του τὴν ἀκοή σας. Ἀλλὰ στὰ χέρια ἑνὸς Παγκανίνι θὰ ἐνσαρκώσῃ τὴν θεία μορφὴ τῆς ἁρμονίας. Καὶ τὰ πλούτη μέσα στὸ πλαίσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀξιοποιοῦνται ἀπὸ τὸν κάτοχόν των. Ἐφ' ὅσον ὑπηρετοῦν τὸν νόμον τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης εἶναι ἀληθινὰ ἀγαθά. Ἀλλ' ὅταν δουλεύουν στὸν νόμον τοῦ ἀκράτου ἐγωϊσμοῦ, θὰ ἦτο προτιμότερον ν' ἀνήκῃ κανεὶς στὴν τάξι τῶν πτωχῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἰησοῦ.

»Τὸ ξέρω. Κάποιοι δισταγμοὶ εὐσυνείδητοι, ἀλλὰ καὶ κάποια μειδιάματα εἰρωνικὰ ὑποδέχονται καὶ σήμερον τὴν ἀλήθεια αὐτή. Εἶναι ἡ αἰωνία μοῖρα τῶν μεγάλων ἀληθειῶν. Τριγύρω μας ἄλλωστε ὅλη σχεδὸν ἡ ζωὴ φαίνεται ὅτι εἶναι ἄρνησις τοῦ νόμου τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς εὐποιΐας. Ὁ ἐγωϊσμὸς κινεῖ καὶ κατευθύνει τὰ πάντα. Ἔχει μάλιστα ὡραιοποιηθῆ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ σοφοὺς ἐπιστήμονας ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἔχει ὀνομασθῆ «νόμος τῆς ἐπιλογῆς». Σύμφωνα μὲ αὐτὸν ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι μία οἰκογένεια μὲ μέλη ἀλληλοβοηθούμενα καὶ ἀλληλοαγαπώμενα, ἀλλὰ μία ζούγκλα, ὅπου τὰ ἰσχυρότερα σαρκοβόρα κατατρώγουν τὰ ἀσθενέστερα ζῶα. «Νόμος ἀμείλικτος: ἡ συντριβὴ τοῦ ἀδύνατου, ἀλλὰ νόμος εὐεργετικός: ἐξυπηρετεῖ τὴν τελικὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους», εἶπε ὁ Σπένσερ. «Κάθε θρησκεία τοῦ οἴκτου, ὅπως ὁ χριστιανισμὸς — προσέθεσεν ὁ Νίτσε — τείνει νὰ προστατεύῃ τὴν ὕπαρξι τῶν ἐκφύλων καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν παραγωγὴ ἀνθρώπων ἀνωτέρων, τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸν ὑπεράνθρωπον». Καὶ ὁ Ρενὰν ἐρωτᾶ: «Τί εἶναι ἡ ἀνθρωπότης; Σαπίλα, ποὺ ἀποδίδει ἐλαχίστην ποσότητα ἀρώματος! Τελικὸς σκοπὸς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ν' ἀναδεικνύῃ μεγάλους ἄνδρας. Ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Καρτέσιος, ὁ Νεύτων, τὸ τέρμα τοῦ κόσμου».

Ἀλλὰ «τὸ ἀνθρώπινον γένος ζῇ μὲ τοὺς μικρούς», εἶπεν ὁ Καῖσαρ. Καὶ στοὺς

μικρούς, τοὺς πτωχούς, τοὺς ἀδυνάτους ὡμίλησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἢ μᾶλλον: δὲν ὑπάρχουν γι᾽ αὐτὸν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Μία εἶναι καὶ ἐνιαία ἡ προσωπικότης. Καὶ ἡ ἀξία της δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πολλὰ ἢ ὀλίγα, ὑλικὰ ἢ πνευματικὰ ἐφόδια. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν χρῆσιν — καλὴν ἢ κακὴν — τῶν ἐφοδίων του τῶν «ταλάντων» του. Ἀντίθετα λοιπὸν πρὸς τὸ κήρυγμα τῆς ἐγωϊστικῆς ζωῆς τῶν σοφῶν τῆς γῆς, ὁ Ἰησοῦς διδάσκει αἰώνια τὴν στοργὴ πρὸς τοὺς ἀδυνάτους. Τί θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης, ἂν ὁ Προμηθεὺς δὲν τὴν ἐθέρμαινε μὲ τὸν πρῶτον σπινθῆρα; Τί θὰ ἦτο ἡ Ἀθήνα, ἂν κάποτε ἕνα κακοποιὸ πνεῦμα ἔκλειε τὰ νοσοκομεῖα, τ᾽ ἄσυλα, τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα κ᾽ ἔρριπτε ἔξω ὅλο τὸ πλῆθος τῶν «ἀδυνάτων»; Τὸ κῦμα τῶν «ἀθλίων» θὰ κατέπνιγε κάθε ἴχνος πολιτισμοῦ.

Πρὸς τὸ κακοποιὸν αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἀστοργίας πρὸς τὸν «πλησίον» θὰ παλαίη αἰώνια ἡ ἀνθρωπότης. Θὰ τὸ κατανικήσῃ μόνον, ὅταν πλούσιοι καὶ πτωχοὶ «μετ᾽ ἀλλήλων χορεύσωσιν», ὅταν οἱ πρῶτοι μεταδώσουν στοὺς δευτέρους τὰ περισσεύματα τουλάχιστον τῶν ἀποθηκῶν των καὶ αὐτοὶ καταθέσουν τὰ ὅπλα τῆς ἐξοντώσεως τῶν πρώτων».

β΄) Πέραν ὅμως τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐστράφη ἐναντίον καὶ τοῦ ἑτέρου σπουδαίου κοινωνικοῦ κρουνοῦ τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐγκληματικότητος, δηλονότι τῆς τοξικομανίας τῆς οἰνοφλυγίας.

Καὶ βεβαίως ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι κατ᾽ ἐξοχὴν θρησκεία τῆς χαρᾶς, ἥτις εὐλογεῖ τὴν τέρψιν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν. Οὐχ ἧττον ὅμως οὗτος ἀποδοκιμάζει ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὰς φθειρούσας διασκεδάσεις τῆς ἀποκτηνωτικῆς οἰνοποσίας, καταστρεφούσης τὸν ἄνθρωπον ἐκτεταμένως καὶ πολλαχῶς (φυλακὴ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐγκληματικότητος, ἄσυλον διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας, φρενοκομεῖον διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀλκοολικῶν ψυχώσεων, νοσοκομεῖον διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος προκαλουμένων νόσων, νεκροταφεῖον εἴτε διὰ τῆς μείζονος θνησιμότητος, εἴτε διὰ τῆς αὐτοκτονίας, κατάντημα εἰς ἀκολασίας, διαζύγιον διὰ τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας, γενετησία ἀνικανότης διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν γεννητικῶν ἀδένων, ἐσχάτη πενία διὰ τῆς μειώσεως καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος, θῦμα ἐγκλήματος, ἰδίως καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἥσσονος ἀντιστάσεως, γενικῶς ἠθικὴ ἐκβαναύσωσις, ἐπιγονὴ ὑπολειμμένη τόσον διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς βλαστοφθορίας λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος δηλητηριάσεως τῶν γεννητικῶν κυττάρων, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἀνηθίκου, βλασφήμου καὶ χυδαίας οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ οἰνόφλυγος οἰκογενειάρχου κ.ο.κ.).

«Φύγομεν μέθην τὴν πάνδημον πόρνην, τὴν ἀναισχυντίας μητέρα, τὴν φιλόγελων, τὴν μαινάδα, τὴν πρὸς πᾶσαν αἰσχύνην εὔκολον», διαλαλεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος. («Ὥσπερ ὕδωρ πολέμιόν ἐστι περί, οὕτως οἴνου λογισμὸν κατασβέννυσιν»), ἐνῶ ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποκαλεῖ τοὺς μεθύσους νεκρούς. «Καὶ μὴ μεθύκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ». «Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς, μήπως βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ... καὶ αἰφνίδιος ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας καθημένους ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς». «Μὴ πλανᾶσθε... οὔτε μέθυσοι... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι». «Εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις». «Νυνὶ δὲ ἔγραψα μὴ συναναμίγνυσθαι, ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος ἢ μέθυσος...» Καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς συνδούλους, ἐσθίειν δὲ πίνειν μετὰ τῶν μεθυόντων». «Τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι». «Γλεύκους μεστωμένοι εἰσί». «Ὃς δὲ μεθύει...». «Μέθαι, κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις». «Πεπορευμένοις ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις».

γ΄) Ἐν συνεχείᾳ ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐστράφη ἐναντίον τῆς ἑ τ α ι ρ ι ά σ ε ω ς, καὶ δὴ τόσον τῆς γυναικείας, ὅσον ὅμως καὶ τῆς ἀνδρικῆς, πηγῆς ἐγκληματικότητος, ἀνηθικότητος καὶ ἀφροδισίων νοσημάτων, ἐν συνεχείᾳ ἐναντίον τοῦ ἀποκληθέντος ἐ λ ε υ θ έ ρ ο υ ἔ ρ ω τ ο ς (ζωϊσμοῦ, animalismus) καὶ τέλος ἐναντίον τῆς σ ω μ α τ ε μ π ο ρ ί α ς.

«Τοῦτο γὰρ ἐστιν θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας, εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ, μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας». «Εἰς πάθη ἀτιμίας. Αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν. Ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρρενες, ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν ἐν ἀλλήλοις, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν, ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες». «Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, ἥτις οὐδὲ ἐν ταῖς ἔθνεσι ὀνομάζεται». «Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις». «Μὴ πλανᾶσθε, οὔτε πόρνοι..., οὔτε ἀρσενοκοῖται... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι». «Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ». «Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ ἓν σῶμά ἐστιν». «Φεύγετε τὴν πορνείαν»· «Ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει». «Μηδὲ πορνεύωμεν». «Καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ πορνείᾳ καὶ ἀσελγείᾳ, ἧ ἔπραξαν». «Φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός, ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια». «Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία». «Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν διʼ ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ».

Ἐνῶ ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐκθειάζει τὸν χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ὸ ν γ ά μ ο ν κ α ὶ τ ὴ ν χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ὴ ν ο ἰ κ ο γ έ ν ε ι α ν, ἐν ᾗ πρυτανεύει ἀτμοσφαῖρα ἀ γ ά π ῃ ς, ἐγγυωμένη εὐτυχίαν καὶ ἄνθησιν ἐκλεκτῶν τέκνων. Καὶ τοῦτο, διότι «ἀφʼ ἑνὸς ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἀνακαινίζει τὴν συζυγικὴν ἀγάπην, κρατεῖ πάντοτε ἡνωμένας τὰς ψυχὰς τῶν συζύγων καὶ ὁδηγεῖ αὐτὰς εἰς τὸ νὰ εἰσθάνωνται πάντοτε τὴν ἀγάπην των ἄσπιλον καὶ γιγαντώδη, ὡς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθʼ ἣν τοὺς ἥνωνεν ὁ ὑμέναιος, ὅταν ἐστεφάνωνε τὰς κεφαλάς των μὲ τὰ λευκὰ ἄνθη τῶν λεμονεῶν» (Κ. Καλλίνικος). Καὶ ἀφʼ ἑτέρου, διότι, μόνον ἐν τῇ ἀγαπωμένῃ χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ (κατʼ οἶκον ἐκκλησίᾳ) «τελεσιουργεῖται τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον μυστήριον τῆς ἐκκολάψεως ἀνωτέρας πνοῆς ζωτικῶν προσωπικοτήτων», καθʼ ἣν στιγμὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τὸ μεῖζον ποσοστὸν τῶν ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς καταρρεόντων ἀνηλίκων εἶναι τέκνα ἀπυθαρρυνθέντα καὶ περιελθόντα εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀνασφαλείας, διότι ἐστερήθησαν προστατευούσης οἰκογενειακῆς στοργῆς.

«Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν».

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Τέσσαρες αὐτόπται μάρτυρες ὑπῆρχαν γιὰ τὸ φοβερό, τὸ ἀνατριχιαστικό, τὸ πραγματικὰ ἀποτρόπαιο, διπλὸ φονικὸ τοῦ κλησάρη καὶ τῆς κλησάρισσας τοῦ παλιοῦ μικροῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς «Παναγιᾶς τῆς Ὁδηγήτρας» ἢ τῆς Νεραντζιώτισσας τοῦ Μαρουσιοῦ καὶ ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα στάθηκε ἀδύνατο νὰ διαλευκανθῆ καὶ παρέμεινε μυστηριῶδες καὶ ἀνεξιχνίαστο. Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι αὐτοὶ οἱ τέσσαρες αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ διπλοῦ φονικοῦ δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ μιλήσουν οὔτε νὰ ἐξετασθοῦν γιατὶ ἦταν ἁπλούστατα ἕνας μικρὸς φλῶρος στὸ κλουβάκι του, δυὸ κοττοῦλες καὶ τὸ μικρὸ σκυλάκι τοῦ Νίκου Καραγιαννόπουλου καὶ τῆς γυναίκας του Μαρίας — αὐτὰ ἦταν τὰ ὀνόματα τῶν δύο θυμάτων — καὶ οἱ αὐτόπται αὐτοὶ μάρτυρες δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς ποῦν ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀπαίσιοι δολοφόνοι ποὺ κατακρεούργησαν τὰ ἀφεντικά τους.

Ὅταν μαζὶ μὲ τὶς ἁρμόδιες ἀρχὲς μπῆκα στὸ μικρὸ καμαράκι τοῦ κλησάρη, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε διαπραχθῆ τὸ διπλὸ κακούργημα, βρήκαμε τὸν μὲν φλῶρο νὰ κελαϊδῆ ἀμέριμνα στὸ μικρὸ φτωχικὸ κλουβάκι του τὸ κρεμασμένο ψηλὰ δίπλα ἀπὸ τὸ παράθυρο, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ φθάνουν οἱ γάτες, τὶς κόττες δεμένες νὰ κακκαρίζουν γιατὶ πεινοῦσαν καὶ διψοῦσαν, καὶ τὸ μικρὸ σκυλάκι, νὰ οὐρλιάζη καὶ νὰ κλαίη, ἀλλὰ καὶ νὰ γλύφη μὲ τὴ μικρὴ κόκκινη γλωσσίτσα του τὰ αἵματα ἀπὸ τὰ θύματα - ἀφεντικά του ποὺ εἶχαν καταπλημμυρίσει τὸ μικρὸ καμαράκι γιὰ νὰ μᾶς αὐξήση ἔτσι τὸ βραχνᾶ ποὺ νοιώθαμε ἀπὸ τὴν ἀνατριχιαστικὴ καὶ μυστηριώδη ἐκείνη τραγωδία ποὺ ἀντικρύζανε τὰ μάτια μας. Τὸ πτῶμα τοῦ κλησάρη καταματωμένο καὶ μ᾽ ἕνα σωρὸ τραύματα ἀπὸ μαχαίρι ἀνάσκελα στὴ μέση τῆς μικρῆς κάμαρας σὲ μιὰ ψάθινη καρέκλα μὲ ματωμένα τὰ ποδάρια της πεταγμένη ἀπάνω στὸ κεφάλι του καὶ πιὸ πέρα, ἀπάνω στὸν καναπέ, τὸ ἐπίσης κατακρεουργημένο καὶ μὲ κατακομμένο τὸ λαιμὸ ἀπὸ τὴ σφαγὴ πτῶμα τῆς γυναίκας του, τῆς κυρὰ - Μαρίας τῆς κλησάρισσας.

Ἂν καὶ περάσανε πάνω ἀπὸ τριάντα πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ξαναφέρνω στὴ μνήμη μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἐκείνων τῶν πρώτων στιγμῶν ποὺ ἔζησα τὸ διπλὸ ἔγκλημα τῆς Νεραντζιώτισσας, ὅπως ἔζησα στὸ μισὸ αἰῶνα τῆς δημοσιογραφικῆς μου ζωῆς, τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περίχωρα.

Ἦταν τὸ πρωϊνὸ ἐκεῖνο τῆς Τρίτης 25 Μαρτίου 1930 τόσο ἥσυχο στὴν ἀρχή, ὥστε μὴ ἔχοντας τί τὸ σπουδαῖο νὰ γράψω γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ ποὺ ἔκανα τότε στὸ «Ἔθνος» καὶ στὴν «Καθημερινή», ἑτοιμάσθηκα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση παληὰ γραφεῖα καὶ τυπογραφεῖα τοῦ «Ἔθνους» καὶ νὰ πάω στὴ Μητρόπολι νὰ παρακολουθήσω τὴ δοξολογία γιὰ τὴν Ἐθνική μας γιορτή. Ἀνέκαθεν καὶ πάντα ἐθνικόφρων μὲ «κλεισμένη μέσα στὴν ψυχή μου» τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα μας, νόμισα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ λείψω σὰν δημοσιογράφος ἀπὸ τὴ δοξολογία καὶ μάλιστα τὸ χρόνο ἐκεῖνο ποὺ γιορταζόντουσαν, μὲ καθυστέρησι ἓξ χρόνων, τὰ ἑκατοντάχρονα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐνῶ οὐσιαστικὰ γιορταζόντουσαν τὰ ἑκατοντάχρονα ἀπὸ τὸ αἴσιο τέλος της καὶ ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Πατρίδος μας.

Κατηφόριζα λοιπὸν τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη γιὰ νὰ στρίψω τὴν ὁδὸν Εὐαγγελιστρίας καὶ νὰ πάω στὴ Μητρόπολι καὶ σιγοτραγουδοῦσα μόνος μου τὸ «Μαύρη εἶναι ἡ νύχτα στὰ βουνά», ὅταν ξαφνιάστηκα ἀπὸ τὸ ἀπότομο φρενάρισμα, ἀκριβῶς πίσω

μου, ἑνὸς αὐτοκινήτου. Γύρισα ἀπότομα θυμωμένος γιὰ τὶς «κόγξες» τοῦ σωφὲρ ποὺ δὲν εἶχε κορνάρει γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως ν' ἀνεβῶ στὸ στενὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ φυλαχθῶ καὶ ἑτοιμαζόμουνα νὰ τὰ βάλω μαζί του, ὅταν ἀντίκρυσα τὸ μαῦρο «Φιατάκι», τὸ 4—711, τοῦ μακαρίτη τοῦ Σπύρου τοῦ Νικολόπουλου, τοῦ ἰδιοκτήτη, ἱδρυτῆ καὶ Διευθυντῆ τοῦ «Ἔθνους» καὶ ἄκουσα τὸν σωφέρ του, τὸν Ἀνδρέα τὸν Μάγκλαρη, νὰ μοῦ φωνάζῃ:

— Κύριε Λεωτσάκο, ἐμπρὸς μπῆτε μέσα... Γρήγορα...

— Τί τρέχει πάλι;

— Ἄστε τα... Φεύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ Μαρούσι... Διπλὸ ἔγκλημα ἐκεῖ... Σκότωσαν τὸν κλησάρη καὶ τὴν κλησάρισσα μιᾶς ἐκκλησίας μέσα στὴν κάμαρά τους...

— Μήπως τὴ σκότωσε καὶ αὐτοκτόνησε; Ρώτησα. Καὶ ἔχουμε καμμιὰ οἰκογενειακὴ τραγωδία;

— Ἄ μπα... Ἐγκληματάρα μοῦ εἶπαν στὸ γραφεῖο. Καὶ τὸ ἀφεντικὸ μὲ ξαμόλυσε νὰ σκίσω γῆ καὶ θάλασσα καὶ οὐρανὸ γιὰ νὰ σὲ βρῶ, νὰ σὲ πάω ἐπὶ τόπου καὶ νὰ σὲ ξαναφέρω γιὰ νὰ γράψῃς θέλει ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα... Καὶ φωτογραφίες... Γι' αὐτὸ πῆρα μαζί μου καὶ τὸ Σοῦτσο...

Πραγματικὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ὁ μακαρίτης ὁ Σοῦτσος, ἀπόγονος τῆς παληᾶς οἰκογενείας τῶν Σούτσων, καλὸς μὰ φτωχὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ὁποῖος εἶχε πάθος ἀληθινὸ μὲ τὴ φωτογραφία καὶ εἶχε γίνει φωτορεπόρτερ. Ὁ Σπῦρος ὁ Νικολόπουλος, τὸν εἶχε διακρίνει γιὰ τὴν δραστηριότητά του καὶ γιὰ τὴ φιλοπονία του ἀπάνω στὴ δουλειὰ καὶ τὸν εἶχε προσλάβει, ὄχι μὲ τὸ «κομμάτι», μὲ πληρωμὴ δηλαδὴ κάθε δημοσιευομένης φωτογραφίας, ἀλλὰ μὲ μηνιαῖο μισθό. Ἐπληρώνετο λοιπὸν ὅπως ἐμεῖς οἱ συντάκτες καὶ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δίνῃ τὶς φωτογραφίες ποὺ ἔβγανε μόνο στὸ «Ἔθνος», στὸ προσωπικὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνῆκε.

Ἔτσι, λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ τῆς Ἐθνικῆς μας γιορτῆς, ἀντὶ νὰ βρεθῶ στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ γιὰ νὰ παραστῶ στὴν τελετὴ καὶ νὰ παρακολουθήσω τὴ δοξολογία γιὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα, βρέθηκα στὸ «Φιατάκι» τοῦ Νικολόπουλου πηγαίνοντας πρὸς τὸ Μαρούσι γιὰ νὰ κάνω στὰ γρήγορα ρεπορτὰζ γιὰ τὸ διπλὸ ἔγκλημα... Καὶ φθάσαμε ὅσο μπορούσαμε πιὸ γρήγορα. Καὶ τόσο γρήγορα, ὥστε προλάβαμε τὶς ἁρμόδιες ἀρχὲς ποὺ δὲν εἶχανε ἀκόμη μπῆ μέσα στὸ καμαράκι μὲ τὰ δυὸ πτώματα γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ αὐτὸ ἀπὸ δημοσιογραφικῆς πλευρᾶς ἦταν μέγα κέρδος. Γιατὶ δὲν θὰ ἔχανα τίποτε ἀπὸ τὴν αὐτοψία καὶ ἀπὸ τὴν ἔρευνα. Γιατὶ ἄλλο νὰ τὰ ζῆς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ βλέπῃς μόνος σου καὶ ἄλλο νὰ τὰ μαθαίνῃς ὕστερα ἀπὸ ἄλλους, ἔστω καὶ τὶς ἁρμόδιες ἀρχές, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξέρουν τί ἐνδιαφέρει καὶ τί δὲν ἐνδιαφέρει ἕνα δημοσιογράφο ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ καὶ τὰ ἐγκλήματα καὶ τί ἕναν ἀστυνόμο ἢ ἕναν ἀνακριτή, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτοὶ δὲν ἔχουν, ὅπως συνήθως, εἰδικὲς γνώσεις ἐγκληματολογίας, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ καλὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ ποὺ ὁ μόνος εἰδικὸς ἐγκληματολόγος ποὺ εἴχαμε ὡς τότε στὴν Ἑλλάδα, ὁ μετέπειτα καθηγητὴς τῆς ἐγκληματολογίας καὶ σωφρονιστικῆς, σεβαστὸς καὶ ἀγαπητός μου φίλος κ. Κ. Γαρδίκας, ἐλλείψει νομοθετημένης θέσεως, περιώριζε τὴ δραστηριότητά του εἰς τὸν ἄχαρι γιὰ ἐκεῖνον ρόλο τοῦ ὑπηρεσιακοῦ τμηματάρχου στὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, σὲ μιὰ δουλειὰ δηλαδὴ ποὺ μποροῦσαν νὰ κάνουν ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα καὶ πτυχίο νομικῆς.

Σήμερα εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὅποιος πάει στὸ Μαρούσι τὴν Παναγιὰ τὴν Ὁδηγήτρα, τὴ Νεραντζιώτισσα, τὸ μικρὸ παληὸ βυζαντινὸ ἐκκλησάκι, ἀνάμεσα, σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ μεγάλα σπίτια γύρω της, στὸ δεξὶ μέρος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, λίγο πρὶν φθάσουμε στὸ σημερινὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Μὰ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ποὺ στὸ Μαρούσι, καθὼς καὶ στὴν Κηφισιά, πήγαινε μόνο τὸ «Θηρίο», ὁ παληὸς ἀτμοκίνητος σιδηρόδρομος, ποὺ ἔκανε, κούτσα-

κούτσα, ἀγκομαχώντας καὶ φυσώντας, ὁλόκληρη σχεδὸν ὥρα γιὰ τὴν διαδρομή, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦσε μὲ τὴν ἀπελπιστικὴ βραδύτητα τῶν δέκα χιλιομέτρων τὴν ὥρα, καὶ εἶχεν ἀποκληθῆ θηρίο ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἀγκομαχητά του καὶ τὰ ξεφυσήματά του αὐτά, τὸ ἀρχαῖο μικρὸ βυζαντινὸ ἐξωκκλήσι, ξεχώριζε, δεξιὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπάνω σ' ἕνα ὑψωματάκι, κἄπου ἕνα χιλιόμετρο, πρὶν φθάσουμε στὸν παληὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Μαρουσιοῦ, στὴν «ἀπάνω πλατεία», ἢ στὴν «πλατεία τοῦ σταθμοῦ», ὅπως τὴν λέγαμε τότε. Ἀραιὰ καὶ ποῦ κανένα σπιτόπουλο τριγύρω, πιὸ πέρα ἕνα μικρὸ μαγαζάκι, πλάϊ στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, ποὺ ἔδινε λουκούμι, μαστίχα καὶ οὖζο καὶ μὲ χίλια παρακάλια, ἔψηνε καὶ κανένα καφεδάκι ὁ μαγαζάτοράς του. Μὰ ἐπειδή, λίγο ἀκόμη πιὸ πέρα, καὶ πρὸς τὸ σταθμό, εἶχαν ἀρχίσει νὰ κτίζωνται περισσότερα σπίτια καὶ οἱ ἔνοικοί τους δὲν εἶχαν ἄλλη κοντινὴ ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ λειτουργοῦνται, τὸ παληὸ βυζαντινὸ ἐξωκκλησάκι, εἶχε γίνει πιὰ ἐνοριακὸς ναός, εἶχε ἀποκτήσει παπᾶ, τὸν ἀρχιμανδρίτη, ἱερομόναχο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αἰδεσιμώτατο Ἰωάννη Δημητριάδη, ἕνα ψηλὸ καὶ μελαχροινὸ 30άρη μὲ 35άρη, καὶ ἕνα νεωκόρο, τὸν 50άρη Νῖκο Καραγιαννόπουλο, παντρεμμένο μὲ τὴν κυρὰ Μαρία, ποὺ ἦταν στὰ ἴδια πάνω κάτω χρόνια μὲ ἐκεῖνον. Μὰ ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία εἶχε μιὰ παληὰ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀσημωμένη καὶ μὲ πάρα πολλὰ ἀφιερώματα καὶ ἤθελε φύλαξι ἀπὸ τοὺς ἱερόσυλους, ὁ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς νέας ἐνορίας τῆς Νεραντζιώτισσας κύριος Ἠλιόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε λατρεία, εἶχε ψύχωσι μὲ τὴν ἐκκλησία, εἶχε κτίσει πίσω ἀπὸ τὸ ναΐδριο δύο μικρὰ καμαράκια. Στὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔμενε ὁ παπᾶς, δηλαδὴ ὁ ἀρχιμανδρίτης Δημητριάδης, καὶ στὸ ἄλλο, τὸ πιὸ κοντινὸ στὸ ἐκκλησάκι, ποὺ εἶχε καὶ μιὰ μικρὴ κουζινίτσα δίπλα του, ὁ νυκτοφύλακας καὶ νεωκόρος Νῖκος Καραγιαννόπουλος μὲ τὴ γυναίκα του.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐφημέριος ἱερομόναχος παπᾶ - Γιάννης Δημητριάδης, ἦταν ἀφοσιωμένος στὴν ἐκκλησία του καὶ στὶς ἀκολουθίες καὶ δὲν παρουσίαζε κανένα ἄλλο ἐνδιαφέρον ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος ὁ νεωκόρος Νῖκος Καραγιαννόπουλος. Αὐτὸς εἶχε πραγματικὸ μεράκι γιὰ τὴν ἐκκλησία καὶ εἶχε δεχθῆ νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ νυκτοφύλακα καὶ νεωκόρου μὲ τὸν ἐξευτελιστικώτατο καὶ γιὰ ἐκείνη τὴν προπολεμικὴ ἐποχὴ μισθὸ τῶν τετρακοσίων δραχμῶν τὸν μῆνα. Τυχερὰ δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστα. Ἀλλὰ καὶ ἡ πτωχὴ τότε ἐνορία δὲν μποροῦσε νὰ διαθέση μεγαλύτερο μισθό. Μὰ ὁ ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ κ. Ἠλιόπουλος, κρίνοντας κι' αὐτὸς ὅτι μὲ τὸ γλίσχρο μισθὸ ποὺ μποροῦσε νὰ δώση γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήση ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὴ γυναίκα του, εἶχε ἐπιτρέψει στὸ νεωκόρο του, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ δίνη καὶ κανένα λουκουμάκι ἢ ρακκὴ ἢ μαστίχα καὶ ν' ἀφίνη τὴ γυναίκα του νὰ ψήνη καὶ κανένα καφεδάκι στοὺς ἀραιοὺς προσκηνυτές, κάνοντας ἔτσι ὅμως ἀντίπραξι σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε τὸ καφενεδάκι στὸ δρόμο. Ἀκόμα τὸν ἄφινε νὰ πηγαίνη τὶς μέρες νὰ κάνη κανένα μεροκάματο στὰ γύρω κτήματα τῶν χωρικῶν γιὰ νὰ τὰ «οἰκονομάη» καλύτερα. Ἄλλως τε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας περισσότερο ἀπ' αὐτὸν φρόντιζε ἡ γυναίκα του, ἡ κυρὰ Μαρία, καὶ ἔτσι ὁ Νῖκος Καραγιαννόπουλος εἶχε οὐσιαστικὰ περιορίσει τὰ καθήκοντά του στὴ νυχτερινὴ φύλαξη τῆς ἐκκλησίας ἢ μᾶλλον τοῦ ἐξωκκλησιοῦ, στὰ λιγοστὰ μεροκάματα ποὺ ἔκανε στῶν ἄλλων τὰ κτήματα καὶ στὸ ἄλλο μεγάλο πάθος του, στὸ κυνήγι. Εἶχε δυὸ κυνηγετικὰ ὅπλα πλήρη στὸ σπιτόπουλό του.

Μὰ τὸ κύριο πάθος του ἦταν ἡ φύλαξι τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἀφιερωμάτων τῆς Ἁγίας Εἰκόνος. Ὁ ἐπίτροπος κ. Ἠλιόπουλος, τὸν εἶχε τόσο φοβίσει γιὰ τὸ ὅτι μποροῦσε νὰ γίνη ἐπιδρομὴ νυκτερινὴ ἀπὸ κλέφτες γιὰ νὰ κλέψουν τὰ ἀφιερώματα τῆς ἐκκλησίας, ὥστε ὁ μπάρμπα Νῖκος ξενύχταγε σχεδὸν κάθε νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ξεφώνιζε τὸ «Ἄλτ» καὶ τὸ «Τίς εἶ» — συνήθεια ποὺ τὴν εἶχε πάρει ἀφ' ὅτου ὑπηρέτησε στὸ στρατὸ — καὶ ἂν τύχαινε κανένας καὶ δὲν τοῦ ἐφώναζε τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ καταλάβη ὅτι ἦτανε ἀπὸ τοὺς περιοίκους, ἔρριχνε καὶ καμμιὰ

σφαῖρα μὲ τὸ περίστροφό του στὸν ἀέρα ἢ κάνα δυὸ σμπάρα μὲ σκάγια μὲ κανένα ἀπὸ τὰ δυὸ κυνηγετικά του ὅπλα, κι' αὐτὰ ἐπίσης στὸν ἀέρα, ἐνῶ ξεφώνιζε.

— Οὔστ ἀπὸ δῶ παληοκλέφτες. Νομίζετε παληανθρῶποι ὅτι θὰ κλέψετε τὴν Παναγία τὴν 'Οδηγήτρα τὴ Νεραντζιώτισσα ὅσο ζῆ ὁ Νῖκος ὁ Καραγιαννόπουλος;

Ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κατὰ τὶς 7½ τὸ πρωΐ, ὁ γείτονας Γιάννης Ξενάκης, ἀνάπηρος πολέμου, περνώντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ νεωκόρου, πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶδε τὴν ἐξώποτα μισανοιχτὴ καὶ βέβαιος ὅτι ὁ κλησάρης ἢ ἡ κλησάρισσα εἶχαν πιὰ ξυπνήσει, τοὺς φώναξε:

— Καλημέρα κὺρ Νῖκο...

— Καλημέρα κυρὰ Μαρία...

Δὲν πῆρε ὅμως καμμιὰ ἀπολύτως ἀπάντησι. Τοῦ φάνηκε ἀρκετὰ παράξενο τὸ πρᾶγμα καὶ ξαναφώναξε:

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; Ἔχετε τίποτε μαζί μου, χρονιάρα μέρα καὶ μοῦ κάνετε καὶ οἱ δυό σας τὸ βαρύ;

Καὶ πάλι δὲν ἐπῆρε καμμιὰ ἀπάντησι καὶ ἔφυγε χωρὶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ ἀποδώσῃ ἰδιαίτερη σημασία στὸ γεγονός.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, κατὰ τὶς 8½ τὸ πρωΐ, ὁ ἐφημέριος ἱερομόναχος ἀρχιμανδρίτης Παπᾶ Γιάννης Δημητριάδης, παραξενεύτηκε ποὺ δὲν εἶχε φανῆ ὁ νεωκόρος γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ νωρίτερα γιὰ τὸν ὄρθρο καὶ νὰ βαρέσῃ τὴν καμπάνα καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε κατὰ τὴν ἐκλησία. Βρῆκε τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἐξωκκλησιοῦ κλειδωμένη καὶ κατάλαβε ὅτι θὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος πάρα πάνω τὸν κλησάρη καὶ τὴν κλησσάρισσα. Τράβηξε τότε κατὰ τὸ σπιτόπουλό τους γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ καὶ παραξενεύτηκε κι' αὐτὸς ποὺ βρῆκε τὴν πόρτα τους μισανοιχτή.

— Κὺρ Νῖκο, πάρε τὸ κλειδὶ καὶ ἔλα στὴν ἐκκλησιὰ νὰ μ' ἀνοίξῃς νὰ μπῶ ν' ἀρχίσω τὸν ὄρθρο.

'Ο ἀρχιμανδρίτης ἔφυγε. Πῆγε δίπλα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ περίμενε. 'Ο κλησάρης ὅμως δὲν φάνηκε καὶ ὁ παπᾶς κάπως νευριασμένος ξαναγύρισε στὸ σπιτόπουλο τοῦ νεωκόρου. Ξαναφώναξε πιὸ δυνατὰ καὶ ἐπειδὴ καὶ πάλι δὲν ξαναπῆρε καμμιὰ ἀπάντησι, ἀποφάσισε καὶ μπῆκε μέσα. Καὶ ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ἄθελα τελείως, ἔβαλε γοερὲς κραυγές, ἂν καὶ στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη, τότε, ἦταν ἀμφίβολο ἂν κανένας μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ. 'Ο παπᾶς τῆς Νεραντζιώτισσας, μπαίνοντας μέσα στὸ καμαράκι γιὰ νὰ δῆ τὸν κλησάρη καὶ τὴν κλησάρισσα καὶ νὰ τοὺς μαλώσῃ ἴσως γιατὶ βράδυναν νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ναΐδριο καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὸν ὄρθρο, ἀντίκρυσε τὰ πτώματά τους. Τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς δύο σφαγμένους. Τὸν κλησάρη στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ τὴν κλησάρισσα ἀπάνω στὸν καναπέ.

'Ο ἱερομόναχος - ἀρχιμανδρίτης 'Ιωάννης Δημητριάδης ἔτρεξε ἀμέσως στὸ κοντινὸ σπίτι τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐκκλησίας 'Ηλιοπούλου καὶ τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὸ φρικτὸ θέαμα ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια του καὶ γιὰ τὸ φοβερὸ διπλὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε διαπραχθῆ στὸ διπλανὸ ἀπὸ τὸ δικό του καμαράκι δίχως αὐτὸς νὰ πάρῃ εἴδησι οὔτε γιὰ τὸ πότε, οὔτε γιὰ τὸ πῶς ἔγινε τὸ φρικτὸ φονικό.

'Αμέσως οἱ δύο εἰδοποίησαν τὸν τότε σταθμάρχη χωροφυλακῆς 'Αμαρουσίου ἀνθυπομοίραρχο Χερουβειμίδη μὲ ἀποτέλεσμα μέσα σὲ κάνα δυὸ ὧρες, ὥς ὅτου δηλαδὴ μὲ τὰ τότε μέσα νὰ εἰδοποιηθοῦν, κατέφθασαν ὁ ἀντεισαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν Σταμάτης Χυτήρης, ὁ τότε πρωτοδίκης - ἀνακριτὴς Ζάννος, ὁ ἰατροδικαστὴς μακαρίτης Γ. Γιωργαντᾶς, ὁ διοικητὴς τοῦ σταθμοῦ Χωροφυλακῆς 'Αμαρουσίου, ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος Κηφισιᾶς καὶ ὁ τότε διοικητὴς Χωροφυλακῆς 'Αττικοβοιωτίας, ἀντισυνταγματάρχης. Αὐτοὶ ὅλοι φυσικὰ πλαισιωμένοι ἀπὸ συνεργεῖο ἀνιχνευτῶν καὶ φωτογράφων τῆς Σημάνσεως.

(Συνεχίζεται)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΤΗΝ 1ην Μαρτίου 1966 ἀπεχώρησε τῆς ἐνεργοῦ δημοσιογραφίας ὁ παλαίμαχος ἀστυνομικὸς συντάκτης κ. Σ. Λεωτσάκος, συνταξιοδοτηθεὶς ὑπὸ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν. Παρέμεινε ὅμως συντάκτης τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» καὶ τοῦτο «γιατὶ νομίζω ὅτι ἔχω πολλὰ νὰ πῶ μὲ τὴν μισοῦ αἰῶνος πεῖρα μου στοὺς ἀγαπητοὺς ἀστυνομικούς, μὲ τοὺς ὁποίους ἔζησα μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ καὶ ἐξετίμησα τοὺς ἀγῶνας, τὴ δράση τους, τὰ ξενύχτια τους, τὴν αὐτοθυσία τους καὶ τὸν ἀλτρουϊσμό τους», ὅπως ἐδήλωσε εἰς σχετικὴν ἐρώτησίν μας.

Ὁ κ. Σ. Λεωτσάκος, ὁ θυμόσοφος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς καὶ ὁ αἰωνίως «νέος» ἄνθρωπος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κέρκυραν τὸ ἔτος 1899. Ἡ καταγωγή του ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τὴν λεβεντόγεννον Μάνην καὶ εἶναι κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τοῦ ἐν Κύθνῳ φονευθέντος προμάχου τῆς Ἐλευθερίας, Λεωτσάκου. Ὁ πατήρ του, καταγόμενος ἐξ ἑνὸς μικροῦ χωρίου τῆς Μάνης, αὐτοδίδακτος καὶ πολυμαθέστατος ἐσπούδασε μόνος του, ἄνευ τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς συνέχισε καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐσπούδασε περαιτέρω καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐγνώριζε ἀπὸ στήθους ὁλόκληρον τὸν Ὅμηρον καὶ εἶχεν ἐγκύψει βαθύτατα εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς, διατελέσας ἐπὶ δεκαετηρίδας καὶ εἰσαγγελεὺς τῶν πλημμελειοδικῶν, οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ νομάρχης. Εἶχε νυμφευθῆ δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ ἰατροφιλοσόφου καὶ πρώτου διδάκτορος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀναστασίου Γούδα, συγγραφέως τῶν «Παραλλήλων Βίων» τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ πάππος του, ὁ Ἀναστάσιος Γούδας, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος δημοσιογράφος τῆς οἰκογενείας, ἐκδώσας εἰς Ἀθήνας πρὸ αἰῶνος σχεδὸν τὸ πρῶτον ἰατρικὸν περιοδικὸν «Ἰατρικὴ Μέλισσα». Ὁ ἀδελφός του, ὁ Ἀναστάσιος Λεωτσάκος, ὑπῆρξεν ὁ δεύτερος δημοσιογράφος τῆς οἰκογενείας, ἐργασθεὶς εἰς τὸν «Χρόνον», τὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ τὴν «Νέαν Ἡμέραν», συντόμως ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἠκολούθησε τὸ διπλωματικὸν στάδιον, ἀποθανὼν νέος ὡς γραμματεὺς τῆς ἐν Βέρνῃ ἑλληνικῆς Πρεσβείας.

Ὁ Σπυρίδων Λεωτσάκος εἰσῆλθε νεώτατος εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, τὸ 1916, ἐργασθεὶς εἰς τὸν «Χρόνον» τοῦ ἀειμνήστου Κ. Χαιροπούλου. Ἐνεγράφη καὶ εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν καὶ ἔλαβε τὸ πτυχίον του τὸ 1922, ἀλλὰ δὲν ἠκολούθησε τὸ δικηγορικὸν στάδιον, ἑλκυσθεὶς ἀπὸ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἀφοσιωθεὶς μὲ πάθος εἰς τὸ δικαστικὸν καὶ κυρίως εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κ. Χαιρόπουλον εἶχεν ὡς μεγάλους διδασκάλους καὶ ὁδηγοὺς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν τοὺς ἀειμνήστους Γ. Βλάχον καὶ Ν. Κρανιωτάκην, πρᾶγμα ποὺ συνετέλεσε νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸν ἥμισυ αἰῶνα τῆς δημοσιογραφικῆς του ζωῆς εἰς τριακοντάδα περίπου ἐφημερίδων καὶ εἰς πολλὰ περιοδικά. Εἰς τὴν «Καθημερινὴν» εἰργάσθη ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1919 μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς του, ἤτοι τῆς 1ης Μαρτίου 1966, εἰς τὸ «Ἔθνος» ἀπὸ τοῦ 1917 καὶ εἰς τὴν «Ἐλευθερίαν» ἀπὸ τοῦ 1944. Εἶδε καὶ ἔζησε «μισοῦ αἰῶνος ἐγκλήματα», ὅπως τὰ περιγράφει εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ εἶδε καὶ ἔζησε ὅλας τὰς περιπετείας τῆς

Πατρίδος μας, τὰς εὐτυχεῖς καὶ τὰς δυστυχεῖς στιγμὰς μιᾶς ὁλοκλήρου πεντηκονταετίας. Ἡ εὐτυχεστέρα περίοδος τῆς ζωῆς του ἦτο ἡ 20ὴ Μαΐου 1965, ὅτε ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ηὐδόκησε νὰ τὸν καλέσῃ μὲ ἄλλας προσωπικότητας τῆς χώρας εἰς τὰ Ἀνάκτορα Ἀθηνῶν καὶ νὰ τοῦ ἀπονείμῃ ἰδιοχείρως τὸν Ταξιάρχην τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος.

Συνέγραψε δύο βιβλία τὰ ὁποῖα εἶχαν μεγάλην κυκλοφοριακὴν ἐπιτυχίαν, τὴν «Ρόδον, τὸ σμαραγδένιο νησὶ» καὶ τὴν «Ἰκαρίαν, τὸ νησὶ τοῦ ραδίου». Ἤδη συγγράφει τὰ «Μισοῦ αἰῶνος ἐγκλήματα», τὰ ὁποῖα συνεχίζονται νὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καὶ ἀποτελοῦν ἡμίσεως αἰῶνος δραματικὰ καὶ εὔθυμα καὶ παράδοξα περιστατικὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου. Προβάλλει εἰς αὐτὰ ἀνάγλυφος καὶ ἡ εἰκὼν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας. Ἐπίσης, ὑπὸ ἔκδοσιν εὑρίσκεται καὶ ἕνα ἄλλο βιβλίον του, τὸ «Ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες καὶ ἐκεῖνα τὰ σπίτια», ποὺ ἀποτελεῖ μίαν ἐμπεριστατωμένην μελέτην διὰ τὴν διαφθορὰν καὶ τοὺς διαφθορεῖς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Μέγα μέρος τοῦ βιβλίου τούτου ἔχει δημοσιευθῆ εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» πρὸ τετραετίας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ διαφθορεῖα διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

Τὸ Σῶμα Ἀστυνομίας Πόλεων, μέσω τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», συγχαίρει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν κ. Σ. Λεωτσάκον διὰ τὴν τεραστίαν προσφοράν του εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, καὶ δι' ὅσα ἄλλα ἐπετέλεσε πρὸς μέγα ὄφελος τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς μας ζωῆς. Καὶ τοῦ εὔχεται βίον εὐτυχῆ καὶ εἰς τὴν «ἀπόμαχον» ζωήν του, παρέχων εἰς αὐτὸν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐδέποτε θὰ λησχονήσῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας ποὺ ἀπὸ συστάσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ προσέφερεν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας, τῆς Πατρίδος καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι διὰ τὴν βιβλιοδεσίαν τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλλιδρομίου 7 βιβλιοδετεῖον τοῦ κ. Ἰωάννου Ταουσάνη (τηλ. 634-691). Τιμὴ κατὰ τόμον, κατόπιν συμφωνίας τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν μετὰ τοῦ βιβλιοδέτου, δρχ. 17 διὰ τὸν πανόδετον καὶ δρχ. 27 διὰ τὸν δερματόδετον, ἤτοι αἱ αὐταὶ ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τιμαί.

ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ*

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ**

Εἶναι χθεσινὴ ἡ εἴδησις. Ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

> «Συνελήφθη ὁ Α. Μ. Ἀδαμόπουλος, ἐτῶν 29, σημαῖνον στέλεχος τῶν Λαμπράκηδων, διότι ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζησιμοπούλου καφενείου Νικολοπούλου, παρώτρυνε 6 νεαρούς, οἱ ὁποῖοι διετάρασσον τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, νὰ ἀγνοήσουν τὰς συστάσεις τοῦ ἐπεμβάντος ἀστυφύλακος».

Στὰ «ψιλὰ» τῶν ἐφημερίδων εἶναι γραμμένη ἡ εἴδησις αὐτή. Παίρνει τὴ θέσι τῶν ἀσημάντων γεγονότων τῆς καθημερινῆς ἐπικαιρότητος. Κι' ὅμως στὴν οὐσία της ἀποτελεῖ εἴδησιν ἐξαιρετικῆς σημασίας, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντη. Καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη. Καθημερινὰ σχεδὸν ἀναγράφεται στὶς ἐφημερίδες μιὰ τέτοια ἢ παρόμοια εἴδησις.

Νέοι, σχεδὸν ἐκ συστήματος, ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσουν στὶς συστάσεις καὶ στὶς ἐντολὲς τῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Καὶ ὅταν τὰ Ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐπιχειροῦν νὰ ἐπιβάλουν τὸν Νόμον, ἀντιμετωπίζουν ἐπίθεσιν τῶν παρανομούντων νέων καὶ ὑφίστανται, πολλὲς φορές, κακοποίησιν.

Τέτοιου εἴδους γεγονότα οὐδέποτε συνέβαινον στὸ παρελθόν. Τώρα τελευταίως συμβαίνουν συχνότατα. Σχεδὸν καθημερινά. Βεβαίως οἱ παρανομοῦντες, συλλαμβάνονται τελικῶς καὶ τιμωροῦνται ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνην. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Σημασίαν ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι πλεῖστοι νέοι ἐκ συστήματος ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσουν στὰ Ἀστυνομικὰ ὄργανα. Καὶ φθάνουν μέχρι κακοποιήσεώς των. Αὐτὸ τὸ ἀπαράδεκτο καὶ ἀδιανόητο γεγονὸς ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, γιατὶ προδίδει ὠργανωμένην ἐναντίον τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Νόμου συνωμοσίαν.

Τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον, δὲν εἶναι ἕνα ὁποιοδήποτε πρόσωπον. Εἶναι ὁ ἐκφραστὴς καὶ ὁ τηρητὴς τοῦ Νόμου. Αὐτὸ εἶναι ἐντεταλμένο γιὰ τὴν προστασία τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἡσυχίας ὅλων τῶν πολιτῶν.

Τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο, ἐκφράζει τὴν ὕπαρξι τοῦ Κράτους. Καὶ σ' αὐτὸ καταφεύγουν οἱ πολῖτες, γιὰ κάθε εἶδους προστασία τους.

Βεβαίως δὲν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλάνθαστα τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὅπως οὐδεὶς εἶναι ἀλάνθαστος. Ἄνθρωποι εἶναι καὶ αὐτοί. Φυσικὸν εἶναι καὶ λάθη νὰ κάνουν καὶ παραλείψεις. Ἀλλὰ αὐτὸ εἰς οὐδένα δίνει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ὑπακούῃ στὶς συστάσεις τους, νὰ μὴν ἐκτελῇ τὶς ἐντολές τους.

Ἐὰν ὁ πολίτης νομίζῃ ὅτι ἀδικεῖται ἀπὸ τὴν παρέμβασιν τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ἐὰν νομίζῃ ὅτι τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον παρανομεῖ, ἔχει ὅλη τὴν εὐχέρεια, ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ καθῆκον νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος ἢ τοῦ παρανομήσαντος ἀστυνομικοῦ ὀργάνου.

Αὐτὸ ποὺ οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα εἶναι νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συστάσεων ἢ τῶν ἐντολῶν τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ χωροφύλακος. Καί, πολὺ περισσότερο, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βιαιοπραγήσῃ κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ἔστω καὶ ἐὰν ἀκόμη δεχθοῦμε πὼς ἀδίκως παρατηρεῖται ἢ διώκεται.

Αὐτὰ εἶναι στοιχειώδη καθήκοντα κάθε νομοταγοῦς δημοκρατικοῦ καὶ φιλελευθέρου πολίτου. Ἡ παραβίασις τοῦ Νόμου δὲν ἀντιμετωπίζεται στὶς δημοκρατίες μὲ ἄλλη παραβίασι. Μὲ τὸν Νόμον ἀντιμετωπίζεται. Ἀλλοίμονο ἐὰν κάθε πολίτης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρανομῇ ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου ἢ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποκειμενικοῦ δικαίου του.

---

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων τὴν 4-4-66.

Δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε Κράτος, οὔτε Δημοσία τάξις, οὔτε εὐνομουμένη Κοινωνία, ἐὰν κάθε πολίτης ἤρνειτο τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Νόμου ἢ ἀναζητοῦσε τὸ δίκηο του μὲ δικά του μέσα, ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια ποὺ ὁρίζει ὁ Νόμος. Θὰ ὑπῆρχε τότε πλήρης ἀσυδοσία καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε Κράτος. Καὶ εἶναι φανερὸ πὼς σ' αὐτὸ ἀποβλέπουν αὐτοὶ ποὺ διδάσκουν καὶ ὀργανώνουν τὴν ἀνυπακοὴ στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ τὴν ἀντίστασι στὶς ἐντολές τους.

Ποῖοι εἶναι αὐτοί;

Τὸ ἀποκαλύπτει ἡ χθεσινὴ εἴδησις: οἱ κομμουνισταί. Οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ὡς δόγμα τους τὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ Κράτους καὶ τὴν πρόκλησιν ἀνυποληψίας πρὸς αὐτό. Εἶναι βασικὴ προϋπόθεσις γιὰ τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἡ διάβρωσις τῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους. Καὶ σὰν ἕνα πρώτιστο μέσον γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ κομμουγιστικοῦ σκοποῦ, εἶναι ἡ κατάλυσις τῶν Νόμων. Ἡ ἀνυπακοὴ στὶς ἐντολὲς αὐτῶν ποὺ ἔχουν ταχθῆ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ καὶ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων. Καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀπὸ καθῆκον ἔχουν ταχθῆ γιὰ τὴν τήρησι τῶν Νόμων εἶναι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Γι' αὐτὸ σημειοῦται ἐντόνως τὸν τελευταῖο καιρὸ αὐτὴ ἡ ἀνυπακοὴ πρὸς τὰ Ἀστυνομικὰ ὄργανα. Εἶναι ὀργανωμένο κομμουνιστικὸ σχέδιο. Καὶ χρησιμοποιοῦν οἱ κομμουνισταὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, εὐάλωτους σὲ παραπλάνησι καὶ σὲ πράξεις ἀκρισίας: τοὺς νέους.

Οἱ «Λαμπράκηδες», ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ὀργάνωσι κρούσεως κατὰ τοῦ Νόμου, καὶ κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τὰ ὁποῖα τὸν ἐκφράζουν. Οἱ ἴδιοι οἱ «Λαμπράκηδες» πρωτοστατοῦν σὲ κάθε ἐναντίον τοῦ Νόμου ἐκδήλωσι. Καὶ ταυτοχρόνως διδάσκουν σὲ κάθε εὐκαιρία τὴν ἄγνοια καὶ τὴν ἀνυπακοὴ στοὺς Νόμους. Αὐτὸ βεβαιώνει καὶ ἡ χθεσινὴ δήλωσις.

Σ' αὐτὴ τὴν ἄκρως ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ Κράτος καὶ τὴν νομιμότητα κομμουνιστικὴ τακτική, χρησιμοποιοῦνται, σχεδὸν ἀποκλειστικά, τὰ νειᾶτα.

Οἱ ἐνθουσιώδεις, οἱ ἄνευ πείρας καὶ γνώσεως νέοι, οἱ ἀναζητοῦντες εὐλόγως ἰδεώδη καὶ ἰδανικά, παρασύρονται, παραπλανοῦνται, ἀφιονίζονται ἀπὸ ψευδῆ συναισθήματα καὶ ἀπὸ σκοτεινοὺς καθοδηγητάς. Καὶ γίνονται οἱ νέοι, ἀντικείμενο ταπεινῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ κομμουνισμοῦ.

Δὲν ἔχει τόση ἀξία ὅτι ἀργότερα μετανοοῦν ἢ θὰ μετανοήσουν γιὰ ὅ,τι ἔπραξαν καὶ πράττουν, γιὰ ὅ,τι ἐπίστευσαν καὶ πιστεύουν. Σημασίαν ἔχει πὼς τούτη τὴ στιγμὴ ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι ποὺ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἔχουν ἐμπλακῆ στὰ δίχτυα τῆς κομμουνιστικῆς Κίρκης καὶ γίνονται τυφλὰ ὄργανα ἀναρχικῶν καὶ παρανόμων ἐκδηλώσεων ὅπως αὐτὴ — μιὰ ἀπὸ τὶς ἄπειρες — ποὺ ἐδημοσιεύθη χθὲς στὶς ἐφημερίδες.

Ἔτσι, μόνο του βγαίνει τὸ συμπέρασμα πὼς ὀφείλουμε ὅλοι μας, ἡ Κοινωνία, τὸ Κράτος, ἡ ἡγεσία τῆς Χώρας, κάθε εἴδους ἡγεσία, νὰ ρίξουμε ὅλο τὸ βάρος τῆς προσοχῆς μας σὲ τοῦτο τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ ὄχι μόνο τὴ νεολαία μας, ὄχι μόνο τὴ Δημοκρατία, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος.

Τὰ νειᾶτα, δὲν εἶναι μόνο τὸ «αὔριο» τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι καὶ τὸ «σήμερα».

Ἔτσι, κι' ἂν ἀκόμη θὰ ἤθελαν πολλοὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὸ «αὔριο», εἶναι ἀδύνατο καὶ εἶναι ἀνεπίτρεπτο νὰ ἀγνοήσουν τὸ «σήμερα». Καὶ τὸ «σήμερα» ὅσο κι' ἂν ἐπιφανειακὰ δὲν ἀνησυχεῖ, στὸ βάθος του εἶναι θανάσιμα ἐπικίνδυνο. Τὸ φανερώνει αὐτὴ ἡ ὀργανωμένη καὶ συστηματικὴ ἀνυπακοὴ καὶ ἀντίσταση κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς Δημοσίας τάξεως.

Ὅταν δέρεται ἕνας ἀστυφύλαξ, δὲν δέρεται ἕνας πολίτης. Κακοποιεῖται μὲ θρασύτητα καὶ ποταπότητα ὁ Νόμος. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε τυχαῖο οὔτε ἀσήμαντο, ἀφοῦ τελευταίως γίνεται ἐκ συστήματος. Ἡ Πολιτεία καὶ ὅλοι μας ὀφείλουμε ν' ἀντιδράσουμε ἀμέσως καὶ ἀποτελεσματικῶς σὲ τούτη τὴ νέα σατανικὴ κομμουνιστική, ἐναντίον τοῦ Κράτους καὶ τῆς Δημοκρατίας, συνωμοσία.

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Η ΔΙΟΧΕΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ—ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Η ΒΑΡΕΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ τῶν δύο Ρώσων συγγραφέων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διεθνῆ θόρυβον ποὺ ἤγειρε καὶ τὴν κρίσιν ποὺ προεκάλεσε εἰς ἀριστεροὺς καὶ προοδευτικοὺς διανοουμένους εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἔφερε εἰς τὸ προσκήνιον τῆς δημοσιότητος τὴν παράδοξον αὐτὴν «ἀντιστασιακὴν» λογοτεχνίαν ποὺ γράφεται εἰς χώρας τοῦ ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ καὶ δημοσιεύεται εἰς χώρας τοῦ δυτικοῦ. Τὸ πῶς διοχετεύονται ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνατολικῶν συγγραφέων εἰς τὴν Δύσιν, εἶναι μία ὑπόθεσις ποὺ ἐνθυμίζει κατὰ πολὺ κινηματογραφικὴν ταινίαν κατασκοπείας, ὡρισμένας πτυχάς της δὲ φωτίζει ἡ ἀκόλουθος ἀποκαλυπτικὴ ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων (1) :

«Τὰ ἔργα τόσον τοῦ Τὲρτς (Σινυάφσκι) ὅσον καὶ τοῦ Ἀρζὰκ (Γιούλι Ντάνιελ) ἔφθασαν στὴ Δύσι μέσῳ ἑνὸς ἀπίθανου λαθρεμπορικοῦ δικτύου, ποὺ τὸ στρατηγεῖο του βρίσκεται σὲ μιὰ παλιὰ ἔπαυλι 16 δωματίων στὸ παρισινὸ προάστιο τοῦ Μαιζὸν - Λαφφίτ. Οἱ «λαθρέμποροι» εἶναι στὴν πραγματικότητα μερικοὶ Πολωνοὶ «ἐμιγκρέδες», διανοούμενοι, ἄνθρωποι φιλήσυχοι, μὲ ἤπιους τρόπους, ποὺ ὡστόσο ἐπὶ 20 χρόνια τώρα, διενεργοῦν μιὰ διακίνησι πολιτικὰ ἐκρηκτικῶν χειρογράφων μεταξὺ Δυτικῆς καὶ Κομμουνιστικῆς Εὐρώπης. Ἡ ὀργάνωσί τους ἔχει τὴν ἀθῶα ἐπωνυμία «Φιλολογικὸ Ἰνστιτοῦτο», καὶ οἱ ἀνώνυμοι «συνεργάτες» τους ἁπλώνονται ἀπὸ τὸν Τὲρτς ὡς τὸν Γιουγκοσλάβο Μιχαὴλ Μιχαήλωφ, ποὺ γιὰ τὸ «Καλοκαίρι στὴ Μόσχα» κατεδικάσθη πέρυσι σὲ φυλάκισι στὴν πατρίδα του. Ἀπὸ τοὺς μυθιστοριογράφους τοῦ «Φ.Ι.» ἔχουν συλληφθῆ μέχρι στιγμῆς τρεῖς, ἐνῷ εἶναι ἄγνωστος ὁ ἀριθμὸς τῶν δοκιμιογράφων καὶ διηγηματογράφων, ποὺ οἱ συνεργασίες τους δημοσιεύονται στὸ περιοδικὸ τῆς ὁμάδος «Κουλτούρα», καὶ ποὺ βρίσκονται ἤδη στὶς φυλακές.

»Ψυχὴ τοῦ «Φ.Ι.» εἶναι ὁ Γιέρτσι Γκήντροϋκ, 58 ἐτῶν, καὶ δεξί του χέρι ὁ ἀδελφός του Χένρυκ, 43 ἐτῶν. Ὁ Γιέρτσι, ἕνας δραστήριος, ἀλλὰ πικραμένος Πολωνός, ἐξέδιδε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο στὴ Βαρσοβία δυὸ ἑβδομαδιαία περιοδικά, καὶ γιὰ λίγο διάστημα εἶχε ὑπηρετήσει διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας. Ὅταν ἡ Πολωνία κατελήφθη ἀπὸ τὸν Χίτλερ, ὁ Γκρήντροϋκ ἔφυγε στὴ Μέση Ἀνατολή, ἐνετάχθη στὸν ἐλεύθερο πολωνικὸ στρατὸ καὶ πολέμησε στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἰταλία. Τότε συνάντησε τὸν Σύγκμουντ καὶ τὴν Σοφία Χέρτς, Πολωνοεβραίους, ποὺ μόλις εἶχαν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὸ σοβιετικὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ὅπου εἶχαν μείνει 14 μῆνες. Τὸ τέλος τοῦ πολέμου βρῆκε καὶ τοὺς τρεῖς στὴν Ρώμη, ὅπου στὴν ἀρχὴ ἐξέδωσαν τὰ πατριωτικὰ ποιήματα τοῦ Ἀδὰμ Μίκιεβιτς, τοῦ Μπάϊρον τῆς Πολωνίας. Ἀκολούθησε ἡ ἔκδοσι τῆς «Κουλτούρας», στὴν ἀρχὴ σὲ 1.000 μόνο ἀντίτυπα. Σήμερα τὸ περιοδικὸ κυκλοφορεῖ σὲ 6.000 ἀντίτυπα σὲ 58 χῶρες. Σκοπός τους ὅμως ἦταν ἀρχικὰ ἡ λαθραία διακίνησι βιβλίων μεταξὺ Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ μπλόκ.

»Ἀφοῦ μετέφεραν τὴν ἕδρα τοῦ Ἰνστιτούτου στὸ Παρίσι, ἄρχισαν ν' ἀναζητοῦν ρωγμὲς στὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα. Δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν τὴν πρώτη, καὶ

(1) Ἐφημερὶς «Μεσημβρινὴ» τῆς 26 Φεβρουαρίου 1966.

ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ πέρασαν ἀπὸ μέσα ὄχι μόνο τὰ χειρόγραφα τοῦ «Αἰχμαλώτου Πνεύματος» τοῦ Πολωνοῦ μυθιστοριογράφου Τσεσλὰβ Μιλόζ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μιλόζ. Στὰ 1951, ὁ Μιλὸζ κρυβόταν στὴν ἔπαυλη τοῦ Μαιζὸν - Λαφφὶτ ἐπὶ 13 μῆνες, ὥσπου νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ μεταφορά του στὴν Ἀμερική, ὅπου σήμερα διδάσκει σὲ πανεπιστήμιο σλαβικὲς γλῶσσες. Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα βιβλία, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς: στὰ 1957 ὁ Μάρεκ Χλάσκο, κάτοχος τοῦ μεγαλυτέρου λογοτεχνικοῦ βραβείου τῆς Πολωνίας, στὰ 1960 ὁ Ἀντρέϊ Σταβάρ, θεωρητικὸς τοῦ μαρξισμοῦ, ποὺ πεθαίνοντας ἀπὸ καρκίνο ἤθελε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς πολωνικῆς κυβερνήσεως πρὶν πεθάνη, πρᾶγμα καὶ ποὺ ἔγινε. Τὸ «Φ.Ι.» τοῦ ἐξέδωσε τὰ «Τελευταῖα Κείμενα». Ὁ Σταβὰρ ἔγραψε τὸ ἔργο του αὐτὸ μέσα στὸν σταῦλο τῆς ἐπαύλεως, ποὺ εἶχε μετατραπῆ σὲ γραφεῖο. Ὁ Τέρτς, ὁ Ντάνιελ, ὁ Μιχαήλωφ, ἤξεραν πιὰ ποῦ νὰ ἀπευθυνθοῦν προκειμένου νὰ προωθήσουν τὴν ἔκδοσι τῶν ἔργων τους στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη. Ταὐτόχρονα, τὸ «Φ.Ι.» ἀνέπτυξε τὴν δρᾶσι του καὶ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι —δεκάδες μεταφρασμένων ἔργων διασήμων συγγραφέων στάλθηκαν λαθραία σὲ ἀνατολικὲς χῶρες. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἔργα τοῦ Ἀλμπὲρ Καμύ, τοῦ Ἄρθουρ Καῖσλερ καὶ τοῦ Τζὼρτζ Ὄργουελ.

»Βέβαια κανεὶς δὲν ἀποκαλύπτει μὲ ποιό τρόπο τὸ «Φ.Ι.» διενεργεῖ αὐτὴ τὴν διακίνησι. Δὲν θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ μέλη τοῦ «Φ.Ι.» ποὺ βρίσκονται στὴν Γαλλία, ἀλλὰ θὰ ἐσήμαινε μακροχρόνιες φυλακίσεις γιὰ τοὺς ἄλλους ἀναμεμιγμένους.

»Τώρα τὸ «Φ.Ι.» ἀναγγέλλει ἕνα ἀκόμη ἔργο τοῦ Μιχαήλωφ, μὲ τὸν τίτλο «Ρωσικὰ Θέματα». Καὶ ἕνα σατιρικὸ μυθιστόρημα, ἀγνώστου συγγραφέως, μὲ ὑπόθεσι γύρω ἀπὸ τὸν παραλογισμὸ τῆς θέσεως ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τῆς πολωνικῆς ἀσφαλείας. «Ἀπὸ τὸν Μιλὸζ ὣς τὸν Τέρτς, λέει ὁ Γκήντροϋκ, τὸ θέμα εἶναι: Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α. Ἕνας συγγραφέας δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψη ὅταν ὑπάρχη λογοκρισία καὶ ἡ ἀστυνομία ἐπεμβαίνει»...

***

Τ Α ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ἀπὸ τὴν δίκη τῆς Μόσχας εἶναι ὅτι οἱ σκοποὶ τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν παραμένουν ἀμετάβλητοι, καὶ μάλιστα παλινδρομοῦν πρὸς τὰς πλέον ζοφερὰς καταστάσεις τοῦ παρελθόντος. Ἡ καταδίκη τῶν δύο Ρώσων συγγραφέων ἀπετέλεσε μίαν ἀφύπνισιν: ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἐντελῶς ξένη πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστώς, ὅτι ἐπιφανειακαὶ εἶναι αἱ σημειούμεναι ἐκεῖ μεταβολαὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅτι τὸ πᾶν ὑπαγορεύεται ἐκ τῶν περιστάσεων. Διὰ τοὺς διατηρήσαντας μέχρι τῶν ἡμερῶν τῆς δίκης τὰς ψευδαισθήσεις, ἡ ἀφύπνισις ὑπῆρξε βιαία καὶ ἡ ἀπογοήτευσις βαθεῖα. «Ἦτο τοὐλάχιστον ἀφροσύνη —ἐπισημαίνουν πολλοὶ Δυτικοὶ σχολιασταὶ— νὰ σπεύσουν τόσον καὶ νὰ ἐκλάβουν τοὺς ἰδίους των εὐσεβεῖς πόθους ὡς πραγματικότητα, πιστεύσαντες ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καταρρέει ἢ μεταστρέφεται».

Τόσον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ὅσον καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, οἱ κομμουνισταὶ ἦσαν σχετικῶς ὀλιγάριθμοι καὶ ἡ ἐξουσία των ἐπεβλήθη ἐπὶ πληθυσμῶν ποὺ διέκειντο ἐχθρικῶς γενικῶς πρὸς τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον δὲν ἐστηρίζετο παρὰ ἐπὶ τῶν λογχῶν. Εἰς τὴν Ρωσίαν, κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἦτο ἱκανὸς νὰ σκεφθῆ ἤρχισε τότε νὰ ἐξετάζη τὴν ἰδίαν του συνείδησιν: Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος συνετέλεσεν εἰς τὴν προδοσίαν στενῶν φίλων, συγγενῶν ἢ γειτόνων, ἐφ' ὅσον δὲν διεμαρτυρήθη ὅταν οὗτοι συνελαμβάνοντο, ἐφυλακίζοντο καὶ ἐβασανίζοντο; Ἢ μήπως ἐπρόδιδε τὸν ἴδιον ἑαυτόν του μὲ τὸ νὰ παραμερίζη τὰς ἀμφιβολίας, αἱ ὁποῖαι συχνὰ ἐγεννῶντο εἰς τὴν συνείδησίν του; Μήπως εἶχεν —ἐὰν ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του ὡς ἀκραιφνῆ κομμουνιστὴν— προδώσει τὸ κόμμα μὲ τὸ νὰ συγκατατεθῆ καὶ ἀποδεχθῆ τὴν διαστροφὴν τῶν «ὑψηλῶν ἰδεωδῶν» ποὺ εὑρίσκοντο ἀναγεγραμμένα εἰς τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ κόμματος;

Αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἐνοχῆς ἐβασάνιζε κυρίως πολλοὺς διανοουμένους, οἱ ὁποῖοι τώρα διερωτῶνται ὁλονὲν περισσότερον ποῖος ὑπῆρξεν ὁ ἰδικός των ρόλος καὶ ποῖος ὁ ρόλος τοῦ κόμματος. Δεδομένου ὅτι δὲν ὑπῆρχεν δυνατότης ἐλευθέρας δημοσίας συζητήσεως τῶν ἀμφιβολιῶν αὐτῶν, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ κόμμα δὲν ἐπροχώρησεν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσῃ τὸ παρελθόν του ἐκ τοῦ φόβου μήπως τοῦτο ὑπονομεύσῃ τὸ μέλλον του, ἔλαχεν εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ διανοουμένους γενικῶς ὁ κλῆρος νὰ διατυπώσουν τὰς ἀνησυχίας. Ἐδημιουργήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐντὸς τοῦ λογοτεχνικοῦ κόσμου τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν ἄλλων «Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν» μία ὁμὰς «συγγραφέων τῆς ἐλευθερίας», οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν τὸν ρόλον «ἐξομολογητῶν» διὰ τὸν λαόν των. Τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, κηδόμενον τοῦ μονοπωλίου ποὺ ἤσκει ἐπὶ τῶν πνευμάτων, κατεπολέμησε βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς συγγραφεῖς αὐτούς. Οἱ «συγγραφεῖς τῆς ἐλευθερίας» ὑπέστησαν πολλὰς ἥττας ἐκ μέρους τῶν λογοκριτῶν τοῦ κόμματος, δι' ἕκαστον ὅμως βῆμα ὑποχωρήσεως ποὺ εὑρέθησαν ἠναγκασμένοι νὰ κάμουν προέβαιναν, μετ' ὀλίγον, εἰς δύο βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός. Οὕτω εἰς τὰ βιβλία των, εἰς τὰ ἄρθρα των ποὺ ἐδημοσιεύοντο εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, προσεπάθησαν καὶ ἐπέτυχαν ὄχι μόνον νὰ ἀναπλάσουν μίαν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ δώσουν πολλὰς εἰκόνας τοῦ ἔξω τοῦ Παραπετάσματος κόσμου, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποσκάψουν τὸ πολύπλοκον πλαίσιον ψευδῶν καὶ ἀπάτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ σημερινὴ ἀξίωσις τοῦ κόμματος ὅπως κατέχῃ τὴν ἐξουσίαν. Ἡ κατάργησις ἐξ ἄλλου τῆς ἀστυνομικῆς τρομοκρατίας ἀπὸ τῆς περιφήμου «μυστικῆς ἀγορεύσεως» τοῦ Νικήτα Κροῦστσεφ ἐνώπιον τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἡ ὁποία πρὸ δέκα ἐτῶν συνετάραξε τὴν Ρωσίαν καὶ τὸν κόσμον, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς συγγραφεῖς νὰ ἐπιτύχουν μεγαλυτέραν ἔκτασιν ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ ἐπέτρεψεν ἐπίσης ἕνα ὁλονὲν μεγαλύτερον τμῆμα τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ νὰ ἀσκῇ τὴν ἐλευθερίαν αὐτήν.

Εἰς αὐτὰ ἀντέδρασε τώρα τὸ κόμμα, ἀντιλαμβανόμενον ὅτι ἐὰν δὲν ὑφίσταται ἡ τρομοκρατία δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἀρχήν. Καὶ μὲ τὴν δίκην τῆς Μόσχας ἔδωσε ἕνα «σκληρὸν μάθημα» πρὸς τοὺς «συγγραφεῖς τῆς ἐλευθερίας», πραγματοποιῆσαν οὕτω τεράστια βήματα ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ σταλινισμοῦ. Ὑπῆρξε ἴσως τοῦτο, ὅπως ἐπισημαίνουν οἱ Δυτικοὶ παρατηρηταί, μία χειρονομία «καλῆς θελήσεως» πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν Κίναν, ἡ ὁποία ἔχει καταγγείλει τὸ Σοβιετικὸν καθεστὼς ἐπὶ «προδοσίᾳ». Ὁπωσδήποτε, τὸ γεγονὸς τῶν «συγγραφέων τῆς ἐλευθερίας» συνδέεται μὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην τῶν «ἑκατὸν ἀνθέων» εἰς τὴν κομμουνιστικὴν Κίναν. Ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ εἶχεν εἴπει εἰς τοὺς Κινέζους διανοουμένους: «Ἔχετε ἐλευθερίαν ἐκφράσεως ἰδεῶν καὶ γνωμῶν. Ἐκφράσατε ἀφόβως τὴν σκέψιν σας, τὰ αἰσθήματά σας, τὰς ἐπιθυμίας σας». Τὸ πείραμα τοῦτο ἐστοίχισεν ἀκριβὰ εἰς ὅσους ἐξηπατήθησαν καὶ δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι τὰ «Ἑκατὸν ἄνθη» —ἑκατὸν «παραχωρήσεις» δηλαδὴ τοῦ Κινέζου ἡγέτου— ἦσαν ἐντελῶς τεχνητά. Τὸ ἠσθάνθησαν ὅταν... ἔκλεισαν τὰ πέταλά των.

Τὸ «χαλαρὸν σχοινὶ» ποὺ ἄφησαν οἱ Ρῶσοι ἡγέται διὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν λαόν των γενικῶς, ἀπεδείχθη ὅτι εἶχεν ἐλάχιστον μῆκος. Ἀπεδείχθη ἀκόμη ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ «σχοινίου» παραμένει στερεῶς εἰς χεῖρας των, κατὰ τρόπον ὥστε, ὁποτεδήποτε ἤθελον κρίνει τοῦτο καλόν, νὰ ἠμποροῦν νὰ σφίξουν καὶ πάλιν τὰ δεσμὰ τοῦ λαοῦ των. Ἡ ἔννοια τῆς «ἐλευθερίας» ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἐντελῶς ξένη πρὸς τὸν κομμουνισμόν. Ἢ μᾶλλον, ὅπως τονίζει ὁ κ. Ἀντρὲ Φρανσουὰ-Πονσὲ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, «ὑπὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς ὁ πολίτης δὲν διαθέτει παρὰ μίαν καὶ μόνην ἐλευθερίαν: νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ «χοροῦ» ποὺ ἐξυμνεῖ τὴν Κυβέρνησιν, τὰς ἐπιτεύξεις της, τὰς χειρονομίας της, τοὺς νόμους της, καὶ νὰ ψηφίζῃ τὸ μοναδικὸν ψηφοδέλτιον ποὺ τοῦ παρουσιάζουν κατὰ τὰς «ἐκλογάς». Τὸ ἄτομον δὲν ἔχει σημασίαν παρὰ μόνον ἐὰν εἶναι ἀπολύτως ὅμοιον μὲ ὅλα τὰ ἄλλα καὶ δὲν ἔχει παρὰ ἕνα ἐλάχιστον μόνον ὅριον ἀτομικῆς ὑπάρξε-

ΛΗΣΤΕΙΕΣ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΑΠΟ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ
Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Τὸ πρωϊνὸ ἐκεῖνο τῆς 19 Νοεμβρίου 1951, τὰ ἤσυχα γραφεῖα τῆς τραπέζης τοῦ Τορόντο, ἀναστατώθηκαν ξαφνικά, ὅταν τρεῖς ὡπλισμένοι ἄνδρες μπῆκαν μέσα. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν περίστροφα, ἐνῷ ὁ τρίτος κρατοῦσε αὐτόματο. Καὶ οἱ τρεῖς ἔδειχναν ὅτι ἐχειρίζοντο ἄριστα τὰ ὅπλα ποὺ κρατοῦσαν.

—Ἀκίνητοι, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε, βρυχήθηκε αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ αὐτόματο, στερεώνοντας τὶς πλάτες του στὸν τοῖχο, δίπλα στὴν εἴσοδο, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ κρατᾶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ὅπλου του ὅλους ὅσους βρισκόταν μέσα.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νὰ ἀδειάζουν τὰ ταμεῖα τῶν θυρίδων, γεμίζοντας μὲ χαρτονομίσματα τοὺς σάκκους ποὺ κουβαλοῦσαν. Σὲ χρονικὸ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἡ ἐπιχείρησις εἶχε τελειώσει καὶ οἱ λησταὶ ἐγκατέλιπαν τὴν τράπεζα. Τελευταῖος βγῆκε αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ αὐτόματο. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα ἀκούστηκε ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς αὐτοκινήτου ποὺ ξεκινοῦσε καὶ οἱ γκάγκστερς ἐξαφανίζοντο πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι, συναποκομίζοντας 5.000 δολλάρια. Φυσικά, ἐὰν εἶχαν καιρὸ νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς τραπέζης, θὰ ἀπεκόμιζαν πολὺ περισσότερα.

Κατὰ τὶς ἑπόμενες 10 ἡμέρες διαπράχθηκαν ἄλλες δυὸ ἀκόμα ληστεῖες ἀπὸ τρία ἄτομα ποὺ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ληστῶν τῆς τραπέζης τοῦ Τορόντο. Ἐχρησιμοποιήθη ἡ ἴδια, πανομοιότυπος μέθοδος. Κατὰ τὴν τελευταία ληστεία, τῆς 30 Νοεμβρίου, ἡ λεία τους ἀνῆλθε σὲ 35.000 δολλάρια. Ἐν συνεχείᾳ οἱ δρᾶστες ἐξαφανίσθηκαν καὶ πάλι μὲ ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ εἶχαν κλεμμένο.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους ἡ συμμορία ἀνέστειλε τὴ δράση της γιὰ νὰ ξανακάνη τὴν ἐμφάνισί της τὴν Πέμπτη, στὶς 28 Φεβρουαρίου 1952, μὲ στόχο της τὴν τράπεζα τοῦ Μοντρεάλ. Ἡ ἐπίθεσις ἔγινε πρωὶ καὶ ἡ μέθοδός τους ἦταν βασικὰ ἡ ἴδια: Ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισις τριῶν ὁπλοφόρων, ὁ ἕνας μὲ αὐτόματο καὶ οἱ δύο μὲ πιστόλια. Πελάτες καὶ ὑπάλληλοι συγκεντρώθηκαν σὲ μιὰ γωνιά, κάτω ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ αὐτομάτου, ἐνῷ οἱ δυὸ μὲ τὰ πιστόλια ἀπογύμνωναν τὰ ταμεῖα, ἀποκομίζοντες 24.000 δολλάρια. Ἡ ὅλη ἐπιχείρησις δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ τρία λεπτὰ μέχρι τῆς ἐξαφανίσεως τῆς συμμορίας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἕνας τυχαῖος περαστικὸς εἶδε τὸ αὐτοκίνητο τῆς σπείρας

ως. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ χωρίζη εἰς τὸ διηνεκὲς ἡμᾶς τοὺς φιλελευθέρους ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ καὶ γενικῶς ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα...».

Τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς δὲν παραδέχεται τὰ ἐλεύθερα πνεύματα. Τὰ διαμορφώνει ὅλα ὅπως θέλει. Παρέχει εἰς ὅλους τὰ αὐτά — ἐξαιρουμένων ἐκείνων ποὺ στηρίζουν τὸ καθεστὼς βεβαίως — εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι. Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὰ ἀποποιηθῆ. Ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον περιγράφει ἢ καταγγέλλει τὴν δουλείαν αὐτήν, ἰδίως ὅταν τὴν καταγγέλει εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἀποτελεῖ μέγα ἔγκλημα κατὰ τοῦ καθεστῶτος καὶ ὁ «ἐγκληματίας» κινδυνεύει νὰ καταδικασθῆ εἰς πέντε ἢ ἑπτὰ ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα, ὅπως οἱ Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ ἀκριβῶς καὶ ὅπως οἱ δύο ἐκ τῶν ἐννέα φοιτητῶν. Ἠπιωτέρα ἴσως ἡ περίπτωσις τοῦ νὰ χαρακτηρισθῆ ὁ καταγγέλων τὰς πράξεις αὐτὰς ὡς φρενοβλαβὴς καὶ νὰ ἐγκλεισθῆ εἰς ἄσυλον ψυχοπαθῶν, ὅπως ὁ Βαλέριος Ταρσῆς καὶ τόσοι ἄλλοι...

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

νὰ ἀπομακρύνεται μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ τοῦ τράβηξε τὴν προσοχή. Ἀσφαλῶς δὲν ἐγνώριζε τί εἶχε συμβῆ. Συγκράτησε τοὺς τελευταίους τρεῖς ἀριθμοὺς τῆς πινακίδος τους 4—4—8, κι' αὐτὸ ἀπὸ τυχαία σύμπτωσι, γιατὶ 4—4—8 ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ σπιτιοῦ του στὴν ὁδὸ ποὺ ἔμενε.

Ὅταν τὸ βράδυ διάβασε τὴν εἴδησι γιὰ τὴ ληστεία τῆς τραπέζης στὶς ἐφημερίδες, σκέφθηκε ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε δῆ πιθανὸν νὰ ἦταν τὸ αὐτοκίνητο τῆς σπείρας. Κάλεσε ἀμέσως τὴν Ἀστυνομία καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονός.

— Θυμᾶμαι ὅτι τὰ τελευταῖα τρία ψηφία τῆς πινακίδος του εἶναι 448. Συγκράτησα τὸν ἀριθμὸ αὐτὸν γιατὶ καὶ τὸ σπίτι μου ἔχει ἀριθμὸ 448.

Ἡ πληροφορία διαβιβάστηκε ἀμέσως πρὸς ὅλες τὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Ὀντάριο καὶ τοῦ Κουεμπὲκ καὶ ἐπιστήθηκε ἡ προσοχὴ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἀριθμοὶ ἦσαν 4—4—8 μὲ πινακίδα τοῦ Ὀντάριο.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ταυτότητα τῶν ληστῶν, αὐτὴ ἦταν γνωστὴ στὴν Ἀστυνομία. Σχεδὸν ἀμέσως, ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἀνεγνώρισαν τοὺς κακοποιοὺς Ἐντουάρντ Ἀλφόνσο Μπόϋντ, Λέοναρντ Τζάκσον καὶ Στὴβ Σουχάν.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐγκληματίες εἶχαν δραπετεύσει στὶς 5 Νοεμβρίου, δύο ἑβδομάδες πρὸ τῆς ληστείας τῆς τραπέζης τοῦ Τορόντο, ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 116 κελλὶ τῶν φυλακῶν Ντὸν τοῦ Τορόντο. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἡλικίας 30 ἐτῶν περίπου.

Ὁ Μπόϋντ εἶχε εἰδικότητα στὶς ληστεῖες τῶν τραπεζῶν, ἦταν κοντός, μελαχροινὸς καὶ εἶχε διακριθῆ στὰ κομμάντος κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου. Ὁ Σουχάν, ἦταν ἕνας ἀπατεώνας ἀπροσδιορίστου εἰδικότητος, μελαμψός, στρογγυλοπρόσωπος, ἀδύνατος. Ὁ Τζάκσον, ἦταν ὁ σκληρὸς τῆς παρέας. Εἶχε καταδικασθῆ γιὰ ληστεία σὲ 10 ἐτῶν κάθειρξι καὶ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ καὶ γιὰ ἄλλη ὑπόθεσι ληστείας τραπέζης τοῦ Ὀντάριο.

Εἶχαν κατορθώσει νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 116 κελλὶ τῶν φυλακῶν Ντόν, κόβοντας τὰ σίδερα τοῦ παραθύρου, ποὺ εἶχε θέα πρὸς τὸ δρόμο καὶ βρισκόταν στὸν πρῶτο ὄροφο. Γιὰ πολλὲς νύκτες λιμάριζαν τὰ σίδερα, ἐνῷ τὴν ἡμέρα καμουφλάριζαν καὶ ἐκάλυπταν τὴ δουλειά τους μὲ σαποῦνι καὶ βερνίκι ὑποδημάτων.

Ἦταν μυστήριο πῶς κατώρθωσαν νὰ προμηθευτοῦν τὴ λίμα κιὰ νὰ κόψουν τὰ σίδερα. Ἀργότερα ἀποδείχτηκε ὅτι οἱ λίμες ἦταν κρυμμένες μέσα στὸ ξύλινο πρόσθετο ἀριστερὸ πόδι τοῦ Τζάκσον!..

Οἱ τρεῖς δραπέτες ἐξαφανίσθηκαν χωρὶς νὰ ἀφήσουν ἴχνη. Ἀπὸ τὰ κρούσματα ὅμως τῶν ληστειῶν στὶς διάφορες τράπεζες, ἡ Ἀστυνομία ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν ταυτότητά τους ἀπὸ τὸν τρόπο δράσεώς των.

Μὲ τὴν ἀναζήτησι καὶ καταδίωξι τῶν δραπετῶν ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα ὁ ἀρχιφύλακας Ἔντμοντ Τόγκ, τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Τορόντο. Ὁ Τὸγκ εἶχε ἀσχοληθῆ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν μὲ ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν Τζάκσον, τὸν ὁποῖο εἶχε συλλάβει, ὕστερα ἀπὸ ἄγρια πάλη μαζί του.

Στὶς 6 Μαρτίου, δύο ἑβδομάδες μετὰ τὴ ληστεία τῆς τραπέζης τοῦ Μόντρεάλ, ὁ Τὸγκ μὲ τὸ συνάδελφό του Ρόϋ Πέρρυ, διέτρεχαν μὲ τὸ περιπολικό τους τὴ λεωφόρο Λάντσντόουν στὸ Τορόντο. Καθὼς πλησίαζαν σὲ μιὰ διασταύρωσι, ὁ Τὸγκ διέκρινε μπροστά τους ἕνα παλιὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ὁποίου οἱ τελευταῖοι ἀριθμοὶ τῆς πινακίδος του ἦταν 4—4—8.

Ὁ ἀρχιφύλαξ Πέρρυ πάτησε γκὰζ καὶ γρήγορα ξεπέρασε τὸ ὕποπτο αὐτοκίνητο καὶ τὸ ὑπεχρέωσε νὰ στρίψη σὲ μιὰ γωνία. Ὁ Τὸγκ κατέβηκε ἀπὸ τὸ περιπολικὸ καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς δύο ἐπιβάτες τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου. Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, ὁ ἄγνωστος ὁδηγὸς τράβηξε τὸ περίστροφό του καὶ πυροβόλησε τὸν Τὸγκ στὸ στομάχι, ὁ ὁποῖος κυλίσθηκε κάτω.

Αὐτὸς ποὺ καθόταν δίπλα στὸν ὁδηγό, πετάχθηκε τότε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια καὶ πυροβόλησε τρεῖς φορὲς κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινή

του. Μιὰ σφαῖρα του πέρασε τὸ κρύσταλλο καὶ τραυμάτισε τὸν Πέρρυ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ πέσῃ τὸ περίστροφο.

Παρὰ τοὺς ἀφορήτους πόνους καὶ τὴν αἱμορραγία, ὁ Πέρρυ κατώρθωσε νὰ ἁρπάξῃ μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὸ μικρόφωνο καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸ κέντρον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κακοποιὸς ἐπέστρεψε στὸ αὐτοκίνητό του, μπῆκε μέσα, ὁ ὁδηγὸς ἀνέπτυξε ταχύτητα καὶ ἐξαφανίσθηκαν.

Ὁ Πέρρυ κατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὸ συνάδελφό του, ποὺ χαροπάλευε πεσμένος στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Τὸγκ μπόρεσε νὰ ψελλίσῃ στὸν Πέρρυ:

—Ὁ ὁδηγὸς εἶναι ὁ Σουχάν. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Λεονὰρντ Τζάκσον.

Μὲ ἀσθενοφόρο μεταφέρθηκε ὁ τραυματισμένος ἀστυνομικὸς στὸ γενικὸ κρατικὸ νοσοκομεῖο. Ταυτόχρονα ἔσπευδαν πρὸς τὸ σημεῖο τῆς συγκρούσεως πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἐν στολῇ καὶ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, γιὰ νὰ ἀρχίσουν ἕνα λεπτομερῆ ἔλεγχο πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἕνας ὁδηγὸς φορτηγοῦ, ποὺ πέρασε λίγη ὥρα μετὰ τὸν τραυματισμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀπὸ τὴ λεωφόρο Ράϊτ, ἀνέφερε ὅτι εἶχε ἀντιληφθῆ δύο ἄνδρες μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ὁπλοφόρων, νὰ ἐγκαταλείπουν ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ μπαίνουν σὲ μιὰ μπλὲ «Σεβρολέτ» ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε ἕνας τρίτος. Ἡ περιγραφὴ τοῦ τρίτου ἀτόμου, ἂν καὶ δὲν ἦταν λεπτομερής, ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ἦταν ὁ Ἐντουὰρντ Μπόϋντ. Τὸ ἐγκαταλελειμένο αὐτοκίνητο βρέθηκε στὴ θέσῃ ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ἀνῆκε στὴ σπεῖρα.

Ὁ βαρειὰ τραυματισμένος ἀρχιφύλαξ Τὸγκ ἔδωσε καὶ ἕνα νέο στοιχεῖο. Ὁ Λεονὰρντ Τζάκσον: ἔτρεφε τώρα μουστάκι καὶ φοροῦσε γυαλιὰ γιὰ νὰ καμουφλάρεται. Ἕνας εἰδικὸς πρόσθεσε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ στὴ φωτογραφία τοῦ Τζάκσον, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε ἀμέσως καὶ ἐστάλη σὲ ὅλες τὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Καναδᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τρεῖς ὁδηγοὶ ταξὶ ἀνέφεραν στὴν Ἀστυνομία ὅτι εἶχαν μεταφέρει μὲ τὰ ὀχήματά τους τοὺς συμμορίτες. Ὁ τελευταῖος ὁδηγὸς ταξὶ τοὺς εἶχε ἀφήσει στὸ Χάμιλτον.

Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Τορόντο, Τζὼν Τσίσχολμ, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ σπεῖρα προσπαθοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω στὸ Μοντρεὰλ καὶ φυσικά, ἀφοῦ δὲν πῆραν ταξί, θὰ ἔκλεψαν αὐτοκίνητο. Κάλεσε τὸ Χάμιλτον καὶ ρώτησε ἐὰν κατὰ τὸ τελευταῖο 24ωρο εἶχε ἀναφερθῆ ἡ κλοπὴ κανενὸς αὐτοκινήτου.

Πράγματι, τὴν προηγουμένη εἶχε κλαπῆ μιὰ μεγάλη καινούργια «Μπουΐκ».

—Μοιάζει δουλειὰ τῶν φίλων μας, σκέφθηκε ὁ διευθυντὴς καὶ διέταξε νὰ δοθοῦν στὸ Μοντρεὰλ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς «Μπουΐκ».

Τὴν ἄλλη μέρα, Σάββατο 8 Μαρτίου, ἕνας ἀστυνομικὸς τοῦ Μοντρεάλ, ὁ Ἄλμπερτ Ντῶφιν, ἀντελήφθη τὴν κλεμμένη «Μπουΐκ» σταματημένη μπροστὰ σὲ μιὰ ὡραία πολυκατοικία, στὴ συνοικία Κὸτ Ντὲ Νέζ. Εἰδοποίησε τότε ἄλλους τρεῖς ἀστυνομικούς, ποὺ ἔσπευσαν σὲ ἐνίσχυσί του.

Ρώτησαν τὸν θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας, ἐὰν προσφάτως εἶχαν ἐγκατασταθῆ νέοι ἔνοικοι στὴν πολυκατοικία. Τότε ὁ θυρωρὸς τοὺς περιέγραψε ἕνα ἄτομο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Στὴβ Σουχάν, ποὺ ἐλέγετο Βαλίνο Λέσσο, καὶ τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Λέσσο δὲν βρισκόταν στὸ δωμάτιό του. Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Λέσσο, κρύφθηκαν καὶ περίμεναν.

Ὕστερα ἀπὸ τέσσερες ὧρες ἀκούσθηκε ἕνα κλειδὶ νὰ τρίζῃ στὴν πόρτα. Τὸ φῶς ἄναψε στὸ χὼλ καὶ παρουσιάσθηκε στὸ μικρὸ φουαγιὲ ὁ Στὴβ Σουχάν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πετάχθηκαν τότε μπροστά του μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια καὶ τὸν ἐκάλεσαν νὰ παραδοθῆ. Ὁ Σουχὰν ὅμως ἔκαμε μιὰ κίνησι καὶ τράβηξε τὸ ὅπλο του. Δὲν πρόλαβε νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, γιατὶ τὰ περίστροφα τῶν ἀστυνομικῶν ἐξεπυρσοκρότησαν καὶ ὁ κακοποιὸς σωριάσθηκε στὸ δάπεδο βαρειὰ τραυματισμένος.

Τὸν ἔψαξαν καὶ διεπίστωσαν ὅτι κουβαλοῦσε ἐπάνω του ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ περίστροφο τῶν 45 εἶχε ἐπίσης καὶ ἕνα Σμὶθ Γουέσσον τῶν 45, ἕνα αὐτόματο τῶν 6,5 καὶ ἄφθονα πυρομαχικὰ καὶ γιὰ τὰ τρία ὅπλα, ἀρκετὰ γιὰ νὰ βαστάξῃ σὲ μιὰ ὁλόκληρη πολιορκία.

Κατὰ τὴν ἔρευνα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Σουχὰν ἀνευρέθησαν ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Τὸ πρῶτο ἦταν ἕνα ἀκριβὸ βιολί, ποὺ ὁ κακοποιὸς ἔπαιζε μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ὅμως γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἦταν μιὰ συλλογὴ ἀπὸ πέντε περοῦκες — δυὸ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦσαν ξανθές. Ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ μιὰ ἀρκετὰ πλήρης καὶ πλούσια γυναικεία γκαρνταρόμπα. Στοιχεῖα γιὰ τὴν παρουσία γυναικείου φύλου στὸ διαμέρισμα δὲν ὑπῆρχαν καὶ ἦταν μυστήριο γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὰ εὑρήματα αὐτά. Τὸ αἴνιγμα λύθηκε ἀργότερα, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Λεονὰρντ Τζάκσον, εἶχε θεαθῇ σὲ μερικὰ νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Μοντρεὰλ συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ ξανθὴ γυναίκα, ντυμένη ἄψογα. Ἡ ξανθὴ αὐτὴ γυναίκα ἦταν ὁ Σουχάν!... Ὁ Σουχὰν φωτογραφήθηκε στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μετεφέρθη καὶ ἡ φωτογραφία του ἐστάλη στὸ Τορόντο, ὅπου ὁ ἀρχιφύλακας Τόγκ, ποὺ ζοῦσε ἀκόμα, ἀναγνώρισε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν πυροβόλησε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις τοῦ Μοντρεὰλ ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν θυρωρὸ μιᾶς πολυκατοικίας τῆς λεωφόρου Λίνκολν, ποὺ δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴ διεύθυνσι ὅπου ὁ Σουχὰν παγιδεύτηκε.

— Αὐτὴ ἡ φωτογραφία τοῦ Λεονὰρντ Τζάκσον ποὺ δημοσιεύεται στὸ περιοδικὸ «Στάρ», μοιάζει πολὺ κάποιον ποὺ ἐγκαταστάθηκε τώρα μόλις ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι τὸ ἴδιο ἄτομο. Ἐσεῖς εἶσθε ἁρμόδιοι νὰ τὸ ἐξετάσετε, ἀνέφερε ὁ θυρωρός.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ Τορόντο, Γουΐλλιαμ Τόμσον καὶ Τζὰκ Τζιλέσπι, εἰδοποιήθηκαν ἀμέσως καὶ ἐνισχύθηκαν ἀπὸ δώδεκα ἄλλους ἀστυνομικοὺς τοῦ Μοντρεάλ. Ὅλοι φόρεσαν προστατευτικοὺς θώρακες.

Ὁ Τζιλέσπι εἶχε συλλάβει κάποτε τὸν Τζάκσον καὶ ἦταν ὁ μόνος ποὺ τὸν ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως. Ὁ Τζιλέσπι λοιπὸν κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κακοποιοῦ καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ προφύλαξι, κάπου δέκα ἑκατοστά, ὁπότε ὁ Τζιλέσπι ἀνεγνώρισε τὸν Τζάκσον ποὺ κρατοῦσε ἕνα ὅπλο στὸ χέρι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζάκσον ἀνεγνώρισε τὸν Τζιλέσπι καὶ μὲ βρισιὲς τὸν πυροβόλησε. Δὲν τὸν πέτυχε ὅμως, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε καλύτερη ἐπιτυχία, γιατὶ πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ πρὶν κλείσῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ τὸν τραυματίσῃ στὸ χέρι. Παρὰ τὸ τραῦμα του, ὁ κακοποιὸς ἄδειασε μιὰ ὁλόκληρη ριπὴ πάνω στὴν πόρτα. Ὁ Τζιλέσπι ὅμως πρόλαβε νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὶς σφαῖρες.

Στὸ ἄκουσμα τῶν πυροβολισμῶν, οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἔλαβαν θέσεις ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν πρὸς τὸ διαμέρισμα τοῦ Τζάκσον, ἐκσφενδονίζοντας συγχρόνως καὶ δακρυγόνες βόμβες.

Οἱ συνεχεῖς πυροβολισμοὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἐμπόδισαν τὸν Τζάκσον νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους δύο ὁπλοπολυβόλα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἐσίγησαν κάπως τὰ πυρά, ὁ Τζάκσον φώναξε ὅτι θὰ ἔβγαινε ἔξω ἔχοντας προπέτασμα τὴ γυναίκα του.

Ὁ Τζιλέσπι ὅμως τοῦ ἀπάντησε:

— Σὲ προειδοποιῶ ὅτι μ' ὁποιονδήποτε τρόπο καὶ νὰ βγῇς, θὰ πυροβοληθῇς, ἐκτὸς μόνο ἂν βγῇς μόνος σου καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά.

Τότε ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς συζύγου τοῦ Τζάκσον. Ἔλεγε ὅτι ὁ σύζυγός της ἦταν τραυματισμένος καὶ ἤθελε νὰ παραδοθῇ. Δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ μόνος του ἔξω.

—Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ρίξε τὰ ὅπλα του ἔξω, τὴν διέταξε ὁ Τζιλέσπι.

Ἡ γυναίκα ἦρθε στὴν πόρτα καὶ πέταξε στὸ διάδρομο τρία πιστόλια, στάθηκε καὶ περίμενε τοὺς ἀστυνομικούς. Ὁ Τόμσον καὶ ὁ Τζιλέσπι μπῆκαν μέσα καὶ βρῆ-

καν τὸν Τζάκσον πεσμένο στὸ πάτωμα, ὁ ὁποῖος τοὺς περιέλουσε μὲ βρισιὲς καὶ ὑποσχέθηκε ἐκδίκησι σ' αὐτὸν ποὺ τὸν κατέδωσε.

Ὁ τραυματισθεὶς γκάγκστερ μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνήργησαν λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ διαμέρισμα, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν οὔτε ἕνα δολλάριο ἀπὸ τὰ κλεμμένα χρήματα.

Τώρα, μόνο ὁ Μπόϋντ ἔμεινε ἀσύλληπτος, ἀλλὰ οἱ ἡμέρες τῆς ἐλευθερίας του ἦταν μετρημένες. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Τορόντο ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ Ἔντουαρντ Μπόϋντ ἦταν κάτοχος μιᾶς μπλὲ «Σεβρολέτ». Τὴν Πέμπτη, 12 Μαρτίου, μιὰ μέρα μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ Τζάκσον, ἐδημοσιεύετο στὶς στῆλες τῶν ἀγγελιῶν τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἐπωλοῦντο δύο μπλὲ «Σεβρολέτ», τοῦ ἴδιου μοντέλου μὲ τὴ «Σεβρολὲτ» τοῦ Μπόϋντ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐσκέφθηκαν ὅτι τὸ ἕνα αὐτοκίνητο θὰ εἶχε μπῆ εἰκονικὰ στὴν ἀγγελία ἀπὸ τὸν Μπόϋντ, ποὺ ἐπείγετο νὰ πουλήσῃ τὸ αὐτοκίνητό του.

Ὁ ἀστυνομικὸς Παίην, μαζὶ μὲ ἕνα δημοσιογράφο, ποὺ ἐγνώριζε τὴ σύζυγο τοῦ Μπόϋντ, μετέβησαν στὴν πρώτη διεύθυνσι τῆς ἀγγελίας. Δὲν βρῆκαν ὅμως κανένα νὰ πουλᾶ αὐτοκίνητο. Στὴ δεύτερη ὅμως διεύθυνσι, ὁ δημοσιογράφος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴ γυναίκα ποὺ μίλησε μὲ τὸν Παίην. Ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ Μπόϋντ.

Τὸ σπίτι τώρα ἐτέθη ὑπὸ παρακολούθησι καὶ ἀποφασίσθηκε κεραυνοβόλος καὶ αἰφνιδιαστικὴ δρᾶσις. Στὶς δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς 15ης Μαρτίου, μιὰ ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις περικύκλωνε τὸ σπίτι, ἐνῶ ἀστυνομικοὶ τῆς ἀσφαλείας εἰσέδυσαν στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Μπόϋντ καὶ τοῦ περνοῦσαν τὶς χειροπέδες, πρὶν καλὰ - καλὰ ξυπνήσῃ. Δίπλα στὸ κρεβάτι του βρέθηκε ἕνα μικρὸ κιβώτιο ποὺ περιεῖχε 25.000 δολλάρια. Πάνω στὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέτας ἦταν ἕνα περίστροφο τῶν 45, γεμάτο, καὶ δύο σακκοῦλες πιπέρι, τὸ ὁποῖο θὰ ἔρριχνε στὰ μάτια ὁποιουδήποτε ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ παραβιάσῃ τὸ ὑπνοδωμάτιό του. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Μέσα σὲ ἄλλες βαλίτσες βρέθηκαν ἐν συνόλῳ πέντε ἄλλα πιστόλια, δυὸ μαχαίρια καὶ ἄφθονες σφαῖρες.

Τὴν 24 Μαρτίου, ὁ ἀρχιφύλακας Τόγκ, ὕστερα ἀπὸ χαροπάλεμα 17 ἡμερῶν, ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο.

Ὅταν ὁ Τζάκσον καὶ ὁ Σουχὰν ἀνέρρωσαν ἀπὸ τὰ τραύματά τους, ἐστάλησαν στὶς φυλακὲς Ντόν, μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό τους Μπόϋντ, γιὰ νὰ δικασθοῦν ὡς ἔνοχοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἐλήφθησαν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ προληφθῇ ἡ δραπέτευσίς τους. Τώρα ἀφαιρέθηκε καὶ τὸ τεχνητὸ πόδι τοῦ Τζάκσον καὶ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ κρύψῃ τὶς λίμες του αὐτὴ τὴ φορά.

Παρὰ τὰ δρακόντεια μέτρα, οἱ τρεῖς γκάγκστερς κατώρθωσαν καὶ πάλι νὰ δραπετεύσουν, ἀλλὰ ὀκτὼ ἡμέρες ἀργότερα παγιδεύθηκαν μέσα σὲ μιὰ σιταποθήκη, κοντὰ στὴ Νάτιο Ὑόρκη, ἔξω ἀπὸ τὸ Τορόντο καὶ συνελήφθησαν.

Στὶς 18 Σεπτεμβρίου 1952 ὡδηγήθηκαν στὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ ἀρχιφύλακος Τόγκ. Ἰσχυρίσθηκαν ὅτι εἶναι ἀθῶοι, ἀλλὰ οἱ ἐνορκοι τοὺς ἐκήρυξαν «ἐνόχους».

Στὶς 16 Δεκεμβρίου 1953 ὁ Στὴβ Σουχὰν ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα, ὅπου περίμενε τὸ συνένοχό του Λεονὰρντ Τζάκσον, ποὺ χωρὶς τὸ τεχνητὸ πόδι του, σκαρφάλωσε κι' αὐτὸς στὸ ἰκρίωμα. Τοὺς ἔδεσαν μαζὶ καὶ τοὺς ἀπαγχόνισαν.

Στὶς 16 Ὀκτωβρίου τὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Τορόντο κατεδίκασε καὶ τὸ τρίτο μέλος τῆς συμμορίας, Ἔντουαρντ Μπόϋντ, σὲ ἰσόβιο κάθειρξι, καὶ τὸν ἔκλεισε στὶς ἀναμορφωτικὲς φυλακὲς τοῦ Κίγκστον.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΥ, ΤΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ, ΤΗΝ Υ.Γ.Α. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΑΣ ΑΣΤΥΝ. ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ Θεανθρώπου ἐωρτάσθη ἐφέτος μὲ περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς διαφόρους ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας. Συνετέλεσαν εἰς τοῦτο ἀρκετοὶ παράγοντες, ὅπως τὸ ὅτι ἐδόθη μεγαλυτέρα προσοχὴ ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους ὑπηρεσίων διὰ τὴν ἐπιτυχεστέραν ὁμαδικὴν ψυχαγωγίαν τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των κατὰ τὴν Μεγάλην Ἡμέραν, ἀλλά, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, μεγάλως συνετέλεσε καὶ ἡ ἐπίλυσις τῶν γνωστῶν καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐκκρεμούντων ζωτικῶν αἰτημάτων τῆς μεγάλης ἀστυνομικῆς οἰκογενείας. Ἦλθαν λοιπόν, οἱ παράγοντες αὐτοὶ — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνος τῆς φιλοξενίας μεγάλου ἀριθμοῦ ὁμογενῶν ἐκ Μ. Ἀσίας — νὰ προσθέσουν ὅλην τὴν αἴγλην των εἰς τὸν ἐφετινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, νὰ τονώσουν καὶ νὰ ἐμψυχώσουν τὸν ἀστυνομικὸν κόσμον καὶ νὰ κάμουν ν' ἀκουσθῇ μεγαλοπρεπέστερον τὸ μέγα μήνυμα τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου: «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐν μέσῳ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ καὶ πλήθους ἄλλων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν Του εἰς Μηχανοκίνητον Ὑποδιεύθυνσιν Ἀθηνῶν.

* * *

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ Μηχανοκινήτου Ἀθηνῶν κατὰ πρῶτον, τὸ Ἅγιον Πάσχα προσέλαβε ὅλως θαυμαστὴν αἴγλην μὲ τὴν προσέλευσιν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστά-

σεως ὁ ἐπισκέπτης παρετήρει τὸν ὡραιότατον διάκοσμον τοῦ ὅλου χώρου, τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν ποὺ κατέκλυζε τὸν περίβολον τοῦ μεγάρου καὶ τὸ ἄλλο μέγα πλῆθος ποὺ συνωθεῖτο ἔξωθι τοῦ κτιρίου, εἰς τὰς παρόδους καὶ τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν διὰ νὰ ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ τὸν ἀναμενόμενον Βασιλέα καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισήμους.

Μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἑνδεκάτης κατέφθασε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς ἐχαιρέτησε τοὺς ἑορτάζοντας ὑπὸ θύελλαν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν, εὐχηθεὶς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν, ἀκολούθως δὲ καὶ μετὰ τῶν παρευρισκομένων Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν καὶ προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ τομέως Ἀθηνῶν ὑπεδέχθη τὸν ἀφιχθέντα Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκον. Ὡς ἀνεμένετο, ὁ κ. Ὑπουργὸς μας ἐγένετο καὶ πάλιν ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν, οὐρανομήκεις

Ὁ Ἄναξ τσουγκρίζων τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Χρήστου Ἀποστολάκου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος.

δὲ ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν ὅταν, εἰς ἐμπνευσμένον σύντομον χαιρετισμόν του ἀνεφέρθη εἰς τὸ Σύμβολον τοῦ Ἔθνους, τὸν ἀναμενόμενον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνον...

Περὶ ὥραν 11.15 περίπου ἀφικνεῖται ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὅτε ρίγη ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καταλαμβάνουν τὰ πλήθη καὶ ὁ πέριξ τοῦ Μηχανοκινήτου χῶρος δονεῖται ἀπὸ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰς ζητωκραυγάς. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ μεγάρου τῆς Ὑποδιευθύνσεως τὸν ἀναμένουν ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας κ. Γ. Χαλοῦλος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυ-

νομίας πόλεως Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκης καὶ τὸ πλεῖστον τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἄναξ, φέρων στολὴν ναυάρχου, χαμογελαστὸς καὶ εὐθυτενὴς καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατιωτικοῦ του Οἴκου κ. Ν. Παπαρρόδου καὶ τῶν Ὑπασπιστῶν του, ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμὸν τῶν συγκεντρωθέντων καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν περίβολον τοῦ κτιρίου ἐν μέσῳ φρενιτιώδους ἐνθουσιασμοῦ. Ἐκεῖ τὸν προσφωνεῖ ὁ Ὑπουργὸς κ. Χ. Ἀποστολάκος δι' ἐμπνευσμένης συντόμου ὁμιλίας του, καὶ νέα θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν κατακλύζει καὶ πάλιν τὸν χῶρον.

Στιγμαὶ σπάνιαι εἰς ἑλληνικότητα καὶ ἐθνικὴν ἀνάτασιν σημειώνονται μὲ τὴν εὐχὴν «Χριστὸς Ἀνέστη» τοῦ Ἄνακτος καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν «Ἀληθῶς Ἀνέστη!». Τὰ ποτήρια ὑψώνονται καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δακρύζουν, μὲ τὴν μεγα-

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐνῷ τσουγκρίζει τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐαγγ. Καραμπέτσου.

λειώδη εὐχὴν τοῦ Γένους καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ παρατηροῦν ὑπερήφανοι τὸν νεαρὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, τὸ φωτεινὸν πάντοτε Σύμβολον τοῦ Ἔθνους καὶ ἰδίως εἰς αὐτὰς τὰς χαλεπὰς — φεῦ! — στιγμὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ... Ὁ Βασιλεὺς τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ χαμογελᾶ συγκινημένος, τσουγκρίζει τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα χαριτολογῶν μὲ τὸν Ὑπουργόν, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους, γεύεται τὴν πατροπαράδοτον ὀβελίαν καὶ τὸ ὅλον κλῖμα προσλαμβάνει τὰς διαστάσεις ἐκείνας ποὺ μόνον ὅσοι παρηκολούθησαν τὰς πράγματι συγκλονιστικὰς στιγμὰς δύνανται νὰ μεταφέρουν ἐπακριβῶς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἄναξ ἑτοιμάζεται νὰ ἀποχωρήσῃ, ἐπειγόμενος νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλας Μονάδας τοῦ Στρατεύματος καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Τὰ αὐτὰ συναισθήματα, αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ τὰ θυελλώδη χειροκροτήματα συνοδεύουν τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ κατὰ τὴν ἀποχώρησίν του. Ἡ ἰαχὴ «νὰ μᾶς ζήσης Βασιλιᾶ!» καὶ ἡ εὐχὴ «νὰ τὰ ἑκατοστήσης!» δονοῦν τὴν γύρω περιοχὴν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλικοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ τὴν συνέχειαν ἀναλαμβάνει τὸ ἑλληνικώτατον πλέον γλέντι, διὰ νὰ ἐξελιχθῆ εἰς «διεθνὲς» μὲ τὴν πασίγνωστον ὀρχήστραν τοῦ κέντρου «Κουΐντα» καὶ

Τὸ Σύμβολον τοῦ Ἔθνους, ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τσουγκρίζων τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

τὸ πλῆθος τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ ἔσπειραν τὸ κέφι καὶ τὴν ἀγαλλίασιν πληθωρικὰ μέχρι τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν....

***

ΓΡΑΦΙΚΗ, πλημμυρισμένη εἰς τὸ φῶς καὶ τὰ ἀρώματα τῶν κήπων τοῦ Ἀμαρουσίου ἡ Σχολὴ Ἀξιωματικῶν καὶ Ἀρχιφυλάκων Ἀστυνομίας Πόλεων, κατεκλύσθη ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ εὐγενὲς κοινόν. Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ οἱ δόκιμοι Ἀρχιφύλακες καὶ Ἀστυφύλακες μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των πρῶτα, ὕστερα οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ ἐπίσημοι ἔδωσαν ἕνα μεγάλο «παρὼν» καὶ ἐτίμησαν ἀρκούντως τοὺς ὀβελίας, τὰ ποτὰ καὶ τὰ ἄλλα ἐδέσματα τῆς πασχαλινῆς πανδαισίας. Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν τῶν παρευρεθέντων, ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε παρατηρηθῆ τόση τάξις καὶ τόση φροντίδα ἐδῶ. Διάκοσμος πολὺ «ποιητικὸς» ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ μεγάρου, τραπέζια θαυμάσια περιποιημένα, καὶ στολισμένα μὲ λουλούδια, χῶρος ἀρκετὸς διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐμφανίσεις καὶ τὴν πάντοτε εὐπρόσδεκτον τέχνην τῆς Τερψιχόρης. Καὶ πρὸ παντὸς εὐγένεια καὶ ἐγκάρδια φιλοξενία. Ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Π. Λυκούσης, ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Κ. Πολίτης, ὁ Κοσμήτωρ κ. Λ. Παπαθανασίου, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων κ. Α. Ντουφεξῆς, ὁ Γραμματεὺς κ. Π. Βλαχάκης καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ Ὑπαστυνόμοι ἐκπαιδευταί, ἔδωσαν αὐτὴν τὴν φορὰν

καὶ πάλιν ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ μεγάλου κοινοῦ. Καὶ ἔλαβον — ὅπως καὶ εἰς τόσας ἄλλας παρομοίας περιστάσεις — ἄριστα εἰς τὸν τομέα εὐγενείας καὶ ἐγκαρδίου φιλοξενίας, ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ μείνουν οἱ πάντες εὐχαριστημένοι καὶ νὰ αἰσθάνωνται «σὰν στὸ σπίτι τους καὶ κάτι παραπάνω» κατὰ προσφυᾶ ἔκφρασιν ἀγαπητοῦ ὑγειονομικοῦ... Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης πρωϊνῆς μέχρι τῆς πέμπτης ἀπογευματινῆς.

Τὴν ὡραιοτάτην ἑορτὴν τῶν Ἀστυνομικῶν μας Σχολῶν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου κ. Α. Παγκοῦτσος, ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Α. Τούσης, ἡ Πρόεδρος τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς καὶ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων τοῦ ἐπινείου κ. Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη, ὁ Καθηγητὴς τῆς γραφολογίας κ. Α. Πουλαντζᾶς, οἱ Ὑφηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου

Μία στιγμὴ ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα εἰς τὰς Ἀστυνομικάς μας Σχολάς. Εἰκονίζονται οἱ Ὑπουργοὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Δημοσίας Τάξεως κ.κ. Στ. Κωστόπουλος καὶ Χρ. Ἀποστολάκος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκης καὶ παρ' αὐτὸν (μόλις διακρινόμενος) ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Γ. Χαλοῦλος.

Ἀθηνῶν κ.κ. Ι. Δασκαλόπουλος, καὶ Ἐμμαν. Βουζίκας, ὁ τέως Εἰσαγγελεὺς καὶ συγγραφεὺς κ. Ν. Κορφιάτης κ.λ. Περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας ἐπεσκέφθη τοὺς ἑορτάζοντας καὶ ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ ὁποῖος ἤγειρε κύματα ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν τῶν Δοκίμων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ ηὐχήθη συγκεκινημένος τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ὁ κ. Ἀρχηγός, μετὰ τῶν προσελθόντων ἐπίσης κ.κ. Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Γ. Χαλούλου, Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκη καὶ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν Π. Λυκούση, ὑπεδέχθησαν μετ' ὀλίγον τοὺς Ὑπουργοὺς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Σ. Κωστόπουλον καὶ Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκον, οἱ ὁποῖοι κυριολεκτικῶς ἀνηρπάγησαν εἰς τὰς χεῖρας ὑπὸ τῶν ἑορταζόντων καὶ μετεφέρθησαν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Σχολῶν. Ἐν μέσῳ πρωτοφανῶν ἐκδηλώ-

σεων οἱ κ. Ὑπουργοὶ μετέφεραν τὸν χαιρετισμὸν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς Δοκίμους καὶ τὰς οἰκογενείας των καὶ ὡμίλησαν δι' ὀλίγων, πλέξαντες τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ καὶ εὐχηθέντες πᾶσαν εὐτυχίαν, τέλος δὲ ἀπεχώρησαν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν τῶν παρευρισκομένων.

Τὸ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα, ἀφιερωμένον ἐν πολλοῖς εἰς τοὺς δημοτικοὺς χοροὺς τῆς πατρίδος μας, ἐποίκιλε τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὑπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Μπουχοῦτσον, ἡ πασίγνωστος ὀρχήστρα Μεταξᾶ καὶ πλῆθος μουσικῶν καὶ χορευτικῶν συγκροτημάτων μὲ τοὺς κομφεραντσιὲ Γ. Πάρι, τὴν ἀμίμητη Μαρίκα Νέζερ, τὸν «ἀειθαλῆ» Μητσάρα, τὸν ζογκλὲρ Πλατῆ, τοὺς Καραμα-

Ἕνα ἀκόμη στιγμιότυπον ἀπὸ τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς. Διακρίνονται ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Π. Λυκούσης, ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Α. Τούσης, ὁ τέως Εἰσαγγελεὺς κ. Ν. Κορφιάτης, ὁ καθηγητὴς τῆς Γραφολογίας κ. Α. Πουλαντζᾶς, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἐμπιστευτικοῦ Τμήματος Ἀρχηγείου, Ἀστυνόμος Α' κ. Κυρ. Μανωλέας κ.λ. Εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερά, ὄρθιος καὶ εἰς στιγμάς... μεγάλης ψυχικῆς εὐφορίας ὁ Κοσμήτωρ τῶν Σχολῶν κ. Λ. Παπαθανασίου.

νέα, Σαρρῆ, Καρδάση, τὰ συγκροτήματα Κουσιάδη καὶ Ζαμπέτα, κ.λ κ.λ. Ἕνας τεράστιος δηλαδὴ ἀστερισμὸς Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ποὺ ἐσκόρπισε τὸ κέφι καὶ προσέθεσε εἰς τὰς Ἀστυνομικάς μας Σχολὰς μίαν ἀκόμη ἀπὸ τὰς τόσας μεγάλας καὶ γνωρίμους στιγμὰς ἀνυπερβλήτου μεγαλείου.

***

ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ἐπεκράτησε καὶ εἰς τοὺς πασχαλινοὺς ἑορτασμοὺς τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν καὶ τῶν Τμημάτων Τάξεως πρωτευούσης καὶ ἐπινείου. Τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἑώρτασε εἰς τὴν πλούσια διακοσμημένην Λέσχην τῶν ὑπαλλήλων, ἐπεσκέφθησαν ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκος, ὁ Ἀρχηγός μας κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας κ. Γ. Χαλοῦλος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν.

Ἀρχοντουλάκης καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει, ἐνῶ πολλοὶ καλλιτέχναι μετέφεραν καὶ ἐδῶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν μέχρι τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν. Τὰ ἀστυνομικὰ Τμήματα Ἀθηνῶν ἐξ ἄλλου καὶ κυρίως τὰ Α΄, Γ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄, ὅπου σιτίζεται καὶ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῶν ὑπαλλήλων τῆς πρωτευούσης, δὲν ὑστέρησαν εἰς κέφι καὶ εὐθυμίαν καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐξ αὐτῶν, τὸ Α΄ καὶ τὸ ΣΤ΄ Τμῆμα ἠδυνήθη νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ — παρὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἡμέρας — καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, γενόμενος ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸς καὶ ἐπευφημηθεὶς ὑπὸ τῶν ἑορταζόντων ἀστυνομικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκης, ὁ Γεν. Διευθυντὴς κ. Γ. Χαλοῦλος καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Εἰς ἅπαντα τὰ προαναφερθέντα Τμήματα, τὸ κέφι καὶ τὸ «ξεφάντωμα» κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ἔφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐχορεύθησαν δὲ κατὰ κόρον οἱ ἀθάνατοι σκοποὶ τῆς πατρίδος μας καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ «διεθνεῖς»... Μεταξὺ τῶν ἑορταζόντων εἰς τὸ Γ΄ Τμῆμα καὶ μία «ἄκρως ἐνδιαφέρουσα» ἀτραξιόν: πολυπληθὴς ὁμὰς Γαλλίδων καὶ Ἀγγλίδων τουριστριῶν, ἡ ὁποία ἔδιδε μὲ τὸν τρόπον της κάποιον ἄλλον τόνον εὐθυμίας καὶ χαρᾶς καὶ ἐγνώριζε τὰ πολυθρύλητα μυστικὰ τῆς ἑλληνικῆς φιλοξενίας... Καὶ μεταξὺ τῶν ἑορταζόντων εἰς τὸ ΣΤ΄ Τμῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ θαυμαστὸς διάκοσμος προεκάλει ἐντελῶς ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, πολλοὶ ἐπαγγελματίαι τῆς περιοχῆς καὶ ἀπίθανος πλοῦτος πασχαλινῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν, πλὴν τῶν ὄγκων τοῦ ὀβελίᾳ βεβαίως...

Ἡ γείτων, ὁ Πειραιεὺς μὲ τὰς τόσας ἐκπλήξεις τοῦ προσφάτου καὶ ἀπωτέρου παρελθόντος εἰς οὐδὲν ὑστέρησεν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Δ. Βασιλάκος καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἑορτάζοντας ὁμαδικῶς ὑπαλλήλους μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ἑστιατόριον, ηὐχήθησαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ παρεκάθησαν ἐπ' ἀρκετὸν μαζί των. Ὁμοίως, τοὺς συναδέλφους τοῦ ἐπινείου ἐπεσκέφθησαν καὶ ἅπασαι σχεδὸν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἤτοι ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς κ.λ. καὶ συμμετέσχον τοῦ ἑορτασμοῦ των. Γενικῶς ἐπεκράτησε πληθωρικὸν τὸ κέφι καί, ὅπως ἀνεμένετο, ἐχορεύθησαν κατὰ κόρον καὶ ἐδῶ οἱ γνήσιοι, οἱ ἀθάνατοι ἑλληνικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι σκοποί...

***

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, λοιπόν. Εἴθε ὁ Χριστὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης, ποὺ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἔφερε τὸ μεγαλύτερον ἄγγελμα ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ εὐδοκήσῃ ὅπως ἑορτάσωμεν τότε περισσότερον ἀκόμη εὐτυχεῖς καὶ πλέον χαρούμενοι. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἴδωμεν νὰ ἐκπληρώνωνται οἱ εὐγενεῖς κοινωνικοὶ καὶ ἐθνικοὶ πόθοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκεῖνοι ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ὑπεράπαν τῆς Ἐθνικῆς μας ψυχῆς καὶ εἶναι τόσον στενῶς συνδεδεμένοι μὲ τὸ μέγα καὶ ἄφθαρτον μήνυμα ἑλληνοχριστιανικῆς πορείας δύο χιλιετηρίδων: «Χριστὸς Ἀνέστη!»...

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1966

Α) Κατὰ μῆνα Μάρτιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν.

1.— Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	2.404	Μέλη
2.— Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	3.230	»
3.— Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.305	»
4.— Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	37	»
5.— Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	279	»
6.— Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	39	νέα »
7.— Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Ν) μείου Ἀστυν. Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	4.337	»
8.— Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 6.040 εἰς	13	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	11.644	»

9.— Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 7.698 συνταγαί.—

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Φεβρουάριος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔ σ ο δ α τ α κ τ ι κ ά	Δρχ.	430.902,50
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	537.493 —
Σ ύ ν ο λ ο ν Ἐ σ ό δ ω ν	»	968.395,50
Ε Ξ Ο Δ Α	»	465.369,85
Π Λ Ε Ο Ν Α Σ Μ Α	»	503.025,65

Β) Ἐπὶ ὑποβληθέντος ἡμῖν ἐρωτήματος ἐκ μέρους ἐνδιαφερομένων μετόχων τοῦ Κλάδου Ὑγείας Α.Π. περὶ τοῦ ἂν δικαιοῦνται νὰ ἀσφαλίσωσιν εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας Α.Π. τὸν πατρυιὸν καὶ τὴν μητρυιάν, ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι, δὲν παρέχεται τοιοῦτον δικαίωμα ἀσφαλίσεως τῶν μελῶν τούτων ὡς ἐπίσης δὲν παρέχεται δικαίωμα ἀσφαλίσεως τῶν ἐν διαζεύξει ἢ χηρείᾳ τελούντων θηλέων ἀδελφῶν τοῦ ὑπαλλήλου.

Ὁ
ΑΡΧΗΓΟΣ
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΕΝΟΧΟΙ στάσεως ἐκηρύχθησαν ἀπὸ τὸ τριμελὲς ἐφετεῖο οἱ ταραχοποιοί, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν ἔκτροπα στὶς 25 Ἰουλίου 1966 καὶ κατεδικάσθησαν εἰς 18 μηνῶν φυλάκισιν οἱ Μ. Βοζικάκης, Ν. Σωτηρίου, Χρ. Ζαμπάνης, Α. Ζαχαρίου, Π. Βενάρδος, Π. Τσετσέκος καὶ Ν. Κουμουνδοῦρος καὶ σὲ 14 μηνῶν φυλάκισιν οἱ Χρ. Λαβίδας, Κ. Κολοβελόνης, Θ. Παπαδόπουλος καὶ Ε. Μανδηλάρης.

— ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗΣΑΝ διὰ σωματικὰς βλάβας ἐναντίον ἀστυνομικῶν, κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1966, εἰς φυλάκισιν ἑνὸς μηνός, οἱ Κ. Ξαφλιᾶς καὶ Χρ. Σαρτζίδης καὶ γιὰ παράνομο ὁπλοφορία ὁ Χρ. Στυλιανουδάκης.

— ΔΙΕΡΡΗΞΕ καὶ ἐλεηλάτησε 32 σπίτια ὁ διαρρήκτης Γ. Μαργίτης, ἐτῶν 30, ποὺ συνελήφθη. Προτιμοῦσε τιμαλφῆ, ροῦχα, ραδιόφωνα ποὺ πολλὰ βρέθηκαν στὸ σπίτι του.

— Ο ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ Γ. Ἀσημακόπουλος, ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τὸν ὑπαστυνόμιο Μ. Κότσιρα τοῦ ἐπετέθη καὶ τὸν δάγκωσε στὸ δάκτυλο.

— 24 ΚΛΟΠΕΣ (σὲ καταστήματα, περίπτερα καὶ αὐτοκίνητα) ὡμολόγησαν οἱ Χρ. Τσουρβᾶς, 20 ἐτῶν, Ι. Χατζῆς, 17 ἐτῶν, Μ. Ἰωάννου, 20 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια στὸ σφαιριστήριο «Ντυρὶ» ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου.

— ΟΛΟΚΛΗΡΟ φορτηγὸ ἔκλεψε ὁ Ι. Κουρουμπίλης ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴ χωροφυλακή, στὰ Νέα Λιόσια.

— ΤΗ ΜΟΙΡΑ ἔλεγε ἡ τσιγγάνα Ἀθανασία Μουσταφᾶ στὴν Α. Γάνα, στὸ Μενίδι, καὶ ταυτόχρονα τῆς πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα χιλιάρικο. Συνελήφθη καὶ ἐπεστράφη τὸ χιλιάρικο.

— Ο ΠΑΠΑΤΖΗΣ Δ. Μακαριώτης κέρδισε 2.000 δραχμὲς ἀπὸ τὸν Χρ. Μαλανδρίνο. Συνελήφθη καὶ ἐπέστρεψε τὰ χρήματα.

— ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ μὲ τὴν ὑπόσχεση γάμου ἔκαναν οἱ συλληφθέντες Ε.Κ. Π., ἐτῶν 27, καὶ Κ.Ν.Π., ἐτῶν 26.

— Η ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ Ε. Νικολάου συνελήφθη στὴ Θεσσαλονίκη γιατὶ ἐξέδιδε στὸ διαμέρισμά της νεαρὲς γυναῖκες.

— ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ σοβαρὰ ἔπαθαν οἱ μαθητὲς δημοτικοῦ σχολείου Θεσσαλονίκης Γ. Τσακαλίδης, ἐτῶν 12 καὶ Π. Γεραλῆς, ἐτῶν 9, ὅταν πῆρε φωτιὰ μπαρούτι μὲ τὴν ὁποίαν ἔφτιαχναν βαρελόττα γιὰ τὸ Πάσχα. Κινδυνεύουν νὰ τυφλωθοῦν.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ φόνου τῆς Εὐτυχίας Μάνου, ἐτῶν 28, ἔκανε ἡ μητέρα της Μαριάνθη καὶ ὁ ἀδελφός της Δημήτριος, βοσκός, ὅταν τὴν ἔρριξαν ἀπὸ μιὰ γέφυρα στὸν ποταμὸ Καλαμά, κοντὰ στὴ Χρυσορράχη Ἰωαννίνων. Αἰτία ἡ παράνομη ἐγκυμοσύνη τῆς Εὐτυχίας. Εὐτυχῶς ἐσώθη καὶ οἱ δράσται συνελήφθησαν.

— ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΙ οἱ σύζυγοι Ἀντώνιος καὶ Βασιλικὴ Λίτσα, ἐτῶν 19, γιατὶ ἔρριξαν στὴ θάλασσα ζωντανὸ τὸ βρέφος τους, 8 ἡμερῶν, στὴν ἀκτὴ Γλύφα Χαλ-

κίδος, ἐπειδὴ τὸ βρέφος ἐγεννήθη παράνομο ἀπὸ σχέσεις τῆς Βασιλικῆς μὲ ἄλλον ἄνδρα πρὸ τοῦ γάμου τους. Συνελήφθησαν καὶ οἱ δύο.

—ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΙΑ ἄγρια, μὲ ἐλατήριο τὴ ζηλοτυπία ἔγινε, στὴν ὁδὸ Ἀβύδου 53 Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸν Σταῦρο Τσακίρη, ἐτῶν 29, ὁ ὁποῖος, ὕστερα ἀπὸ φιλονικία χτύπησε μὲ μαχαίρι ἑπτὰ φορὲς στὸ στῆθος, στὴν πλάτη καὶ τὸ πρόσωπο τὴ γυναίκα του Κική, ἐτῶν 20. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς πενθερᾶς του Αἰκατερίνης Νεράντζη. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— ΟΚΤΩ κλοπὲς ὡμολόγησε ὁ Π. Κανελλάκης ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια. Παρέδωσε κλοπιμαῖα ἀξίας 15.000 δραχμῶν.

— ΟΙ ΚΛΕΠΤΕΣ τοῦ αὐτοκινήτου Ι.Χ. 130072 ὀνομαζόμενοι Γερ. Παντελάκος, ἐτῶν 18 καὶ Δ. Τακάνης, ἐτῶν 20, συνελήφθησαν ὕστερα ἀπὸ καταδίωξι ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας.

— ΕΚΛΕΨΕ αὐτοκίνητο ὁ κακοποιὸς Δ. Κάλφας, ἄλλαξε τὸν ἀριθμὸ καὶ κυκλοφοροῦσε διασκεδάζοντας ἀνενόχλητος ἀπὸ τὸ τέλος Φεβρουαρίου. Χάρις στὴν παρατηρητικότητα τῶν ἀστυνομικῶν περιπολικῶν ἐνετοπίσθη στὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος καὶ ὕστερα ἀπὸ καταδίωξι συνελήφθη στὸν Ἅλιμο, ὁπότε στὴν Ἀσφάλεια διεπιστώθη ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ κλέπτου πορτοφολίων, Κάλφα.

— ΕΚΛΕΨΕ 55.500 δραχμὲς ἀπὸ τὸν πατέρα του ὁ ἀνήλικος Ι.Σ., ἐτῶν 16, καὶ ἔπαιζε ποδόσφαιρο ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, ὁπότε ἐθεωρήθη ὕποπτος καὶ κατὰ τὸν ἔλεγχο διεπιστώθη ἡ πρᾶξις του.

— 6 ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ καταστημάτων τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς Λειβαδιᾶς καὶ 6 κλοπὲς αὐτοκινήτων ὡμολόγησε ὁ συλληφθεὶς ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθαν. Νιδριώτης, ἐτῶν 23.

— ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΔΡΑΧΜΑ παλαιῶν ἐκδόσεων ἐξαργύρωνε ἐκ συστήματος ὁ συλληφθεὶς ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ε. Κούφας.

— ΣΚΟΤΩΣΕ τὸ φίλο του Α.Δ., ἐτῶν 6, μὲ χτυπήματα στὸ κεφάλι ὁ ἀνήλικος Χ.Α. ἐτῶν 11, γιὰ ἕνα χαρταετὸ ποὺ πετοῦσαν μαζὶ σὲ χωριὸ τῆς Γαστούνης. Κατόπιν τὸ πτῶμα τὸ σκέπασε μὲ κλαριὰ ἐλιᾶς. Ὁ δράστης ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημα.

— ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ἀπεπειράθη νὰ κλέψῃ ὁ Χρῆστος Κτενιστός, ἀλλὰ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας.

— ΟΜΟΙΩΣ καὶ γιὰ τὴν ἴδια αἰτία συνελήφθη στὴ διασταύρωσι τῆς ὁδοῦ Σωκράτους—Λυκούργου ὁ 18ετὴς Α.Δ. ποὺ μὲ ἕνα φίλο του ἀπεπειράθη νὰ κλέψῃ τὸ ξένο αὐτοκίνητο 95ΚΟΖ.

— 13 ΑΤΟΜΑ ἐτραυματίσθησαν κατὰ τὴν ἐφετεινὴ περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου ἀπὸ βαρελόττα. Ἐπίσης ἀπὸ ρουκέτα ἐτραυματίσθη σοβαρὰ ὁ Κ. Χρυσανθόπουλος.

— ΝΕΚΡΟΣ 1 καὶ τραυματίες 27 ἀπὸ βαρελόττα καὶ πυροτεχνήματα κατὰ τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα.

— ΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ Χ. Πέτρου καὶ Ξ. Καράπτης συνελήφθησαν καὶ ὡμολόγησαν κλοπὲς ἀπὸ ἀρκετὰ αὐτοκίνητα.

Ν. Α.

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πεισιστράτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σεπολίων 15, στὴν πλατεῖα «Ἀττικῆς».

Ὁ Πεισίστρατος, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦταν γυιὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιχίας. Κατὰ τὸν Ὅμηρο, ὁ Πεισίστρατος συνώδευσε τὸν γυιὸ τοῦ Ὀδυσσέως Τηλέμαχο ἀπὸ τὴν Πύλο στὴν Σπάρτη καὶ τὸν ὡδήγησε στὸν Μενέλαο, προκειμένου νὰ λάβη εἰδήσεις γιὰ τὸν πατέρα του.

Γνωστὸς στὴν ἀρχαιότητα εἶναι καὶ ὁ συνώνυμος περιώνυμος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, γυιὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ συγγενὴς τοῦ Σόλωνος. Ὄντας ἀρχηγὸς τῶν Διακρίων κατέλαβε τὴν ἀρχὴ (571 π.Χ.) καὶ διεκρίθη γιὰ τὴν πολιτική του δραστηριότητα καὶ εὐφυΐα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν αὐταρχικότητα καὶ τὴν πανουργία του. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πελαγονίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χαλκιδικῆς 45, κοντὰ στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς «Μαυρομμάτη».

Ἡ Πελαγονία, παλαιοτάτη χώρα τῆς Μακεδονίας, ἐξετείνετο ἀρχικὰ κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄνω Ἀξιοῦ, ἀργότερα δὲ κατὰ τὸ λεκανοπέδιο τοῦ ποταμοῦ Ἐριζῶνος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς (Πελαγόνες) συγγενεῖς πρὸς τοὺς Πελασγούς, ὑπετάγησαν στοὺς Μακεδόνες ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Β΄. Τὸ 1269 στὴν περιοχὴ τῆς Πελαγονίας (λόγγος Βορίλα), συνήφθη ἀποφασιστικὴ μάχη μεταξὺ τῶν στρατευμάτων τῆς Νικαίας καὶ τοῦ δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου.

Πελασγῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κοίλης 26, κοντὰ στὸν «Ἅγιον Ἀνδρέα» τῶν Κάτω Πετραλώνων.

Οἱ Πελασγοί, ἀρχαιότατος προϊστορικὸς λαός, εἶχαν ὡς γενάρχη τὸν Πελασγό, γυιὸ τῆς Γαίας. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἐθεωροῦντο ὡς προελληνικὰ φῦλα ἐγκατεσπαρμένα στὴν ἠπειρωτικὴ καὶ νησιώτικη Ἑλλάδα, τὴν μικρασιατικὴ ἀκτή, ὡς καὶ στὴν Ἰταλία, Ἰλλυρία κ.ἄ. Σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγή τους, τὴν ἀρχική τους κοιτίδα καὶ γενικὰ μὲ τὸν πολιτισμό τους, ὑπάρχουν πολλὲς θεωρίες καὶ ἑρμηνεῖες.

Πελλήνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 107, ἀπέναντι στὴν στάσι «Κορδιγκτῶνος».

Ἡ Πελλήνη ἢ Παλλάνα, ἀρχαία σημαντικὴ πόλις τῆς Ἀχαΐας, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, ἦταν σύμμαχος τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο καὶ ἀργότερα μέλος τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας. Τὸ 224 π.Χ. ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν Κλεομένη. Ἡ ἀρχαία Πελλήνη ἐκοσμεῖτο ἀπὸ πολλὰ ἱερὰ καὶ μνημεῖα.

Πέλλης.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κηφισίας (Ἀθηνῶν) 17, κοντὰ στὸν «Προφήτη Δανιήλ».

Ἡ Πέλλα, ἀρχαιοτάτη καὶ σημαντικωτάτη πόλις τῆς Μακεδονίας, βορείως τῆς Λουδίας λίμνης (ὠνομάζετο παλαιὰ Βούνομος ἢ Βουνόμεια) ἦταν πρωτεύουσα τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρχελάου (413—399 π.Χ.) καὶ ἤκμασεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου καὶ Μ. Ἀλεξάνδρου. Μετὰ τὴν κατάλυσι τοῦ μακεδονικοῦ κράτους, ἡ Πέλλα ἔγινε ρωμαϊκὴ ἀποικία, ὀνομασθεῖσα Ἰουλία Αὐγούστα Πέλλα. Ἀπὸ τοῦ 10ου αἰῶνος ἡ Πέλλα δὲν μνημονεύεται καθόλου καὶ εἶναι ἄγνωστο πότε καὶ ἀπὸ ποιόν κατεστράφη.

Πελοπίδα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανὸς 4, στοὺς «Ἀέρηδες» (Πλάκα).

Ὁ Πελοπίδας, περιώνυμος Θηβαῖος στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός, συνέβαλε μαζὶ μὲ τὸν φίλον του καὶ συνεργάτην Ἐπαμεινώνδα στὴν ἐξύψωσι τῆς δυνάμεως τῶν Θηβῶν· Ὤντας φιλόπατρις καὶ δημοκρατικός, ἀπήλλαξε τὴν πόλι τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοὺς φιλομακεδόνες τυράννους (379 π.Χ.), ἐγκαθίδρυσε τὴν δημοκρατία καὶ ἐβοήθησε στὴν σύστασι τοῦ Ἱεροῦ Λόχου. Ὅταν συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο τῶν Φερῶν, ἠλευθερώθη ἀπὸ τὸν Ἐπαμεινώνδα, πλὴν ὅμως, ἐφονεύθη ἀργότερα μαχόμενος στὴν παρὰ τὰς «Κυνὸς Κεφαλὰς» σύγκρουσι (364 π.Χ.). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Πελοποννήσου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Ξενίας, στοῦ «Ζωγράφου».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ μεγαλυτέρα χερσόνησο τῆς Ἑλλάδος, ποὺ καταλαμβάνει τὸ νότιο τμῆμα της. Στὴν πραγματικότητα εἶναι νησί, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Ἔχει ἔκτασι 21.063 τετρ. χλμ. καὶ περὶ τὶς 1.100.000 κατοίκους (1961). Περιλαμβάνει τοὺς νομοὺς Ἀργολίδος, Ἀρκαδίας, Ἀχαΐας, Ἠλείας, Κορινθίας, Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Τμῆμα τοῦ νομοῦ Κορινθίας ἀνήκει γεωγραφικῶς στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, ἐνῶ ἀντίθετα, τμῆμα τῆς Ἀργολικῆς χερσονήσου ποὺ γεωγραφικῶς ἀνήκει στὴν Πελοπόννησο, διοικητικῶς ὑπάγεται στὸν νομὸ Πειραιῶς. Τὸ νησιώτικο τμῆμα τῆς Πελοποννήσου συνιστοῦν οἱ νησίδες καὶ τὰ νησιὰ ποὺ βρίσκονται κοντά της. Οἱ περισσότερες ὅμως ἀπ' αὐτὲς (Πόρος, Ὕδρα, Δοκός, Σπέτσες, Κύθηρα, Ἀντικύθηρα κλπ.) ἀνήκουν διοικητικῶς στὸν νομὸ Πειραιῶς. Ἡ κυριωτέρα νησὶς ποὺ ἀνήκει στὴν Πελοπόννησο εἶναι ἡ Ἐλαφρόνησος (νομὸς Λακωνίας) μὲ ἔκτασι 17,85 τετρ. χλμ.

Τὰ ὑψηλότερα βουνὰ τῆς Πελοποννήσου εἶναι: Ταΰγετος (2.454 μ.), Κυλλήνη (Ζήρεια) 2.376 μ., Ἀροάνια (Χελμὸς) 2.355 μ., Ἐρύμανθος (Ὠλενὸς) 2.224 μ., Τορτουβούνα (Πεντέλεια) 2.112 μ., Μαίναλον, 1.981 μ., Πάρνων 1.935 μ., Σαΐτας (Ὄρυξις) 1.812 μ., κλπ. Οἱ κυριώτεροι ποταμοὶ εἶναι: Ἀλφειός, Βουραϊκός, Γλαῦκος, Ἐρασῖνος, Ἐρύμανθος, Εὐρώτας, Ἴναχος, Κλάδεος, Νέδα, Λάδων, Νέδων, Πάμισος, Πηνειός, Πύρρος, Σελινοῦς. Οἱ κυριώτερες λίμνες: Φενεός, Στυμφαλία, Λέρνη, ἡ τεχνητὴ τοῦ Λάδωνος. Λιμνοθάλασσες: Ἀγουλινίτσης, Μουριᾶς, Καϊάφα, Κοτύχι. Λεκανοπέδια: Τριπόλεως καὶ Μεγαλουπόλεως. Κυριώτερα ἐμπορικὰ κέντρα: Αἴγιο, Πάτραι, Πύργος, Καλαμάτα καὶ Τρίπολις.

Τὴν Πελοπόννησο κατώκησαν γιὰ πρώτη φορὰ φῦλα τῶν Πελασγῶν (Δρύοπες, Καύκωνες, Λέλεγες κ.ἄ.), ἀργότερα δὲ Ἴωνες καὶ Ἀχαιοὶ οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνέπτυξαν σημαντικώτατο πολιτισμό, μὲ κέντρο τὶς Μυκῆνες. Στὸ τέλος τοῦ ΙΒ΄ αἰῶνος κατῆλθον στὴν Πελοπόννησο οἱ Δωριεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπέταξαν ἢ ἐξεδίωξαν τοὺς παλαιοτέρους κατοίκους. Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, τὸ ἰσχυρότερο κράτος ἐδημιούργησαν οἱ Σπαρτιᾶτες. Τὴν ἐποχὴ τῶν Μακεδόνων πολλὲς πόλεις κατείχοντο ὑπὸ μακεδονικῶν φρουρῶν ἢ τυράννων, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τοῦ 297 π.Χ. συσταθεῖσα Ἀχαϊκὴ Συμπολιτεία προσεπάθησε νὰ συνενώσῃ ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Πελοπόννησο. Τὸ 146 π.Χ. οἱ Ἀχαιοὶ ὑπέστησαν δεινὴν ἥτταν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κοντὰ στὴν Λευκόπετρα ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ὑπὸ τοῦ Μομμίου ἅλωσι τῆς Κορίνθου (146 π.Χ.) καὶ τὴν ὑποταγὴ τῆς Πελοποννήσου ὡς καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, στὴν Ρώμη.

Τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν ἡ Πελοπόννησος ἀπετέλεσεν, ἀρχικά, ἴδιον θέμα, μὲ πρωτεύουσα τὴν Κόρινθον, ἀπὸ τοῦ ΙΑ΄ ὅμως αἰῶνος ὑπῆχθη στὸ θέμα Ἑλλάδος. Τὸν καιρὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ε΄ (Η΄ αἰὼν) ἐγκατεστάθησαν στὴν Π. σλαβικὰ φύλα, ὅπως οἱ Ἔζερῖτες, οἱ Μελιγκοὶ κ.ἄ. Μετὰ τὴν φραγκικὴ κατάκτησι (1205—1212) ἡ Π. κατέστη πριγκιπᾶτον, ποὺ διηρέθη σὲ 12 βαρωνίες. Στὸ διάστημα τῶν πολέμων μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Φράγκων, ποὺ ἤρχισαν ἐπὶ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγου (1261—1282), ἡ ἰσχὺς τῶν Φράγκων ἐμειώθη, μέχρις ὅτου ἀπὸ τὶς 12 βαρωνίες ἀπέμειναν μόνον 4 (1320). Ἀργότερα οἱ Φραγκικὲς κτίσεις περιῆλθον, γιὰ ἕνα διάστημα, στοὺς Ναβαρραίους. Στὴν περίοδο ΙΓ΄—ΙΕ΄ αἰῶνος, ἡ ἱστορία τῆς Π. ταυτίζεται σὲ πολλὰ μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Μυστρᾶ ποὺ εἶχε καταστῆ πολιτικὸ καὶ πνευματικὸ κέντρον ὁλοκλήρου τῆς Πελοποννήσου. Ἀπὸ τοῦ 1327 ἤρχισαν οἱ ἐπιδρομὲς τῶν Τούρκων, ποὺ κατέληξαν στὴν κατάληψί της (1458—1460) ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ Β΄. Ἀπὸ τότε οἱ Πελοποννήσιοι, μὲ πρωτοστατοῦντες τοὺς Μανιάτες, διεξήγαγον συνεχεῖς κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνες, ποὺ ἀπεκορυφώθησαν στὴν ἐπανάστασι, ποὺ ἀπέτυχε, τοῦ 1769—1770 καί, μετὰ ἀπὸ αὐτήν, στὴν προπαρασκευὴ καὶ τὴν διεξαγωγὴ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πέλοπος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεληγιάννη, μετὰ τὸ κινηματοθέατρο «Περοκέ».

Ὁ Πέλοψ, ὁ ἐπώνυμος ἥρως τῆς Πελοποννήσου, ἦταν ἐγγονὸς τοῦ Διὸς καὶ γυιὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διώνης, κόρης τοῦ Ἄτλαντος. Καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ἡ μυθολογία ὁ Πέλοψ κατετεμαχίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα του, πλὴν ὅμως οἱ θεοὶ τῶν ἀνεδημιούργησαν. Μεταβαίνοντας στὴν Πῖσα, ἐνίκησε σὲ ἁρματοδρομία τὸν Οἰνόμαο καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κόρη του Ἱπποδάμεια, γενόμενος ἔτσι βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος. Μὲ τὴν Ἱπποδάμεια ἀπέκτησε πολλοὺς γυιοὺς καὶ θυγατέρες, ὅπως τὸν Ἀτρέα, τὸν Θυέστη, τὴν Νικίππη κ.ἄ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πενταγιῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐφρονίου, κοντὰ στὸ ἄλσος Συγγροῦ (Κουπονίων).

Οἱ Πενταγιοί, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος στὸ νομὸ Φωκίδος μὲ 250 περίπου σήμερα κατοίκους, εἶναι ἡ γεννέτειρα τῆς θρυλικῆς Μαρίας Πενταγιώτισσας τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν. (Ἡ Μαρία Πενταγιώτισσα (1821;—1885), ἀγνώστου ἐπωνύμου κόρη γραμματοδιδασκάλου, κατέστη θρυλικὴ γιὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ ἐρωτικά της σκάνδαλα. Οἱ περιπέτειές της ἀπετέλεσαν θέματα λαϊκῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ποιημάτων).

Πενταποταμίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πελοποννήσου 5, στοῦ «Ζωγράφου».

Ἡ Πενταποταμία εἶναι ἡ γνωστὴ Παντζὰμπ ποὺ στὰ Περσικὰ σημαίνει πέντε ποταμοί. Σήμερα εἶναι κράτος τῆς Ἰνδίας μὲ ἔκτασι 122 χιλ. τετρ. χιλιόμ. καὶ πλη-

θυσμὸ 22 περίπου ἑκατομμυρίων. Ἡ χώρα αὐτὴ εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο.

Πεντέλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 28, στὴν «Ἁγία Δύναμι».

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς ποὺ εὑρίσκεται στὰ ΒΑ τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶναι ὀνομαστὸν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, γιὰ τὰ λευκὰ μάρμαρά του. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Περαίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ε. Βενιζέλου κοντὰ στὸν «Ἅγιο Γεώργιο» τῶν Σφαγείων.

Περαίαν ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες τὸ τμῆμα τῆς Παλαιστίνης ποὺ εὑρίσκετο ἀνατολικὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Περάμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλειώνης 27, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἅγιος Δημήτριος» Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Πέραμος, κωμόπολις σήμερα τῆς Κυζικηκῆς χερσονήσου στὴν Προποντίδα, πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν εἶχε περὶ τοὺς 3 χιλιάδες Ἕλληνες κατοίκους, οἱ ὁποῖοι, ἐρχόμενοι στὴν Ἑλλάδα, ἵδρυσαν μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Μεγάρων τὸν παραλιακὸ συνοικισμὸ τῆς Νέας Περάμου (Μ. Πεῦκο).

Πέραν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πριγκιπονήσων 7, ἀπέναντι στὴν ΒΑ πλευρὰ τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων.

Πρόκειται γιὰ τὸ ἔναντι τῆς κυρίως Κωνσταντινουπόλεως τμῆμα, τὸ ὁποῖον χωρίζεται ἀπ' αὐτὴν μὲ τὸν Κεράτιο κόλπο. Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερο δῆμο μὲ 300 περίπου κατοίκους καὶ συνδέεται μὲ τὸν «Γαλατᾶ» μὲ γέφυρες καὶ ὑπόγειο σιδηρόδρομο.

Περβάνογλου Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 272, στὶς «Τρεῖς γέφυρες».

Ὁ Ἰωάννης Περβάνογλου (1831—1911), συγγραφεύς, ὑφηγητὴς τῆς νεωτέρας φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὑπῆρξεν ἱδρυτικὸ μέλος τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ τῆς «Ἑταιρίας Φίλων τοῦ Λαοῦ».

Περγάμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 135, μετὰ τὸν «Ἅγιο Παντελεήμονα».

Ἡ Πέργαμος, σημαντικωτάτη πόλις τῆς Μ. Ἀσίας καὶ πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου βασιλείου, εὑρίσκετο στὴ χώρα τῆς Μυσίας καὶ ἦταν ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Ἀρκάδων ποὺ ἱδρύθη ἀπὸ τὸν Πέργαμο, γυιὸ τοῦ Νεοπτολέμου. Στὸ διάστημα τῶν ἑλληνιστικῶν χρόνων ἤκμασε σημαντικὰ ὡς ἕδρα τοῦ ἰσχυροῦ περγαμηνοῦ βασιλείου τῆς δυναστείας τῶν Ἀτταλιδῶν. Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Περδικάρη Μιχαήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λασκαράτου 24, στοῦ «Κυπριάδου».

Ὁ Μιχαὴλ Περδικάρης ἢ Πρεδικάρης, ἰατροφιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀπὸ τὴν Κοζάνη (1766—1828), συνέγραψε διάφορα ποιητικά, ἰατρικὰ κ.ἄ. ἔργα.

Περδίκκα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου 28, στὸ «Μεταξουργεῖο».

Πρόκειται γιὰ τοὺς γνωστοὺς βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Περδίκκας ὁ Α΄ εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους (2ος π.Χ. αἰών).

Περεσιάδου Σπυρίδωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ψυχάρη 18, στὸ «Γαλάτσι».

Ὁ Σπυρίδων Περεσιάδης, συγγραφεὺς εἰδυλλιακῶν καὶ πατριωτικῶν δραμά-

των, γεννήθηκε τὸ 1864 στὸ Μεσορρούγι Νωνάκριδος καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1918. Ἔργα του: «Γκύλφω» (1893), «Χαρὸς τοῦ Ζαλόγγου», «Μαγεμένος βασκὸς» καὶ ἄλλα.

Περιάνδρου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας 38, ἀπέναντι στὸ ἄγαλμα τοῦ Βύρωνος (Ζάππειο).

Ὁ Περίανδρος, περιώνυμος τύραννος τῆς Κορίνθου (668—585/4 π.Χ.), ἦταν γυιὸς τοῦ Κυψέλου καὶ ἕνας τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος. Στὴν ἐποχή του, ἡ Κόρινθος ἀνῆλθε σὲ σημαντικὴ οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ ἀκμή. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοῦ Ζωγράφου).

Περικλέους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λέκκα 11, συνέχεια τῆς ὁδοῦ Καραγεώργη Σερβίας, στὴν πλατεία «Συντάγματος».

Ὁ Περικλῆς, ἕνας τῶν ἐπιφανεστέρων πολιτικῶν τῆς ἀρχαιότητος, γυιὸς τοῦ Ξανθίππου, γεννήθηκε τὸ 490 π.Χ. καὶ ἀπέθανε τὸ 429 π.Χ. Πολὺ γρήγορα ἀνεμείχθη στὸ δημόσιο βίο καὶ ἀπὸ τὸ 460—429 π.Χ. διετέλεσε στρατηγός. Ἡ ἐποχὴ τῆς διοικήσεώς του, ὁ γνωστὸς «Χρυσοῦς Αἰὼν τῶν Ἀθηνῶν», εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ ἀκμῆς τῆς πόλεως καὶ δικαίως κύριος συντελεστὴς τῆς ἀκμῆς αὐτῆς θεωρεῖται ὁ Περικλῆς.

Ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ ἡδραίωσε καὶ ηὔρυνε τὴν ἐπιρροὴ τῆς δημοκρατίας καὶ πολλὲς φορὲς ἐστράφη κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Κατέστησε τὴν Ἀθήνα πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ κέντρο τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Τότε ἀνιδρύθη ὁ Παρθενών, ἐκτίσθησαν τὰ προπύλαια, κατεσκευάσθησαν τὰ Μακρὰ τείχη κ.ἄ. οἰκοδομήματα ποὺ ἐλάμπρυναν τὴν πόλι. Ἐφαρμόζοντας πολλὲς μεταρρυθμίσεις ἐπέτυχε τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξύψωσι τῶν πολιτῶν. Καθιέρωσε τὴν χρηματικὴν ἀμοιβὴν γιὰ τὶς πρὸς τὴν πολιτεία ὑπηρεσίες τῶν πολιτῶν, παρέσχε σ' ὅλους τὸ δικαίωμα τῆς ἀνόδου στὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος, ἐθέσπισε τὰ θεωρικὰ κ.ἄ. Γύρω του συνεκεντρώθησαν ἀξιολογώτατες προσωπικότητες τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, ὅπως ὁ Φειδίας, ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἡ πολλὴ Ἀσπασία. Στὴν ἐποχή του ἐξερράγη ὁ ὀλέθριος Πελοποννησιακὸς πόλεμος καὶ οἱ πρῶτες ἀτυχίες τῶν Ἀθηναίων ἔγιναν αἰτία νὰ καθαιρεθῆ ὁ Περικλῆς, πλὴν ὅμως σύντομα ὁ λαὸς τὸν ἀνεβίβασε στὸ ἀξίωμά του. Τὸ 429 ὁ Περικλῆς ἀπέθανε, προσβληθεὶς ἀπὸ τὸν ἐνσκήψαντα στὴν Ἀθήνα λοιμό. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὰ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Περισσοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανδίονος, στὴν «Ἁλυσίδα» Πατησίων.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν ποὺ εὑρίσκεται στὴν Β περιοχὴ καὶ ἀνήκει σήμερα στὸ δῆμο Ν. Ἰωνίας. (Συνώνυμη ὁδός, συνέχεια τῆς λεωφόρου Ἡρακλείου, ὑπάρχει στὴν ὁμώνυμη συνοικία.

Περιστάσεως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐλευθερωτῶν 17, κοντὰ στὴν πλατεία «Ἡρώων» τῆς Χαραυγῆς.

Ἡ Περίστασις, τουρκιστὶ Σάρκιοϊ, κωμόπολις τῆς τουρκικῆς Θράκης στὴν Προποντίδα, πρὸ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς εἶχε περὶ τὶς 3 χιλ. Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι κατέφυγαν στὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐγκατεστάθησαν στὸ ὁμώνυμο χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Πιερίας, ποὺ σήμερα ἔχει περὶ τοὺς 1100 κατοίκους.

Περραιβοῦ Χριστοφόρου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 12, κοντὰ στὴν γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως.

Ὁ Χριστόφορος Περραιβὸς (1773—1863), ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 καὶ ἕνας τῶν σημαντικωτέρων ἱστορικῶν τῆς ἐποχῆς του, ἦταν συνεργάτης τοῦ Ρήγα Φεραίου. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι προήχθη σὲ ὑποστράτηγο καὶ συνέγραψε «Πολεμικὰ ἀπομνημονεύματα».

Περσεπόλεως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δαλματίας, κοντὰ στὴ πλατεία «Κύπρου» τῶν Κουπονίων.

Ἡ Περσέπολις, μιὰ ἀπὸ τὶς πρωτεύουσες τοῦ Περσικοῦ κράτους, ὅπου ἱδρύσαν ἀπὸ τὸν Δαρεῖο τὸν Α΄ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, ἐπυρπολήθη ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο, μετὰ τὴν μάχη τῶν Ἀρβήλων (330 π.Χ.). Στὴν Περσέπολιν ἐθάπτοντο οἱ Πέρσαι βασιλεῖς.

Περσεφόνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 102, στὸ ἐργοστάσιον ἀεριόφωτος (Γκαζοχώρι).

Ἡ Περσεφόνη, κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἦταν σύζυγος τοῦ Πλούτωνος καὶ βασίλισσα τοῦ Ἅδου, ὅπου καὶ διέμενε, κατὰ διαταγὴν τῶν θεῶν, τοὺς ἓξ μόνον μῆνες τοῦ ἔτους, ἐνῶ τοὺς ἄλλους ἓξ ἀνήρχετο στὴν γῆ καὶ παρέμενε κοντὰ στὴν μητέρα της. Ὑπὸ τῶν Ὀρφικῶν ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ τῆς φύσεως καὶ μητέρα, ἐκ τοῦ Διός, τοῦ Διονύσου Ζαγρέως. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Δάφνη).

Περσέως.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Συμμαχιδῶν (Πετράλωνα) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Χαμοστέρνας (Χαμόστερνα).

Ὁ Περσεύς, Ἀργεῖος ἥρως, γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μιδέας καὶ τῶν Μυκηνῶν καὶ γενάρχης τῆς πρώτης δυναστείας τῶν Περσειδῶν στὶς Μυκῆνες. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῶν Νηΐδων, ἐφόνευσε τὴν Μέδουσα, πηγαίνοντας τὸ κεφάλι της στὸν Πολυδέκτη — βασιλέα τῆς Σερίφου — καὶ ἀπηλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδα, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνυμφεύθη. Ὁ φόνος τῆς Μεδούσης ἀπετέλεσε σημαντικὸ στὶς τέχνες θέμα.

Πέρση.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαιῶν 22, κοντὰ στὴ πλατεία «Μερκούρη» στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Φιλοππάπου».

Ὁ Πέρσης, γυιὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἐπώνυμος ἥρως τῶν Περσῶν, ἦταν πατέρας τοῦ Ἀχαιμένους, γενάρχου τῆς δυναστείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν.

Πεσμαζόγλου Ἰωάννου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ὁδὸν Πανεπιστημίου καὶ τελειώνει στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους.

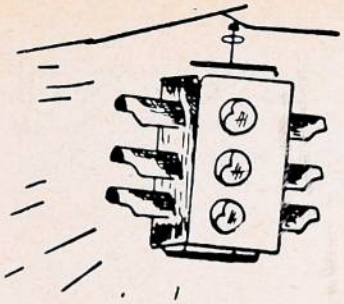
Ὁ Ἰωάννης Πεσμαζόγλου (1857—1916), τραπεζίτης καὶ πολιτευτής, ἐξελέγη βουλευτὴς Ἀθηνῶν τὸ 1909 καὶ εἶναι ἱδρυτὴς τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Μὲ δικές του δωρεὲς ἱδρύθησαν οἱ νυκτερινὲς σχολὲς τοῦ Συλλόγου Ἐμπορϋπαλλήλων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κηφισιὰ καὶ Ἄνω Δάφνη).

Πεστῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καυκάσου 18, ἀπέναντι στὴ σχολὴ Εὐελπίδων.

Στὰ Πεστά, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Δωδώνης, κατὰ τὸν Α΄ βαλκανικὸ πόλεμο (Νοέμβριος 1912), συνήφθη σφοδρὰ μάχη μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων.

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ἀλιβέρτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ἐτῶν 70, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν Ἄρτα, φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Γούλα.

— ΠΑΡΕΒΙΑΖΕ τὰ φωτεινὰ σήματα ἡ Κωνστ. Μαμαλάκη, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 49827 καὶ ὅταν συνελήφθη ἀπὸ περιπολικό, ἐξύβρισε τὸν ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας. Παρεπέμφθη στὸν εἰσαγγελέα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Π. Μίζερος καὶ Ι. Γαλούσης, ὅταν τὸ Ι.Χ. 130305 ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ πρῶτος, στὸ Αἰγάλεω, ἔπεσε πάνω σὲ δέντρο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Στρατωνακάκης καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ὁ ὁδηγὸς ἐλκυστῆρος Θ. Σακελάρης, ὅταν οὗτος ἀνετράπη ἔξω ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Μ. Γεωργιάδου, τὴν ὁποία παρέσυρε «βέσπα», στὴν ὁδὸ Λαγκαδᾶ Θεσσαλονίκης. Ὁ δράστης δραπέτευσε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ Κ. Περσέτης καὶ Ι. Μαρκαντώνης, τοὺς ὁποίους παρέσυρε, στὸ 23 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Λαμίας, τὸ Ι.Χ. 95460 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸν τὸν Ν. Νάσην.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Μ. Ἰορδανίδου τὴν ὁποία παρέσυρε μὲ τὸ «σκοῦτερ» του ἡ Χρ. Τριανταφυλλίδη ποὺ ἐτραυματίσθη σοβαρά.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ ὁδηγοὶ τοῦ Ι.Χ. 14239 ποὺ ἔπεσε καὶ κατέστρεψε τὸ σηματοδότη, στὸ τέρμα τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ 198978 ποὺ ἔπεσε σὲ ἠλεκτρικὸ στύλο, στὴν ὁδὸ Θησέως καὶ Ὕδρας. Ἀμφότεροι ὁδηγοῦσαν μὲ ταχύτητα καὶ ἀδεξιότητα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Ν. Ὀνώριος καὶ Κ. Φοδελάκης, ὅταν ἀνετράπη τὸ μοτοποδήλατό τους, στὸ Σκαραμαγκά.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 10, οἱ Π. Καρκαμέλος, ὕλαρχος , Ν. Μαρκαντώνης ἀνθυπίλαρχος, Σ. Ἀντωνίου, Κ. Μπόμπος, Σ. Κατελίμης, Κ. Παναγιωτόπουλος, καὶ Ε. Λάμπης, ἀνθυπίλαρχος καὶ ὁ ὁδηγός του, ὅταν ἀνετράπη τὸ στρατιωτικὸ φορτηγὸ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, συνεπεία συγκρούσεως στὸ Σταυρὸ Ἁγίας Παρασκευῆς, μὲ τὸ 43550 λεωφορεῖο, τὸ ὁποῖο ἀππειράθη νὰ προσπεράσῃ τὸ στρατιωτικό.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Ι. Τσακλάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ Γλυφάδα ἀμερικανικὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸ λοχία Τζὼν Πόρτνερ.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Μαρ. Ἰορδανίδου τὴν ὁποία παρέσυρε στὴ Θεσσαλονίκη μοτοποδήλατο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Τζίλη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 12ετὴς Ν. Ἠλιοῦ, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν Ἀμφιάλη τοῦ Πειραιῶς τὸ Ι.Χ. 128088 φορτηγὸ καὶ τὸν τίναξε στὸ δρόμο, ὁπότε ἄλλο φορτηγό, τὸ 131301, ποὺ ἤρχετο μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τὸν καταπλάκωσε. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ πρώτου φορτηγοῦ Ι. Παντελόγλου συνελήφθη, ὁ ὁδηγὸς τοῦ δευτέρου ἀνέπτυξε ταχύτητα καὶ ἀπεμακρύνθη.

— ΤΟ ΞΑ 1977 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Ἔμπρυ, μεθυσμένο, τρέχοντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, ἐπέπεσε μὲ σφοδρότητα ἐπὶ τοῦ προπορευομένου αὐτοκινήτου τοῦ προέδρου τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν καὶ τὸ κατέστρεψε, εὐτυχῶς χωρὶς θύματα.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Γ. Γεφύρης καὶ ἡ γυναίκα του ὅταν μὲ τὸ Ι.Χ. ποὺ

ὁδηγοῦσε ἠναγκάσθη νὰ τὸ ρίξη σὲ χαντάκι γιὰ νὰ ἀποφύγη σύγκρουσι μὲ ἀντίθετα ἐρχόμενο φορτηγό, ποὺ ἔβαινε ἀντικανονικῶς. Συνέβη στὴν ὁδὸ Πατρῶν—Ἀθηνῶν.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 9, οἱ σμηνίτες Ε. Νότσικας, Ε. Σαβραδάκης, Ε, Χατ-ρης, Π. Ζαφειρόπουλος, Μ. Μοσχογιάννης, Σ. Λούδας, Π. Ζουρίδης καὶ Σ. Καϊνᾶς, ὅταν στὸ Καβούρι ἀνετράπη τὸ 5138 αὐτοκίνητο τῆς ΕΒΑ, μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Κόλλια.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μπότσικας, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος, ποὺ ἀνετράπη κοντὰ στὸ χωριὸ Πηγάδια Ξάνθης.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐθ. Πασαπόρτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη στὴν ὁδὸ Λαρίσης—Συκουρίου (Λαρίσης).

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 10ετὴς μαθητὴς Κ. Κωνσταντάρας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ χωριὸ Μεγάλη Χώρα Τριχωνίδος, αὐτοκίνητο τῆς ΕΒΑ, μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Σταθό-πουλο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Ρούτσης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ 10 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Καλαμάτας—Πύργου φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Σαγιάκο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀλ. Μπόλας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν ὁδὸ Χατζηκυριακείου Πειραιῶς μοτοποδήλατο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Πουλικαράκο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ν. Ἀνανίας, ὁδηγὸς ταξί, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 49234 ἀσθενοφόρο τοῦ Στρατοῦ, στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἀδριανουπόλεως—Βορείου Ἠπείρου. Τὸ ἀσθενοφόρο ἔτρεχε ὑπερβολικά.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ περιπτεριοῦχος, στὴν ὁδὸ Ἁγίου Διονυσίου Ἀ-ρεοπαγίτου, ὅταν τὸ Ι.Χ. 15224, τρέχοντας μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα, ἔπεσε πάνω στὸ περίπτερο καὶ τὸ διέλυσε. Ὁ δράστης ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἀναζητεῖται.

—ΦΩΤΙΑ πῆρε ἀπὸ βραχυκύκλωμα τὸ Ι.Χ. 63545, στὴ λεωφόρο Κηφισιᾶς παρὰ τὴ στάσι Ζέρβα. Ἐπενέβη ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Τὸ Ι.Χ. ἔπαθε σοβαρὲς ζημιές.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Σ. Τερπινᾶς (ὁδηγὸς) καὶ Σ. Σφυρῆς, ὅταν τὸ φορτηγὸ 167966 ἀνετράπη στὸ 53ο χιλιόμετρο τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης—Καβάλας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ἐπ. Οἰκονόμου, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος γε-ωργικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνετράπη στὴ θέσι «Ἅγιος Ἀνδρέας» Κορινθίας.

—ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ ὁ Ν. Λεγάκης καὶ ὁ συνεπιβάτης Ε. Ἀταρτζόζογλου, ἐτῶν 19, ὅταν ἀνετράπη τὸ Ι.Χ. 137630 ποὺ τὸ εἶχε κλέψει ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, στὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος, στὴ στροφὴ «Οὐλεν», λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος.

— ΝΕΚΡΑ ἄγνωστη γυναίκα, ἐτῶν 60, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 207745, στὴ λεωφόρο Καβάλας. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— ΘΑΝΑΣΙΜΑ τραυματισμένος ὁ Ν. Καφετζῆς, ἐτῶν 30, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ Ραφίνα τὸ 120687 φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Χαλυβδόπουλο, ποὺ συνελήφθη.

— ΕΚΟΨΕ τὸ πόδι τοῦ Κ. Μαραγκοῦ τὸ Ι.Χ. 21561, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ζ. Λυγίζο, ποὺ παρέσυρε τὸ θῦμα του, στὴ λεωφόρο Μεσογείων.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Ἑλ. Κωνσταντοπούλου, ἐτῶν 27, τὴν ὁποία παρέ-συρε τὸ Ι.Χ. 185596, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γερ. Σταμάτη, στὴ λεωφόρο Κηφισίας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Π. Στεφανάκης (ὁδηγὸς) καὶ Δ. Στεσάρη, ἐτῶν 16, ἐπιβάτις μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν μὲ τὸ Ι.Χ. 125722, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Π. Λαζανᾶς.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Μαργαρίτης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε αὐτοκίνητο, στὸ συνοικι-σμὸ «Ἐλευθερία» τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ ὁδηγὸς ἐγκατέλειψε τὸ θῦμα του καὶ ἐξη-φανίσθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ Ι. Γκίκας καὶ Π. Κατερινιώτης, τοὺς

ὁποίους παρέσυρε, στὴν πλατεία Καλυβίων, γεωργικὸς ἑλκυστήρας, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Καρναμπάκα.

— ΔΙΕΜΕΛΙΣΘΗ ΟΙΚΤΡΑ ὁ Μ. Μωραΐτης, στὸ Μοσχάτο, ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 125.022 ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ στρατιώτης Ι. Προνταλόγλου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Καλλιμάνης, τὸν ὁποῖον παρέσυρε στὴν Κόρινθο ἁμαξοστοιχία τῆς Γραμμῆς Πύργου—Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Παπαδόπουλος, ἐτῶν 7, τὸν ὁποῖο παρέσυρε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Δούτση, στὸ συνοικισμὸ «Εὔοσμον» Θεσσαλονίκης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Θ. Γαβριλᾶτος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε σὲ βάραθρο, στὴν ἀκτὴ Θεμιστοκλέους.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σεβ. Τουλουμάρης καὶ τραυματισμένοι πέντε ὅταν τὸ Ι.Χ. 25107 στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν—Λαμίας, κοντὰ στὴ Φιλαδέλφεια, ἔπεσε μὲ σφοδρότητα στὸ σταθμεῦον Ι.Χ. 75315.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀλ. Διαμαντόπουλος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ τὸν παρέσυρε στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν — στάσις Γλάστρες — αὐτοκίνητο τοῦ Β.Ν., μὲ ὁδηγὸ τὸ ναύτη Σ. Κουντούρη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ στρατιώτης Τριαν. Παπαδόπουλος καὶ τραυματισμένοι 6, ὅταν τὸ στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Καρατζῆ, ἀνετράπη κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Ἀλιάκμονος.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Κ. Καλογιάννη, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ 286 χιλιόμετρο τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Ἰωαννίνων, τὸ Ι.Χ. 206833, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Ζησιλᾶτο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Βλαντῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, καὶ τραυματισμένος ὁ συνεπιβάτης Α. Σπιετσιώτης, ὅταν τοῦτο στὴ λεωφόρο Σουνίου παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἀνετράπη.

— ΕΚΑΗΣΑΝ 6 ἄτομα καὶ ἐτραυματίσθησαν 30 σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ποὺ ἔγινε στὸ Μπογιάτι, στὴν ἐθνικὴ ὁδό, στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ πρωί. Τὸ 143144 «Πούλμαν» γεμᾶτο μὲ στρατιῶτες, ποὺ γύριζαν μὲ ἄδεια ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, πλησίαζε νὰ φτάσῃ στὴν Ἀθήνα. Ὁ δρόμος, στὸ σημεῖο τοῦ δυστυχήματος, εἶναι ἴσιος καὶ ἀρκετὰ πλατύς. Μπροστὰ πήγαινε τὸ 133603 «Τάουνους» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη κι᾽ αὐτό. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ὁδηγὸς τοῦ «Πούλμαν», ἐπεχείρησε νὰ τὸ προσπεράσῃ. Δὲν τὰ κατάφερε. Τὸ χτύπησε στὸ πίσω μέρος καὶ τὸ τίναξε μακριά, μέσα στὸ χαντάκι. Ἔπειτα, τὸ «Πούλμαν» ἔφυγε ἀπὸ τὸ διάζωμά του, πέρασε στὸ ἀντίθετο διάζωμα καὶ καρφώθηκε πάνω σ᾽ ἕνα φορτηγὸ τοῦ στρατοῦ, ποὺ μετέφερε ἐφόδια στὴ Λαμία. Φλόγες ξεπήδησαν ἀπὸ παντοῦ καὶ οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Πούλμαν» ἄρχισαν νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὰ παράθυρα. Οἱ περισσότεροι ἀπ᾽ αὐτούς, τραυματισμένοι ἢ ἁπλῶς μὲ ἀμυχές, κατάφεραν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐγκαίρως. Οἱ ὑπόλοιποι ἔμειναν ἀβοήθητοι, τραυματισμένοι, μέσα στὸ «Πούλμαν». Ὅταν ἤρθε ἡ πυροσβεστικὴ ἦταν ἤδη ἀργά. Βρῆκαν μόνο τὰ πτώματά τους ἀπανθρακωμένα σὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ φωτιὰ ποὺ τοὺς κύκλωνε. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Πούλμαν»—στρατιῶτες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μὲ ἄδεια — κατέθεσαν ὅτι ὁ ὁδηγὸς ἐκοιμᾶτο συνεχῶς στὴ διαδρομή. Ἕνας ὑπολοχαγὸς μάλιστα λίγο πρὶν γίνῃ τὸ δυστύχημα, ἔλεγε νὰ τραγουδήσουν γιὰ νὰ ξυπνήσῃ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Σῖμος, ὁδηγὸς ἁμάξης καὶ ἡ γυναίκα του Ἀγόρω, ὅταν αὐτὴ συνεκρούσθη στὰ Τρίκαλα μὲ λεωφορεῖο, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Β. Κοτάλης.

— ΔΙΕΜΕΛΙΣΘΗ ἀπὸ ἁμαξοστοιχία στὸ χωριὸ Βερναδέϊκα Πατρῶν, ὁ Ν. Μῖχος ποὺ περνοῦσε μεθυσμένος τὶς γραμμές.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Α. Μαρκοπούλου καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς Β. Μαρκόπουλος καὶ ἡ Ἀφροδίτη Γεωργούλη, ὅταν τὸ Ι.Χ. αὐτοκίνητο, στὸ 606 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Θέρμου—Ναυπάκτου, ἔπεσε σὲ χαράδρα 80 μέτρων.

Ν. Α.

Ἀριστείδης Μαυρωτᾶς

ΤΗΝ 6ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἀπεβίωσεν ὁ ἐν συντάξει Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ Ἀριστείδης Μαυρωτᾶς. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ νοῦ τοῦ νεκροταφείου Βύρωνος, παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει, ἀντιπροσωπεῖαι ἀστυνομικῶν ἁπάντων τῶν βαθμῶν καὶ πλῆθος ἰδιωτῶν.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀριστείδης Μαυρωτᾶς ἐγεννήθη εἰς Κρανίδιον Ἑρμιονίδος τῆς Ἀργολίδος καὶ κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τὸ ἔτος 1927. Ἔκτοτε προήχθη, τὸ 1930 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος, τὸ 1944 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄, τὸ 1941 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ καὶ τὰ ἔτη 1944, 1952 καὶ 1960 εἰς τοὺς βαθμοὺς Ἀστυνόμου Β΄, Ἀστυνόμου Α΄ καὶ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄, ἀντιστοίχως. Τῆς ὑπηρεσίας ἀπεχώρησε τὴν 31—12—60 καὶ ἀφοῦ ἄφησεν ἔξοχον παράδειγμα πρὸς μίμησιν τὴν ἐπὶ 33 συνεχῆ ἔτη ἀφοσίωσίν του εἰς τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ πολίτου.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Καὶ τὸ χῶμα ποὺ τὸν ἐκάλυψε ἂς εἶναι ἐλαφρόν.

Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος

ΑΠΕΒΙΩΣΕ τὴν 29—3—66, εἰς Γενικὸν Κρατικὸν Νοσοκομεῖον Πειραῶς, ἔνθα ἐνοσηλεύετο, ὁ ἀστυφύλαξ Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος τοῦ Εὐσταθίου. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ταξιαρχῶν Κορυδαλλοῦ, παρηκολουθήθη δὲ ὑπὸ ἀντιπροσωπειῶν ἀστυνομικῶν καὶ μεγάλου πλήθους ἰδιωτῶν παρὰ τῶν ὁποίων ὁ μεταστὰς μεγάλως ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο.

Ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1929 εἰς Ἀρμενιοὺς Τριφυλλίας τῆς Μεσσηνίας. Κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τὸ 1952 καὶ ὑπηρέτησεν εὐόρκως εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας τοῦ Πειραιῶς μέχρι καὶ τοῦ θανάτου του. Ὁ πρόωρος χαμός του ἀφίνει ἕνα δυσαναπλήρωτον κενὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν συναδέλφων του, δεδομένου ὅτι ὑπῆρξε πρότυπον δημοσίου λειτουργοῦ.

Αἰωνία του ἡ μνήμη, τὸ χῶμα δὲ τῆς πειραϊκῆς γῆς ποὺ τὸν ἐκάλυψεν ἂς εἶναι ἐλαφρόν.

Μιχαὴλ Μαυρέλλης

ΕΝΑΣ ἀκόμη ἀστυφύλακας, ὁ Μιχαὴλ Μαυρέλλης, ἀπεβίωσε τὴν 11—4—66 καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἑπομένην εἰς Γ΄ νεκροταφεῖον. Καὶ τὴν κηδείαν αὐτὴν παρηκολούθησαν πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πλῆθος ἰδιωτῶν, παρὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀείμνηστος μεγάλως ἐξετιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο διὰ τὸ ἦθος, τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα του.

Ὁ Μιχαὴλ Μαυρέλλης ἐγεννήθη τὸ 1919 εἰς Ἀχλαδόκαστρον Ναυπακτίας. Κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ 1945 καὶ ὑπηρέτησεν ἔκτοτε εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐκτελῶν πάντοτε εὐόρκως καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως τὸ καθῆκον του καὶ ἀπολαύων τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, τόσον τῶν ἀνωτέρων του, ὅσον καὶ τῶν συναδέλφων του ἀστυνομικῶν. Δι' αὐτὸ ὁ θάνατός του ἀφήνει ἄλλο δυσαναπλήρωτον κενόν εἰς τὰς τάξεις τῶν συναδέλφων του.

Ἂς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη καὶ ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ τὸν ἐκάλυψε.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

...ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΑ ΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥΣ ΦΩΝΑΖΟΥΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ. Σ.**

ΟΤΑΝ ἡ Βέρα Κρόζερ ἄφησε τὴ μακρυνὴ πατρίδα της γιὰ νἄρθη στὴν Ἑλλάδα, τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε πέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν κι' ἂς ἦταν Ἀπρίλης. Κι' ὅταν ἔφθασε στὴν Ἀθήνα, κάποιο ἀντίγραφο ἀπ' τὰ ἴδια θερμόμετρα ἔδειχνε εἴκοσι πάνω ἀπ' τὸ μηδὲν κι' ἂς ἦταν μόλις παραμονὴ Πρωτομαγιᾶς.

«Ὄαα!» φώναξε καὶ ρίχτηκε τὸ ἴδιο μεσημέρι στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ ἀπ' τὴν ἐξέδρα τοῦ κοσμικοῦ φαληριώτικου ξενοδοχείου. «Ὄαα!» ἔκαμε κι' ἕνας γενναῖος Ἀθηναῖος κολυμβητὴς καὶ ἔπεσε ξοπίσω της, λιγωμένος ἀπ' τὶς θαυμάσιες καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της. Μὰ ὁ Πάτροκλος, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη του τὴν ψυχή, δὲν τοὺς μιμήθηκε. Σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν πολὺ τολμηρὸ νὰ ριψοκινδυνεύση μιὰ βέβαιη πούντα, ἔστω κι' ἂν θἄχε προβλέψει νὰ πάρη μαζὶ τὸ μαγιώ του.

«Νὰ πάρη ἡ ὀργή!», γρύλλισε μέσα ἀπ' τὰ δόντια του καὶ βάλθηκε νὰ περιμένη τὴν ἐπιστροφή της. Ὕστερα, βλέποντας ὅτι ἡ νέα κοπέλλα εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ φαινόταν σὰν μιὰ μικροσκοπικὴ ἄσπρη κοκκίδα στὸ νερό, φώναξε νευριασμένος τὸ γκαρσόνι καὶ παρήγγειλε μιὰ πορτοκαλάδα ἀκόμα...

***

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟ μὲ τὴ θυμόσοφη ἀντίληψη καὶ τὴν αἴσθηση ἀνωτερότητος ἀπέναντί μου, τὰ πάντα ἦταν δυνατὰ καὶ πιθανά. Ἤξερε ἀπὸ τὸ σῆμα τῆς «Ἰντερπὸλ» ὅτι ἡ Βέρα Κρόζερ, μιὰ περιζήτητη ἀρτίστα στὰ καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης μέχρις ὅτου ἀπελαθῆ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ ἀστυνομία, ἦταν ἕνας τέλειος Ἀρσὲν Λουπὲν μὲ κέντρο δράσεως τὸ Μόναχο. Ἤξερε πὼς ἡ ἡλικία της ἦταν γύρω στὰ εἴκοσι καὶ δὲν τῆς ἔλειπε οὔτε ἡ ἰδιοσυγκρασία οὔτε ἡ φαντασία. Ὅσο γιὰ τὴν ἐμορφιά της, ὅταν ὁ Πάτροκλος ἔλεγε «τέλειο κορίτσι» ἐννοοῦσε κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λένε οἱ κριτὲς ὅταν ἀναδείχνουν τὶς «μὶς ὑφήλιος», τὶς «μὶς κόσμος» καὶ ἄλλα παρόμοια πλάσματα τοῦ παραδείσου. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἄκουσα μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ὅταν μοῦ περιέγραψε τὸν «ἄνθρωπο» ποὺ παρακολουθοῦσε καὶ λυπήθηκα κατάκαρδα ὅταν μοῦ τόνισε πολὺ στενοχωρημένος:

—Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γυρίση... Ξέρεις, μιὰ θαλαμηγὸς ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Δέλτα καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν πῆρε στ' ἀνοιχτά. Ἔχω πολλὴ ὥρα νὰ τὴν δῶ... Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ φαίνεται παράξενο εἶναι ὁ ἄλλος, ὁ Ἕλληνας. Τὰ ροῦχα του βρίσκονται σ' ἐκείνη τὴ μπλὲ «Τζάγκουαρ» καὶ ἡ γυναίκα ποὺ κάθεται στὸ βολὰν φαίνεται ν' ἀνησυχῆ ἀπὸ ὥρα. Τί ἔγινε αὐτὸς ἄραγε;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Πάτροκλος γιὰ ἄλλα πράγματα στενοχωριόταν περισσότερο. Ἡ «Ἰντερπὸλ» εἶχε εἰδοποιήσει τὴν Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν γιὰ τὸ θηλυκὸ σατανὰ ποὺ μᾶς ἐπισκεπτόταν καὶ τόνιζε ὅτι πρέπει νὰ παρακολουθηθῆ, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν οἱ τυχὸν ἐπαφές της μὲ δύο Αἰγύπτιους παραχαράκτες. Ἀλλὰ ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ἔλεγε ὅτι τὴν δεύτερη κιόλας ἡμέρα ἀπὸ τῆς εἰσόδου της

στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος, ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς καθηγητὴς παρουσιάσθηκε στὸ Τμῆμα Ἀσφαλείας καὶ κατήγγειλε ὅτι «κατὰ τὴν διάρκειαν συναισθηματικοῦ περιπάτου μὲ νεαρὰν ἀλλοδαπόν, ἀφιχθεῖσαν τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκ Ρώμης, ἀνηρπάγη τὸ πορτοφόλιόν του ὅπερ περιεῖχε 6.000 δολλάρια καὶ 40.000 δραχμὰς εἰς ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα...». Τὸ τηλεγράφημα ἔδινε πιστὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Βέρας Κρόζερ, καὶ πρόσθετε ὅτι ἔφυγε μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο Μπριγκίτε Χάλξεϋ. Ἔπειτα, μιὰ ἀριστοκράτισσα Βιεννέζα ποὺ ἔμενε στὸ Κολωνάκι ἀπὸ χρόνια, κατήγγειλε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ τὴν ἐπισκέφθηκε μιὰ νεαρὴ καλλονή, τῆς εἶπε πὼς ἦταν φίλη τῆς κόρης της ποὺ σπούδαζε σκηνογραφία στὸ Παρίσι, καὶ εὐχαρίστως δέχθηκε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ. Τὸ πρωῒ ὅμως ἀνεκάλυψε ὅτι μαζὶ μὲ τὴ νεαρὴ καλλονή, ποὺ λεγόταν «Νόρμα Βράϊγκερ», εἶχαν ἐξαφανισθῆ λίρες καὶ μετρητὰ πάνω ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες δραχμές...

Τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδωσε ἡ Βιεννέζα συνέπιπτον ἀπόλυτα μ᾽ ἐκεῖνα ποὺ τηλεγράφησε ἡ Κέρκυρα. Καὶ τὰ ὅσα ὁ Πάτροκλος εἶχε παρατηρήσει πάνω στὴ Βέρα Κρόζερ, δὲν ἄφηναν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. (Σ᾽ αὐτὸ συμφωνοῦσα ἀπόλυτα κι᾽ ἐγώ, βάσει τῆς περιγραφῆς ποὺ τόσο ζωηρὰ καὶ παραστατικὰ μοῦ εἶχε κάμει ὁ Πάτροκλος πρὶν ἀπὸ λίγο...). Ἔμεναν ὅμως δύο ἀναπάντητα ἐρωτήματα: Γιατί ἡ Βέρα Κρόζερ ἔδειξε τόση προτίμηση στοὺς ξένους τῆς Ἑλλάδος; Καὶ γιατί ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ Σαρωνικό, μὲ μόνα ἐφόδια ἕνα λιλλιπούτειο μαγιὸ μπικίνι κι᾽ ἕνα σκοῦφο στὸ ὄμορφο καὶ τόσο «παραγωγικὸ» ξανθό της κεφαλάκι;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάλι ὅτι αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα βασάνιζαν μόνον ἐμένα τὸν ἀνίδεο περὶ τὰ μεγάλα καὶ σοβαρὰ ζητήματα τῆς Ἀσφαλείας... Δὲν πιστεύω νὰ βασάνιζαν καὶ τὸν ντέτεκτιβ τὸν Πάτροκλο, ποὺ πάντοτε τὸν θαύμαζα καὶ δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ ὁμολογῶ παντοῦ τὴν ὑπεροχή του. Ἰδίως ὅταν θύμωνε, καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή του χτύπαγε μὲ δύναμη τὸ δεξί του χέρι στὰ γαλόνια τοῦ ἀριστεροῦ...

***

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ἐκείνη μᾶς ἦρθε ὅπως κι᾽ ὅλες οἱ ἄλλες τῆς τελευταίας δεκαετίας. Μόνο ποὺ ἡ καθολικὴ ἀπεργία τῶν ἐργατῶν καὶ ἡ γενικὴ ἐπιφυλακὴ ἔκαμαν κι᾽ ἐμένα καὶ τὸν Πάτροκλο νὰ περάσουμε ὅλη τὴν ἡμέρα μας σχεδὸν στὸν κοινὸ θάλαμο Τμήματος καὶ Παραρτήματος. Ἐκεῖ, γιὰ πρώτη φορὰ ὁ καλὸς ὑπαρχιφύλακας μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο μακριὰ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ ἔκανε τὴν εἰσήγηση νὰ πάω στὴν Ἀσφάλεια...

Μὲ τὸ σούρουπο βγήκαμε μαζὶ περιπολία. Καταλάβαινα ὅτι ἡ Βέρα Κρόζερ μὲ τὰ κατορθώματά της τὸν εἶχε ἐντελῶς ἀπορροφήσει καί, τὸ σπουδαιότερο, τὸ εἶχε πάρει κατάκαρδα ποὺ τὴν ἔχασε μέσα στὸ Σαρωνικὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα. Ἂν δὲν τὴν ἔχανε, γρήγορα θὰ ἔκλεινε «μιὰ φοβερὴ ὑπόθεση πανευρωπαϊκῆς σημασίας», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε ἀπ᾽ τὸ πρωῒ τῆς παραμονῆς.

Πήραμε τὴν κεντρικὴ λεωφόρο σιωπηλοί, ἀκούγοντας κουρασμένοι τὰ ξέφρενα τραγούδια τῆς ἡμέρας καὶ παρατηρώντας μὲ τρόπο τὰ πρόσωπα ποὺ κρύβονταν κάτω ἀπὸ μαγιάτικα στεφάνια κι᾽ ἀγριοκλώναρα τῆς Ἀττικῆς. Βαδίσαμε ἔτσι πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιόμετρα ὅταν ὁ Πάτροκλος μοῦ εἶπε:

— Δὲν σοῦ δίνει στὰ νεῦρα αὐτὸ τὸ κακόηχο «καὶ τὰ πουλιὰ τὰ ταίρια τους φωνάζουν»;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκα. Ἀπεναντίας τὸ βρίσκω καλὸ καὶ ἀληθινό. Μήπως αὐτὸ ποὺ λένε γιὰ τὰ πουλιὰ δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

— Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ συμβαίνει σ᾽ ὁποιαδήποτε ἐποχή, κι᾽ ὄχι μόνο τὸ Μάη! μ᾽ ἀποπῆρε σκυθρωπός.

— Ναί, ἀλλὰ μήπως αὐτὸ τὸ τραγουδάκι λέει καὶ κάτι ἄλλο; ἀντέτεινα μουδιασμένος.

— Τί νὰ πῆ μωρέ! Πάλι ἄρχισες τὶς φαντασίες;

—Ὄχι φαντασίες, κύριε Ὑπαρχιφύλαξ! διαμαρτυρήθηκα. Ἀλλὰ ἀκοῦστε κάτι ποὺ σκέπτομαι: Ἡ Βέρα Κρόζερ κατάκλεψε τοὺς Γάλλους, τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τώρα ἦρθε καὶ σὲ μᾶς. Περίεργο εἶναι ποὺ ἄρχισε ἐδῶ ἀπὸ Ἀμερικανοὺς καὶ Βιεννέζους... Ἂν σκεφθοῦμε λοιπὸν ὅτι κάποτε τὰ ὅμοια συναντοῦνται, ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἀκατανίκητος «νόμος ἕλξεως τῶν ὁμοίων» πού...

— Λάθος κάνεις, ἀγράμματε! «Τὰ ἑτερώνυμα ἕλκονται καὶ τὰ ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται» λέει ἡ φυσική...

— Συμφωνῶ, ἀλλὰ στὴ ζωὴ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο κύριε Ὑπαρχιφύλαξ... Λοιπόν: Ἂν ἡ Βέρα Κρόζερ ἀκολούθησε, ἄθελά της ἔστω, αὐτὸν τὸν νόμο ἕλξεως, πρέπει νὰ βρίσκεται μὲ κάποιον ὅμοιό της. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος πρέπει, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, νὰ εἶναι ὁ Ἰσίδωρος Κάργας...

— Τί εἶναι αὐτὸς πάλι; ἔκαμε ξαφνιασμένος.

— Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔπεσε στὴ θάλασσα ξοπίσω της χθὲς τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖνος ὁ γενναῖος κολυμβητὴς ποὺ εἴδατε...

Μὲ κοίταξε παραξενεμένος στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ὕστερα τὰ μάτια του ἀνοιγόκλεισαν μερικὲς φορές, μεγάλωσαν, καὶ τὸν ἄκουσα νὰ σφυρίζει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του:

—Ἀπὸ σένα τὸν τρελλό, ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένη κανείς!... Δὲν μοῦ λές, τί ξέρεις γι' αὐτὸν τὸν Ἰσίδωρο Κάργα;

— Ξέρω ὅτι χθὲς δὲν κοιμήθηκε στὸ σπίτι του, οὔτε στὴ γκαρσονιέρα του... Ὁ ἀριθμὸς τῆς Τζάγκουαρ ποὺ κρατήσατε, ὅπως ξέρετε εἶναι πλαστός. Συμβαίνει ὅμως, ἡ γυναίκα ποὺ περίμενε στὸ βολὰν νὰ εἶναι γνωστὴ σ' ἕνα γκαρσόνι, τὸν Διονύση Ξάρχο. Κι' αὐτὸς ὁ Ξάρχος, ποὺ κάποτε τὸν ἐξυπηρέτησα, ἔμαθε ἀπὸ τὴ γυναίκα ὅτι ὁ κολυμβητὴς εἶναι ὁ Ἰσίδωρος Κάργας. Ἕνα ὑποκείμενο δηλαδὴ ποὺ καταζητεῖται διεθνῶς, καὶ ποὺ τὴν ἐκβιάζει μὲ κάποιες ἠχογραφημένες ἐρωτικὲς στιγμὲς κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο...

— Εἶναι παντρεμένη;

— Ναί, καὶ ἔχει καὶ μιὰ κόρη δυόμισυ χρονῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι δὲν τὸν χωνεύει, ἀλλὰ καὶ τρέμει νὰ ἔρθη σὲ μᾶς καὶ νὰ καταγγείλη τὸ δρᾶμα της. Ἕνα δρᾶμα ποὺ ξέρει μόνον αὐτή, ὁ Κάργας, καὶ ὁ Ξάρχος ποὺ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος μεγάλος της ἔρωτας...

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Καὶ πῶς τόσα χρόνια ἐγὼ δὲν ἄκουσα ποτὲ γιὰ τὸν Ἰσίδωρο Κάργα;

—Ἔκανα μιὰ μικρὴ «ἰδιωτικὴ» ἔρευνα κύριε Ὑπαρχιφύλαξ ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι, ποὺ σᾶς εἶδα τόσο στενοχωρημένον. Χάρις στὸ Διονύση Ξάρχο καὶ σὲ κάτι ἄλλα, ἔμαθα πολλά. Ὅσο γιὰ τὸ ὅτι ποτὲ δὲν ἀκούσατε γιὰ τὸν Ἰσίδωρο Κάργα, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι στοὺς φακέλλους μας ὁ Γιάννης Καρμέλης ὑπάρχει μὲ ἕντεκα ψευδώνυμα. Αὐτὸ θἄναι τὸ δωδέκατο, ποὺ μᾶλλον πρέπει νὰ συνδέεται μὲ τὸν ἕναν «Αἰγύπτιο» παραχαράκτη... Ἔπειτα, ἐσεῖς δὲν προφθάσατε νὰ τὸν δῆτε καλὰ χθές, ἔτσι δὲν εἶναι; Εἴδατε ξαφνικὰ ἕνα ἄνδρα μὲ μαγιὸ νὰ πέφτη στὸ νερό...

— Βέβαια, μόνο τὴν πλάτη του εἶδα... Τέλος πάντων. Τὰ ἀνέφερες αὐτὰ πουθενά;

— Τὰ ἀνέφερα στὸν Διοικητὴ τοῦ Παραρτήματος, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεση εἶναι πολὺ λεπτή... Δὲν πρόφθασα μόνο νὰ τοῦ δώσω τὴ διεύθυνση κάποιας δεύτερης γκαρσονιέρας τοῦ Κάργα, ποὺ ἡ γυναίκα τῆς «Τζάγκουαρ» τηλεφώνησε στὸν Ξάρχο τὸ ἀπόγευμα.

— Γι' αὐτὸ εἶπαν πὼς σὲ ζητάει ἕνα γκαρσόνι πρὶν βγοῦμε ἀπὸ τὸ Παράρτημα; Ἦταν ἐκεῖνος ὁ κοντόχοντρος ποὺ σιγομιλοῦσε μαζί σου;

— Μάλιστα. Λοιπόν, μιᾶς καὶ δὲν βρῆκα τὸν Διοικητὴ ἢ κανέναν ἄλλον ἀνώτερό σας, γιὰ νὰ δώσω τὴ διεύθυνση τῆς δεύτερης γκαρσονιέρας, πάρτε την ἐσεῖς καὶ ἐνεργεῖστε ὅπως νομίζετε... Κάπου ἐκεῖ, κατὰ τὴ γνώμη μου, πρέπει νὰ βρεθῇ ἡ Βέρα Κρόζερ, ἀφοῦ ὁ Ἰσίδωρος Κάργας εἶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἀκατανίκητος γόης τῶν γυναικῶν...

*
* *

ΕΙΧΑ κάμει μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια πρὸς κάτι ποὺ θεωροῦσα ὄχι καὶ πολὺ πιθανὸ μέσα σ' ἐκείνη τὴν τραγελαφικὴ ἱστορία. Ὁ Πάτροκλος καὶ ἡ λιγοστὴ ἀστυνομική μου ζωὴ μέχρι τότε, μὲ εἶχαν πείσει καὶ γιὰ τὰ πλέον **ἀπίθανα περιστατικά**. Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ συμβῇ κι' ἕνα ἀκόμη «πιθανοαπίθανο» στὴ διωξη του μεγάλου καὶ σκληροῦ ἐγκλήματος τῶν μεγαλουπόλεων;

Ἐκεῖνο ποὺ θαύμασα περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν Ὑπόθεση δὲν ἦταν... ὁ ἑαυτός μου, ποὺ «διεῖθεν ὀρθῶς καὶ ἐπαξίως ἐγένετο μέλος τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν», ὅπως ἐτόνισε ὁ Πάτροκλος στὴν πρώτη συγκέντρωση τῆς ὁμάδος. Ἦταν μιὰ ἀκόμη σοφὴ πρωτοβουλία τοῦ ἀμίμητου Πάτροκλου, ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Οἱ πληροφορίες ποὺ πήραμε μόλις φθάσαμε στὸ Παράρτημα, κοντὰ στὰ μεσάνυχτα, ἔδειχναν ὅτι πραγματικὰ ἡ Βέρα Κρόζερ βρισκόταν μὲ τὸν Ἰσίδωρο Κάργα. Πάνω σ' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ἰδίως γιὰ τὸν Πάτροκλο καὶ γιὰ μένα. Οἱ παγίδες στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, στὰ νυκτερινὰ κέντρα, στὸ σπίτι καὶ στὴ μία γκαρσονιέρα τοῦ Ἰσίδωρου Κάργα, τὴ γνωστὴ ἀπὸ τὰ ὅσα ἀνέφερα στὸν Διοικητὴ τοῦ Παραρτήματος, εἶχαν κιόλας στηθῇ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία καὶ τὸ δικό μας Παράρτημα. Ἀπέμεινε ὅμως ἡ δεύτερη γκαρσονιέρα, ποὺ τὴν ὕπαρξή της ὁ Πάτροκλος μὲ εἶχε ὁρκίσει ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀποκαλύψω οὔτε στὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας!...

Εἶχα τηρήσει τὸν ὅρκο μου μέχρι τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἀποκαμωμένος νὰ κάθωμαι στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες μὲ τὸν Πάτροκλο καὶ νὰ περιμένωμε μὲ ἀγωνία τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπήσῃ. Σκεφτόμουνα αὐτὲς τὶς ὧρες, ὅτι πολὺ σοφὰ ὁ Πάτροκλος εἶχε σκεφθῇ πὼς ἡ γκαρσονιέρα ἐκείνη, λόγῳ καὶ τῆς θέσεώς της ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιτηρῆται τὴ νύχτα χωρὶς ὁ μεγάλος παραχαράκτης, πλαστογράφος κι' ἐκβιαστὴς καὶ σωματέμπορος Γιάννης Καρμέλης ἢ Ἰσίδωρος Κάργας, κ.λ. κ.λ. νὰ τὸ πάρῃ μυρωδιὰ καὶ νὰ μὴ πλησιάσῃ. Καὶ μάλιστα μὲ τέτοια ἰσάξια σύντροφο σὰν τὴ Βέρα Κρόουζ... Γι' αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ὁ Πάτροκλος ἤθελε πάντοτε νὰ παρουσιάζει πρωτοτυπίες, ἡ γκαρσονιέρα ἐκείνη παρέμενε γνωστὴ μόνο σ' ἐμᾶς τοὺς δυὸ καὶ φυσικὰ κι' ἀνεπιτήρητη... Σκεφτόμουνα ἀκόμα, ὅτι ἡ παγίδα ποὺ εἶχε στήσει ἐκεῖ ὁ Πάτροκλος ἦταν μοναδικὴ στὰ ἑλληνικὰ ἀστυνομικὰ χρονικά! Ὁ ἀθεόφοβος, εἶχε μπῇ κατὰ τὶς δωδεκάμισι στὴ γκαρσονιέρα καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ αὐτὸς ἤξερε. Μαζί του εἶχε μιὰ μεταξωτὴ λεπτὴ κλωστή, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ διακρίνονται μόνο στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ποὺ φρόντισε νὰ προμηθευτῇ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Μπῆκε λοιπὸν στὴ γκαρσονιέρα, σχημάτισε στὸ τηλέφωνο τὰ πέντε πρῶτα ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Διοικητοῦ, καὶ μὲ τὴν κλωστὴ ἐκείνη ἔδεσε κατάλληλα τὸν τηλεφωνικὸ δίσκο μὲ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Στὸ πρῶτο ἄνοιγμα τῆς πόρτας, ἡ τεντωμένη κλωστὴ θὰ ὑποχωροῦσε, ὁ ἀριθμὸς τοῦ Διοικητοῦ θὰ σχηματιζόταν ὁλόκληρος πλέον, καὶ τὸ τηλέφωνο ποὺ βρισκόταν μπροστά μας θὰ χτυποῦσε...

Αὐτὴ τὴν παγίδα εἶχε ἐπινοήσει τὸ σοφὸ κεφάλι τοῦ Πάτροκλου. Καὶ χτύπησε βέβαια τὸ τηλέφωνο τοῦ Διοικητοῦ ἀρκετὲς φορὲς μέχρι τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἀλλὰ ὅσο κάποιος μᾶς ἀπαντοῦσε δὲν ἐννοούσαμε νὰ δράσουμε. Μόνον, ὅταν στὸ χτύπημα ποὺ

ἔγινε κατὰ τὶς τρεῖς καὶ εἴκοσι δὲν μᾶς ἀπάντησε κανείς, ξεχυθήκαμε σὰν τρελλοὶ στὸ δρόμο καὶ μπήκαμε στὸ ταξὶ τοῦ γέρο - Νάκου ποὺ μᾶς περίμενε στὴ γωνιά. Σὲ λίγα λεπτὰ εἴχαμε φθάσει. Κι' ὁ Πάτροκλος, σκαρφαλωμένος στὴν ὑδρορρόη, διεπίστωνε ὅτι στὸ κρεβάτι τῆς γκαρσονιέρας βρισκόντουσαν ἡ Κρόουζ κι' ὁ Καρμέλης σὲ στιγμὲς πολὺ τολμηρὰ αἰσθησιακές....

Τὸ πρωὶ ὁ Πάτροκλος εἶχε γίνει τὸ μεγαλύτερο θέμα τῆς ἡμέρας. Κι' ἐγώ, ὅπως ἔπρεπε, ἔπαιρνα τὸ δρόμο γιὰ τὴν Γ.Γ.Α. Ἀθηνῶν. Τέτοιοι ντέτεκτιβς θὰ ἦταν πολὺ ἄδικο νὰ ὑπηρετοῦν στὸ πεζὸ ΛΖ' Τμῆμα Τάξεως τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἑλλάδος!....

Χ. Σ - ς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνας νεαρὸς ποιητὴς γράφει ἕνα πολὺ μεγάλο καὶ φρικτὸ ποίημα, μὲ τὸν ἐντυπωσιακὸ τίτλο «Γιατὶ ζῶ;» καὶ τὸ στέλνει στὸν ἀρχισυντάκτη φιλολογικοῦ περιοδικοῦ. Ὁ ἀρχισυντάκτης γίνεται θηρίο μόλις τὸ διαβάζει καὶ στέλνει στὸ νεαρὸ τὴν ἑξῆς ἀπάντηση :

—«Ζῆς, γιατὶ δὲν ἔφερες ὁ ἴδιος τὸ ποίημά σου!!».

—o—

Κάποιος παρακολουθῆ στὸ δρόμο μιὰ ὡραία κυρία. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ λέει :

—Κύριε! Δὲν εἶμαι αὐτὴ ποὺ νομίζετε!...

Καὶ βλέποντας τὸν ἄνθρωπο ν' ἀπομακρύνεται ἀπογοητευμένος τοῦ φωνάζει:

—Ἂν ὅμως ἤμουνα αὐτὴ ποὺ νομίζετε, ποῦ θά..... πηγαίναμε ἀπόψε ;

—o—

Ὁ νιόπαντρος σύζυγος γυρίζει στὸ σπίτι τὸ μεσημέρι καὶ βρίσκει τὴ νεαρὴ γυναίκα του νὰ κλαίη μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοικτὸ βιβλίο.

—Τί ἔχεις ἀγάπη μου ; τὴ ρωτάει συγκινημένος.

—Σπουδαῖος ὁδηγὸς μαγειρικῆς αὐτὸς ποὺ μοῦ ἔφερες καημένε! ἀπαντάει ἐκείνη ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της. Φαντάσου ὅτι δὲν γράφει πουθενὰ πῶς γίνονται τά..... βραστὰ αὐγά!.....

—o—

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει καὶ διαμαρτύρεται στὸν πατέρα του. Ἐπεμβαίνει ἡ μητέρα καὶ φωνάζει στὸν σύζυγο :

—Ὁ Τοτὸς ἔχει δίκηο! Ἀφοῦ ἐσὺ τοῦ ἔλυσες τὰ προβλήματα καὶ πῆρε μηδέν, πρέπει ἐσὺ νὰ τοῦ ἀντιγράψης τὶς ἑπτακόσιες γραμμὲς ποὺ τοῦ ἔβαλαν τιμωρία!.....

—o—

Σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση, μιὰ κυρία πλησίασε τὸν Μπέρναρ Σῶ καὶ τὸν ρώτησε :

—Μαίτρ, νομίζετε ὅτι οἱ ἔξυπνοι ἄνδρες εἶναι καλοὶ σύζυγοι ;

—Κυρία μου, ἀπάντησε ὁ πνευματωδέστατος Ἰρλανδός, μάθετε ὅτι οἱ ἔξυπνοι ἄνδρες ποτὲ δὲν παντρεύονται!.....

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως κ. Νηστικούλην Γεώργιον, 2) Ἀρχιφύλακα κ. Γκιώνην Γεώργιον καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Μαυρωνᾶν Γεώργιον καὶ 4) Παππᾶν Βασίλειον, διότι, τὰς νυκτερινὰς ὥρας τῆς 26—12—1965, ὁ πρῶτος τῶν προαναφερομένων Νηστικούλης Γεώργιος, ἀξιωματικὸς Κέντρου Ἀμέσου Δράσεως Ἀθηνῶν τυγχάνων, κατόπιν παρασχεθείσης αὐτῷ πληροφορίας, κατηύθυνεν ἐπιδεξίως τοὺς τελευταίους, μέλη πληρώματος περιπολικοῦ αὐτοκινήτου, οὗτοι δὲ προέβησαν εἰς καταλλήλους καὶ εὐστόχους ἐνεργείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταλάβουν ἐπ' αὐτοφώρῳ δέκα ὀκτὼ ἄτομα, μετέχοντα εἰς τὴν διενέργειαν τοῦ τυχηροῦ παιγνίου «Κύβοι», εἰς οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος ἀριθ. 84, πρὸς δὲ κατέσχον τὰ πειστήρια καὶ ποσὸν χρημάτων, ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ παιγνίου τούτου. Τὸ ὅλον σχέδιον ἐνεργείας των ὑπῆρξε πράγματι εὐφυές, δι' ὃ καὶ ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις ἁπάντων τῶν δραστῶν.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ τάξεως κ. Γεωργουλέαν Ἀθανάσιον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, διότι οὗτος κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, ἐν συνεργεσίᾳ μετὰ τῶν ἁρμοδίων τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου, εἰργάσθη μετὰ δραστηριότητος, ἐπιμελείας, φιλοτιμίας, πέραν δὲ τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, λαβὼν ἐξαιρετικὰ καὶ κατάλληλα μέτρα ἐλέγχου τῆς ἀγορᾶς καὶ οὕτω ἐπετεύχθη ἡ συγκράτησις τῶν τιμῶν, κυρίως τῶν τροφίμων, εἰς τιμὰς λογικάς, ἀποτραπείσης τῆς ἀνατιμήσεως τούτων, παρασχὼν οὕτω πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ καταναλωτικὸν κοινόν.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως κ. Λάγιον Θεόδωρον, 2) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Ἀρώνην Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Τσιλιμίγκραν Νικόλαον καὶ Δρούκαν Ἰωάννην, διότι, οὗτοι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἕκαστος εἰς τὸν κύκλον τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπιδείξαντες ἅμα ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν, ἐπέτυχον, τὴν 31—12—1965, νὰ συλλάβουν τοὺς κακοποιοὺς Πολίτην Ἀλέξανδρον κλπ. δράστας σωρείας κλοπῶν, διὰ ρήξεως οἰκιῶν καὶ καταστημάτων, αἵτινες καὶ ἐξιχνιάσθησαν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν, ὡσαύτως, οἱ Ἀστυφύλακες κ. κ. Φόφολος Ἰωάννης, Καρμίρης Πέτρος, Κωνσταντινόπουλος Ἀπόστολος καὶ Μαρτσούκας Παναγιώτης, διότι καὶ οὗτοι συνέβαλον σπουδαίως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελέσματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀρχιφύλακα Κάκκον Θεόδωρον, 2) Ἀστυφύλακα Μακρῆν Παναγιώτην καὶ 3) Ἀστυφύλακα Ἀνέστου Νικόλαον, διότι, τὴν 4—1—1966, καὶ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ἀποτελοῦντες πλήρωμα περιπολικοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως Ἀθηνῶν, ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὸν ζῆλον, ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα καὶ δραστηριότητα οὐχὶ συνήθη, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐντοπίσουν καὶ ἀνεύρουν τὸ ὑπ' ἀριθ. 188317 Ι.Χ. αὐτοκίνητον, ὅπερ εἶχε κλαπῇ, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ δράσου, σεσημασμένου κακοποιοῦ Μωραΐτη Κωνσταντίνου, ὅστις καὶ συνελήφθη.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀντωνόπουλον Παναγιώτην καὶ Ἰωάννου Στέργιον, διότι, οὗτοι, μέλη πληρώματος περιπολικοῦ αὐτοκινήτου Ἀμέσου Δράσεως Ἀθηνῶν, τὴν νύκτα τῆς 25—10—1965, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητά των, τὰς εὐστόχους καὶ ἀποτελεσματικὰς ἐνεργείας των, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου κακοποιοῦ Μπούρα Σταματίου, ὅστις, ἐξεταζόμενος, ὡμολόγησε σωρείαν κλοπῶν. Ἡ ἐνέργειά των αὕτη ἔσχεν εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς: 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Πατρῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ τάξεως κ. Καφαράκην Ἀθανάσιον, 2) Ὑποδιευθυντὴν αὐτῆς, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ τάξεως κ. Παπασπυρόπουλον Κωνσταντῖνον καὶ 3) ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Διευθύνσεως ταύτης, ὡς καὶ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν Τουριστικὴν Ἀστυνομίαν Πατρῶν, τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν λῆψιν μέτρων τάξεως καὶ ἀσφαλείας, κατὰ τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τῶν Ἀπόκρεω ἐν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν, ἀπὸ 22—1—1966 μέχρι 20—2—1966, διότι, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας των καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον τὴν τήρησιν ὑποδειγματικῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, παρὰ τὴν προσέλευσιν δεκάδων χιλιάδων ἐπισκεπτῶν, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ Πατραϊκοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Φραγκογιαννόπουλον Σωτήριον, διότι, οὗτος, τὴν 14—3—1965, ἐν ὑπηρεσίᾳ διατελῶν ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ἀκτῆς Νέου Φαλήρου, προσκληθεὶς ὑπὸ ἰδιωτῶν, ἵνα διασώσῃ τὸν ἐντὸς τῆς θαλάσσης ριφθέντα σχιζοφρενῆ Ἀρέστην Παρασκευᾶν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐπέτυχε τὴν διάσωσιν τούτου. Ἡ ἐν λόγῳ ἐνέργεια προεκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν παρευρεθέντων ἰδιωτῶν καὶ τὰ εὐμενῆ ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων σχόλια τοῦ τύπου.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Τσούνην Νικόλαον, διότι, οὗτος, διὰ τοῦ θάρρους, ἡρωϊσμοῦ, ψυχραιμίας καὶ αὐτοθυσίας, ἣν ἐπεδείξατο, ἐπέτυχε τὴν διάσωσιν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, τὴν 29—5—1965, τοῦ ἀποπειραθέντος νὰ αὐτοκτονήσῃ παρὰ τὴν θαλασσίαν περιοχὴν Σκαραμαγκᾶ, Ἀραπογιάννη Ἰωάννου, προκαλέσας, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Σκιαδόπουλον Γρηγόριον καὶ Κουρμούκην Θεόδωρον, διότι, ὁ πρῶτος τούτων, τὴν νύκτα τῆς 25—9—1964, ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ΛΒ΄ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ἀθηνῶν, ἐπιδείξας ἐξαιρετικὴν εὐψυχίαν, ἰδιάζον θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα, ἐπέτυχε νὰ καθηλώσῃ σπεῖραν δρώντων κακοποιῶν καὶ παρὰ τὰς ἀπειλητικὰς διαθέσεις των, συνέλαβε τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν Μπαντζακάκην Δημήτριον, ἀποπειρώμενον νὰ διαρρήξῃ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁ δὲ δεύτερος προσέτρεξεν ἐπὶ τόπου καὶ ἐπιδείξας θάρρος, ἐξαιρετικὴν τόλμην καὶ ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, δι' εὐστόχων ἐνεργειῶν του, συνέδραμε τὸν συνάδελφόν του, ἐπιτευχθείσης οὕτω καὶ τῆς συλλήψεως τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς σπείρας, οἵτινες ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Τμῆμα.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Ραπατᾶν Πέτρον τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, διότι, τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς 26—11—1965, παρ' ὅτι ἦτο ἐν πολιτικῇ περιβολῇ καὶ ἐκτὸς ὑπηρεσίας, ἐπέδειξεν ἔντονον ὑπηρεσιακὸν ἐνδιαφέρον,

ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ ἰδιάζοντα ζῆλον, ἐπιτυχὼν τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Ἐλευθεριάδου Θεοδώρου, ὅστις, πρὸ ὀλίγου, εἶχεν ἁφαιρέσει τσάνταν γυναικὸς ἐκ τοῦ κινηματογράφου «ΡΕΞ καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν. Ὁ κακοποιὸς οὗτος ἐξεταζόμενος ἐν συνεχείᾳ, ὡμολόγησε σωρείαν ἑτέρων κλοπῶν. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἔσχεν εὐμενῆ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος σχόλια.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀρχιφύλακα Τζουμέρκαν Παναγιώτην, 2) Ἀστυφύλακα Ρεπούλιαν Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακα Κοτζώνην Νικόλαον, διότι, ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὴν ἐνεργητικότητα καὶ αὐτοθυσίαν, πρὸς κατάσβεσιν τῆς ἐκραγείσης τὴν 17.30′ περίπου ὥραν τῆς 12—7—1965 πυρκαϊᾶς, εἰς τὸν ἐνταῦθα λόφον Ἀρδηττοῦ, ἀποφευχθείσης οὕτω τῆς ἀποτεφρώσεως ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ ἐκεῖσε πευκοφύτου δασυλλίου.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Μπαϊρακτάρην Ἐπαμεινώνδαν, διότι, οὗτος, ἐπιδείξας ἔκτακτον ἀφοσιωσιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ ἐργασθεὶς πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχεν, διὰ τῆς καταλλήλου καὶ μεθοδικῆς ἐξετάσεως προσαχθέντος ἐνώπιόν του ἀτόμου, νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τούτου καὶ ἐντεῦθεν νὰ συνδράμῃ θετικῶς τὴν Ἀστυνομίαν, ὥστε τὴν 8—4—1965 νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις ἐν Ἀθήναις τοῦ σεσημασμένου καὶ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Καχρῆ Παναγιώτου καὶ ἡ ἐξιχνίασις τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθείσης διαρρήξεως τῆς Θ′ Οἰκονομικῆς Ἐφορίας. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιτυχοῦς ταύτης ἐνεργείας τοῦ ἀνωτέρω Ἀρχιφύλακος ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία εὐμενῶν σχολίων ὑπὸ τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Κριτσώνην Γεώργιον, διότι, οὗτος, τὴν 5—5 1965, ἐν Ἀθήναις, ἐνεργῶν μετὰ δραστηριότητος, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχεν τὴν ἐντόπισιν καὶ σύλληψιν τοῦ διωκομένου ἐπὶ μαστρωπείᾳ κλπ. ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Σκοπελίτου Δημητρίου, τοῦ ὁποίου μετὰ θάρρους ἀπέκρουσεν ἐπίθεσιν, καθ' ἣν καὶ ἐτραυματίσθη. Ἡ ἐνέργεια αὕτη προεκάλεσε τὰ εὐμενῆ σχόλια ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Παπακώνσταν Δημήτριον τοῦ ΚΑ′ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν, διότι, οὗτος, ἐν ὑπηρεσίᾳ τυγχάνων, τὴν νύκτα τῆς 4—5) 3) 1965, ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, παρατηρητικότητα, τόλμην καὶ ὀξυδέρκειαν, ἐπιτυχὼν οὕτω τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Καλμαντῆ Ἰωάννου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀπεπειρᾶτο νὰ διαρρήξῃ κατάστημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 99.

— Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Παύλου Εὐάγγελον, Ζέππον Νικόλαον, Μανίκαν Ἰωάννην καὶ Παπακωνσταντίνου Δημήτριον, διότι, οὗτοι, διὰ τῆς καταβληθείσης ἐξαιρέτου προσπαθείας των, συνοδευομένης ὑπὸ πλήρους ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον καὶ ὑπερβολικῆς σωματικῆς κοπώσεως, ἀνεδείχθησαν νικηταὶ τοῦ ἐτησίου ἀγῶνος ἀνωμάλου δρόμου, ἐπὶ ἀποστάσεως 6.000 μέτρων, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των δὲ ταύτης προέβαλον καὶ ἐτίμησαν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ὀρεινοῦ ξενοδοχείου σὲ ἕνα ζευγάρι νεαρῶν « σκιέρ » :
— Αὐτὴ τὴν ὥρα εἴμαστε πλήρεις. Ὡστόσο, περᾶστε τὸ ἀπόγευμα. Μπορεῖ μερικοὶ εὐγενικοὶ πελάτες μας νὰ μετακομίσουν στὸ νοσοκομεῖο !...

—o—

Ὁ ἐπιφανὴς Ἄγγλος πολιτικὸς καὶ θερμὸς φιλέλλην Λόϋδ Τζώρτζ, περιερχόταν μιὰ νύχτα τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου τὴν Οὐαλλία μὲ αὐτοκίνητο. Ἀπεφάσισε λοιπὸν τὶς πρωϊνὲς ὧρες νὰ καταλύσῃ σ' ἕνα μικρὸ χωριό, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε κανένα κάτοικο ἐκεῖ, σταμάτησε στὸ μεγαλύτερο οἰκοδόμημα καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ βαρειὰ πόρτα ἄνοιξε σὲ λίγο καὶ ἕνας ἄνθρωπος μὲ στολὴ θυρωροῦ παρουσιάσθηκε.

— Σέρ, εἶπε ὁ μεγάλος ταξιδιώτης στὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν στολή, κουράστηκα καὶ θέλω νὰ βρῶ ἕνα καταφύγιο ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὴ νύκτα.....

— Καταφύγιο ; Ἐδῶ καταφύγιο ; ρώτησε κατάπληκτος ὁ θυρωρός. Κύριε, γνωρίζετε ποιὰ πόρτα χτυπήσατε ; Ἐδῶ εἶναι ἄσυλο ψυχοπαθῶν !

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον ! ἀπάντησε θυμωμένος ὁ ἐπιφανὴς πολιτικός. Πρέπει κάπου νὰ μείνω ! Εἶμαι ὁ Λόϋδ Τζώρτζ ! !

—Ὄπα ! ! Μπά ! Μπά ! Λόϋδ Τζώρτζ ! ! εἶπε γελῶντας ὁ θυρωρός. Θαυμάσια φίλτατε ! Περᾶστε ! ! Ἔχουμε ἐδῶ ἓξ Λόϋδ Τζώρτζ ! ! Κάτι θὰ γίνῃ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμα ! !

—o—

Χωριὸ ποὺ φαίνεται.....

Ἕνας καταϊδρωμένος ἀνθρωπάκος μπαίνει στὸ ἰατρεῖο κάποιου χειρουργοῦ γιὰ νὰ τοῦ θεραπεύσῃ τὸν ἀναθεματισμένο καλόγηρο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὑπέφερε πολύ. Πλησιάζει στὴ θέση τοῦ γιατροῦ καὶ κάθεται στὴν καρέκλα «ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις», πολὺ - πολὺ προσεκτικὰ καὶ στὴν ἄκρη - ἄκρη. Ἴσα ποὺ στηρίζεται κάπως ὁ δύστυχος στὴν καρέκλα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐνῶ ὁ «διαπρεπὴς» ἐπιστήμων παρακολουθεῖ ὅλη τὴν ἱεροτελεστία τοῦ «καθίσματος» τοῦ φουκαρᾶ, τὸν ρωτάει παραξενεμένος :

— Καὶ ποῦ τὸν ἔχετε τὸν καλόγηρο ;

—o—

Σκωτσέζικο.

Σ' ἕνα σχολεῖο τῆς Σκωτίας, ὁ καθηγητὴς ρωτάει τὸν χοντροκέφαλο Σμίθ :
— Γιὰ πές μου Σμίθ, ἂν ρίξω ἕνα σελλίνι μέσα στὸ νιτρικὸ ὀξὺ θὰ διαλυθῇ ;
—Ὄχι κύριε καθηγητά ! ἀπαντάει ἀδίστακτα ὁ Σμίθ.
— Μπράβο παιδί μου ! Καὶ ξέρεις γιατί ;
— Γιατὶ κ. καθηγητά, ἂν διελύετο, ἀσφαλῶς..... δὲν θὰ τὸ ρίχνατε !

—o—

Δυὸ ἀρραβωνιασμένοι μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ νεαρός, σὰν βρίσκεται μπροστὰ στὸν ὑπάλληλο τοῦ ταμείου, παθαίνει γλωσσοδέτη :

—Ἐπειδὴ κύριε..... ἐπειδδδδδὴὴὴ εἴμαστεεε ἀπ-ἁπλῶς ἀρρα-ἀρραβω-νιασμέ-μέ-μένοι, γιὰ γιά..... τοὺς τύ-τύπους, μή-μήπως-πως ἔ-χε-χετε ἕ-ένα κρεββά-βά-βάτι μὲ-μὲ-δυὸ-δυὸ δω-δωμά-μάτιαααα ;

—o—

Σ' ἕνα λεωφορεῖο μπαίνουν δυὸ κομψὲς σαραντάρες κυρίες καί, ἐλλείψει θέσεων καθημένων στέκονται ὄρθιες. Ἕνας νέος σηκώνεται τότε καὶ λέει στὶς κυρίες :

—Ὁρῖστε παρακαλῶ. Καθῆστε ἡ πιὸ ἡ λ ι κ ι ω μ έ ν η.

Αὐτὸ ἦταν. Οἱ κυρίες ἀλληλοκοιτάζονται καὶ καμμία δὲν κάθεται.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30΄ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.